

ΤΕΥΧΟΣ 43 ΑΘΗΝΑΙ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

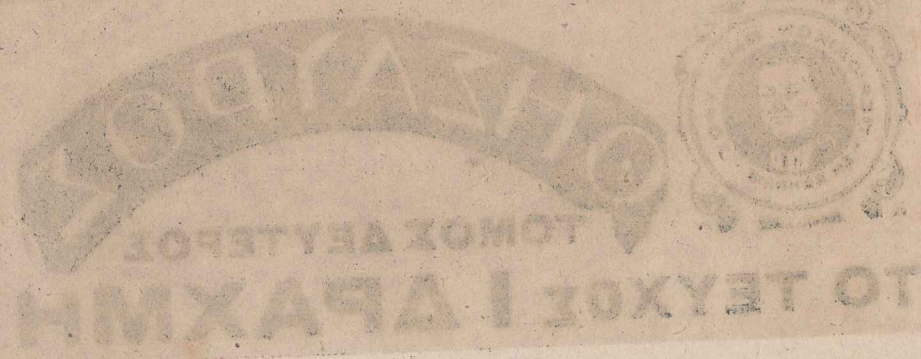
Ο ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΟΙ ΚΟΥ - ΚΛΟΥΞ - ΚΛΑΝ

Προμερὸς ἐν Ἀμερικῇ Σύλλογος — ἰδὲ σχετικὴν περιγραφὴν
181 52

ΤΕΥΧΟΣ 43 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΜΑΛΛ. ΕΥΘΥΛ. ΥΟΧ. 10

Αριθμός συμμετοχῆς τὰς κληρώσεις
διὰ τὰ δῶρα τοῦ Μηνιαίου τεύχους.

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. 43 ΑΘΗΝΑΙ 14 8)ΒΡΙΟΥ, 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Γραφεία ὁδὸς Κοραῆς ἀρ. 4
Στοὰ «Ν. Ἀστεως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Διὰ τὰς Ἀθήνας Δρ. 70
Ἐπαρχίας Δρ. 75
Ἐξωτερικὸν Φρ. γρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ
ΤΩΝ ἙΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ
ΕΚΔΙΔΟΥΣΙ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36632

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

Οδός Κοραή αρ. 4 (Στοά «Ν. Αστωρ»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΠΙΡΒΑΝΑΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ
Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Αθλητισμού).
ΝΑΤΣ
ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εν ΤΡΙΠΟΛΕΙ— Β. Σπυρόπουλος
Εν ΠΥΡΓΩ— Τ. Καλαθας
Εν ΑΙΓΙΩ— Γ. Αγγελικόπουλος
Εν ΣΕΡΡΑΙΣ— Κώστας Παπακωνσταντίνου
Εν ΚΟΖΑΝΗ— Γ. Παπαδημητρίου
Εν ΔΑΜΙΑ— Δ. Ελασσώνας
Εν ΧΑΝΙΟΙΣ— Ηλ. Κινθάνης
Εν ΚΑΤΡΩ— Αριστ. Ζωγραφίδης.

Οί εν ταίς λοιπαίς πόλεσιν ανταποκριταί δὲν διωρίσθησαν
εἰσέτι ἐπισήμως.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΕΝ ΤΑΙΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙΣ

ς ἐγράψαμεν ἥδη τὸ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Πατριάρχου Μελετίου ἐκ Κων) πόλεως συνελθόν πανορθόδοξον συνέδριον εἰς λάβει ἀποφάσεις ἐκτὸς τῶν ἄλλων ζητημάτων καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου ἀποσκοπούσας τῇ διόρθωσιν τοῦ ἡ-
δη ἐν ἰσχύϊ Ιουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τὰ ταῦτίζεται μετὰ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Πολιτείας.

Ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις εἶπεν ὅτι ὅτι θὰ ἐτίθετο εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς 1ης Οκτωβρίου. Ἐνεκα ὅμως ἀντιρρήσεων διατυπωθεισῶν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱερουσολύμων ἀνεβλήθη.

Παραθέτομεν οὖν ἡττοὶ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὰς λεπτομερείας αὐτῆς ἔχουσας ὡς ἑξῆς:

Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως συνελήθησε σπουδαιότατα θέματα συνεχόμενα μετὰ τὴν ἀνάγκην τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ τοῦ συγχρονισμοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων. Μεταξὺ ἄλ-

λων τὸ Συνέδριον ἔλυσε καὶ τὸ ζωτικὸν πρόβλημα τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου, ἐκδώσαν τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν:

Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον, συνελθόν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμένου οὐ Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Δ'—Αναγνωρίσαν, ὅτι ἡ ἄρσις τῆς μεταξὺ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἡμερολογίου διαφορᾶς εἶναι ἀνάγκη ἀναπόφευκτος καὶ ὅτι οὐδὲν καλονικὸν κώλυμα ὑπάρχει διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου κατὰ τὰ διδόμενα τῆς Αστρονομικῆς Ἐπιστήμης, ὁμοφώνως ἀποφασίζει τὴν διόρθωσιν τοῦ Ιουλιανοῦ ἡμερολογίου ὡς ἑξῆς:

Πρῶτον:—Ἀπαλείφονται αἱ δεκατρεῖς ἡμέραι τοῦ Ιουλιανοῦ ἡμερολογίου, αἱ ἀπολείπονται τὴν διαφορὰν αὐτοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀπὸ τῆς ἐν Νίκαιᾳ Α' Οἰκουμένης Συνόδου μέχρι σήμερα ἡλιακῆς ἔτη. Οὕτως ἡ 1η Οκτωβρίου, 1923 θὰ λογισθῇ ὡς 14 Οκτωβρίου, 1923.

Δεύτερον:—Αἱ ἑορταὶ τῶν ἀπολειφθεισῶν ἑορτῶν θὰ ἑορτασθῶσιν ἢ ἀπασαὶ ὁμοῦ τὴν 14ην Οκτωβρίου, 1923 ἢ ὡς θέλει δορίσει ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐπαρχίας.

Τρίτον:—Ἀπαντες οἱ μῆνες τοῦ ἔτους θὰ διατηρησῶσι τὸν αὐτὸν ἀ-

ριθμὸν ἡμερῶν, ἃς ἔχουσι σήμερον. Ἐν τοῖς βισέκτοις ἐνιαυτοῖς ὁ Φεβρουάριος θὰ ἔχῃ ὥς καὶ σήμερον 29 ἡμέρας.

Τέταρτον :—Θὰ ὑπάρχωσιν, ὡς μέχρι σήμερον, δύο εἴδη ἔτων : τὰ «κοινὰ», ἐκ 365 ἡμερῶν, καὶ τὰ «βίσεκτα», ἐκ 366. Βίσεκτα ἔτη εἶναι τὰ ἄνευ ὑπολοίπου διὰ τοῦ 4 διαιρούμενα ἔτη, ὡς ἦτο μέχρι σήμερον. Ἐξαιροῦνται μόνον τὰ ἔτη τῶν αἰώνων, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἰσχύῃ ὁ κατωτέρω κανὼν.

Πέμπτον :—Τὰ ἔτη τῶν αἰώνων, (δηλ. τὰ λήγοντα εἰς δύο μηδενικά), τότε μόνον θὰ εἶναι βίσεκτα, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰώνων, διαιρούμενος διὰ τοῦ 9 δώσῃ ὑπόλοιπον 2 ἢ 6. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη τῶν αἰώνων θὰ εἶναι ἔτη κοινά.

Κατὰ τὴν διακανόνισιν ταύτην τὸ μέσον μῆκος τοῦ πολιτικοῦ ἔτους θὰ ἀποτελῇται ἐκ 365 ἡμερῶν, 5 ὥρων, 48' καὶ 48'' λεπτῶν, ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὸ μέσον μῆκος τοῦ τροπικοῦ ἔτους.

Ἑκτον :—Αἱ ἀκίνητοι ἑορταὶ θὰ ἔχωσι τὴν ἡμερομηνίαν, ἣν εἶχον μέχρι σήμερον.

Ἑβδομον :—Αἱ κινηταὶ ἑορταὶ θὰ καθορίζωνται ἐκ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις, αἵτινες διατηροῦναι ἀθικτοί, τὸ Πάσχα θὰ ἑορτάζεται τὴν Κυριακὴν, ἣ τις ἔπεται τῇ πρώτῃ πανσελήνῳ μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν.

Ὀγδοον :—Ὁ καθορισμὸς τῆς Πασχαλινῆς Πανσελήνου θὰ γίνεταί ἐπι τῇ βάσει ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν, λαμβανομένων πάντοτε ὑπ' ὃ ψιν τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης πραγματοποιουμένων προόδων, ὁ δὲ καθορισμὸς τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα θὰ γίνηται κατὰ τὸν χρόνον τῆς Ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλῆμ.

Ἐνατον :—Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον θὰ παρακαλέσῃ τὰ ἀστεροσκοπεῖα ἢ τὰ τμήματα τῆς οὐραγίου μηχανικῆς τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν, Βελιγραδίου καὶ Πουλκόβα (Πετροπόλεως) νὰ κατατίσωσι πίνακας τοῦ Πασχαλίου μακρᾶς διάρκειας, τοὺς ὁποίους θὰ ἀνακοινώσῃ εἰς ἀπάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Δέκατον :—Ἡ παρούσα μεταρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον πρὸς μεταγενεστέραν οὐτοῦ τροποποίησιν, ἣν ἠθελον ἀποδεχθῇ ἅπανσαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι.

Ἡ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΩΤΕΡΑ ΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Τὸ Ἀμδούργον τῆς Γερμανίας δύναται νὰ συμπεριληφθῇ ἀφόβως μετὰ τῶν ἐγκληματικωτέρων πόλεων τοῦ κόσμου. Τὰ γινόμενα κακουργήματα ἰδίως πλησίον τοῦ λιμένος εἶναι τόσον συχνά, ὥστε ἡ Γερμανικὴ ἀστυνομία ὁμολογεῖ, ὅτι εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐγγυηθῇ τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν.

Συνεπείᾳ τούτου ἐξεδόθη τελευταίως παρὰ τῆς Ἀστυνομίας ἀνακοινώσις δι' ἧς συνιστάται, εἰς τὸ κοινὸν ὅπως ἀποφεύγῃ νὰ διέρχεται ἐκ τοῦ λιμένος καὶ τῶν παρακειμένων συνοικιῶν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Διὰ νὰ καταδειχθῇ πόσον ἡ ἀστυνομικὴ σύσασις ἦτο δικαιολογημένη, ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ, ὅτι κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἔγιναν εἰς τὸ Ἀμδούργον, καὶ ἰδίως εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ λιμένος, 43 δολοφονίαι καὶ τραυματισμοί.

ἩΘΙΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΙ

ία λαϊκῇ ἢ παροιμία λέγει: «Μ' ὅποιο δάσκαλο καθήσης, τέτοια γράμματά θὰ μάθῃς». Ἡ κατ' ἄλλην ἔκφρασις: —

«Πές μου ποῖον συ-

ναναστρέφεις καὶ θὰ σοῦ πῶ ποῖός εἰσαι». Εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ὑπάρχει μία παροιμία ἑκφραστὴς γὰρ τὰ βιβλία: «Πές μου τί βιβλία διαβάξεις καὶ θὰ σοῦ πῶ τί ιδέας ἔχεις καὶ τί εἶσαι.» Ὁ ἄνθρωπος, ποῦ συννομιεῖ καὶ συναναστρέφεται μετὰ πρόσωπα, θὰ ἀκούσῃ καὶ θὰ μάθῃ κατὰ τι καλόν· θὰ πάρῃ κατὰ τι ἀπὸ τὸ περιβάλλον· καὶ θὰ γίνῃ καὶ ὁ ἴδιος καλλίτερος. Καὶ τὸ ἀντίθετον· ὅποιος συναναστρέφεται μετὰ κακὰ καὶ διεφθαρμένα πρόσωπα, καὶ καλὸς ἂν εἴναι, θὰ διαφθαρή· θὰ γίνῃ χειρότερος.

Εἶναι τοῦτο πασίγνωστον καὶ δὲν χρειάζεται ἀπόδειξιν. Δι' αὐτό, ἀκοίβως, οἱ καλοὶ γ νεῖς ἀπαγορεύουν στὰ παιδιὰ τῶν συναναστροφῶν μετὰ ἄλλα παιδιὰ διεφθαρμένα ἢ κακοανα-

τεταμμένα.

Καὶ τὰ βιβλία — καθὼς αἱ τὰ λοιπὰ ἀναγνώσματα — ἑξασκοῦν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν αὐτὴν καὶ μεγαλειτέραν ἀκόμη ἐπίδρασιν ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποῦ συναναστρέφονται. Διότι, ὅταν διαβάξῃ κανεὶς ἓνα βιβλίον, δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο παρὰ ἀκούει τὰ λόγια καὶ ἀπορροφᾷ τὰς ιδέας ποῦ περιέχονται εἰς τὸ βιβλίον ἢ ἄλλο οἰονδήποτε ἀνάγνωσμα,

«Τὰ βιβλία, λέγει κάποιος σοφὸς ἑξασκοῦν πάντοτε μίαν μυστικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὸ πνεῦμα. Δὲν μπορούμεν νὰ ἐξαλείψωμεν, κατὰ βούλησιν ιδέας. Ὁποῖος ἀναγινώσκει βιβλία διδακτικά, ἔστω καὶ χωρὶς ὁρισμένην ἐπιθυμίαν ἀναπτύξεως, θὰ γίνῃ πολυμαθέστερος· καὶ ὅστις ἐργαστεῖται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἠθικῶν ἢ θερησκευτικῶν μελετῶν, γίνεταί καλὸς ἄνθρωπος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Αἱ ιδέαι, ποῦ παρουσιάζονται συχνά εἰς τὸ πνεῦμα, θὰ εὐροῦν τὴν κατάλληλον στιγμὴν· ποῦ θὰ γίνωνται δεκταί».

Ὁ μέγας μυθιστοριογράφος καὶ ποιητὴς τῆς Ἀγγλίας Σέο Γουάιττερ Σκοτ γράφει:

«Ὅταν ἀναγινώσκωμεν καλὰ βιβλία, δὲν κάμνομεν τίποτε ἄλλο παρὰ ὁμιλοῦμεν μετὰ τοὺς συγγραφεῖς αὐτῶν».

διότι τὰ βιβλία δὲν εἶναι νεκρά πράγματα· εἶναι πνεύματα, τὰ ὅποια μᾶς ὁμιλοῦν.»

Ποῖος ὅμως σκέπτεται τοῦτο; Ποῖος συναισθάνεται ὅτι θίαν ἀναγινώσκει τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλη ἢ τὸν Κοραῖν, συνομιλεῖ μὲ τοὺς μεγάλους τοὺτους ἄνδρας, καὶ μπορεῖ νὰ τοὺς ὀνομάῃ φίλους του;

Καὶ ποῖος ἐσκέφθη ποτέ, ὅτι, ὅταν διαβάσῃ τὴν Τσουλήν καὶ Παπακρυσιόπουλον, τὸ λήσταρχον Τσανάκαν, τὸν Νταβέλην, τὰ σκάνδαλα τῶν διαφόρων ἐταίρων καὶ κοκοτῶν, καὶ τὰ ἄλλα παντὸς εἶδους οὐπαρά καὶ ἀνήθικα φιλολογικὰ ἐξαμβλώματα, «ποῦ ἐκδίδονται πρὸς μόνον σκοπὸν νὰ κλέψουν τὸν χρόνον καὶ τὸ χεῖμα τοῦ ἀμαθοῦς κοινού», συναναστρέφεται καὶ ὁμιλεῖ μὲ ληστὰς

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Ἡ Γαλλία ἀποστέλλει εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸν δήμαρχόν της Ντιζὸν ὅπως κάμῃ προπαγάνδαν ὑπὲρ τῶν Γαλλικῶν προϊόντων.

Ὁ Γάλλος ἀντιπρόσωπος θὰ κάμῃ δύο διαλέξεις εἰς ἐκάστην πόλιν.

Τὴν προαίαν θὰ ὁμιλῇ εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἐπιμελητήρια καὶ τὸ βράδυ εἰς τὸ πολὺ κοινόν.

Ὁ Γάλλος ἀπεσταλμένος θὰ περιοδεύσῃ πρῶτον τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ κατόπιν τὸν Καναδάν.

Οἱ τίτλοι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπονέμονται τελευταίως διὰ βασιλικῶν διαταγμάτων.

καὶ κακούργους, μὲ διεφθαρμένα καὶ ἐκφυλὰ ὑποκείμενα: Τί ἔχει νὰ διδάχθῃ καὶ νὰ μάθῃ κανεὶς ἀπὸ τοιαῦτα πρόσωπα; Ποῖος, τίμιος καὶ γνωστικός ἄνθρωπος θὰ συναναστρέφεται τοιαῦτα ὑποκείμενα, ἂν ἔξων; Ποῖος ἐξέφρων καὶ ἠθικός γονεὺς θὰ ἔβαζεν εἰς τὸ σπῖτι του ἢ θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὰ παιδιὰ του νὰ συναναστρέφονται κλέπτας καὶ φονεῖς, διεφθαρμένους γυναικας καὶ κοκότας; Κανεὶς βεβαίως. Καὶ ὅμως τὰ αἰσχροῦ ἐντυπὰ ἐνεργοῦν πολὺ ὀλεθριώτερον εἰς τὴν ἀθώαν νεολαίαν παρὰ τὰ αἰσχροῦ πρόσωπα. Υἱάρχει λόγος, λέγει ἓνας συγγραφεὺς, νὰ συναναστρεφόμεθα καμμιὰ φορὰ διεφθαρμένα πρόσωπα· ἢ ἐλπίς τῆς διορθώσεως αὐτῶν. Ἐνῶ γὰρ τὰ βιβλία ὁ λόγος αὐτὸς δὲν ὑφίσταται. Διότι τὸ διεφθαρμένον βιβλίον δὲν μπορεῖ νὰ διορθωθῇ.

Ὡς γνωστὸν διὰ τοῦ τρόπου τούτου οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου διορίσθησαν δοῦκες.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτο διορίσθη δούξ ὁ κ. Μουσσολίνι.

Ἐνας ἀεροπόρος διακριθεὶς κατὰ τὸν πόλεμον διορίσθη κόμης.

Ὁ Ζαγγλοῦλ πασᾶς ἀφίχθη εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἤρχισε τὴν διεξαγωγὴν βιαιουρχελογικῶν ἀγώνων.

Εἰς τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἐκφωνεῖ λέγει καθαρὰ ὅτι θέλει νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν Αἴγυπτον τῆς Ἀγγλικῆς κηδεμονίας.

ΟΛΙΓΗ ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑ

Ο ΑΜΙΑΝΤΟΣ

Ἀμιάντος εἶναι μέταλλον μὴ τικόμενον καὶ ἀπρόσβλητον εἰς τὸ πῦρ, εὐρίσκεται δὲ ἐν Ἀμερικῇ, Ρωσσίᾳ, Ἰαπωνίᾳ καὶ Ἀφρικῇ καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἀκόμη, πολλαπλὴ δὲ εἶναι ἡ χρῆσις του καὶ ἐξυπηρετεῖ μὲγάλας

τὴν βιομηχανίαν. Ἡδὴ γίνεται σκέψις ὅπως μεταχειρισθῶσι τὸν ἀμιάντον πρὸς κατασκευὴν τραπέζογραμμάτων.

Ὁ μεταλλικὸς ἀμιάντος ἐξάγεται ἐκ βράχων τινῶν, χημικῶς δὲ συνίσταται ἐξ ἀσβέστου καὶ μαγνησίας παρυσιαίεται ὡς ὕλη μετᾶξης ἢ βάμβακος κατάλληλος πρὸς ὑφαντὴν καὶ ἐπιπλέον εἶναι μαλακὸν καὶ ἀσφλεκτὸν.

Αἱ δύο αὐταὶ πολυτιμοὶ ιδιότητες τούτων δὲν ἀπαντῶσιν εἰς οὐδὲν ἕτερον μέταλλον. Ἡ ἑλληνικὴ τοῦ ὀνομασίου φανερώνη ὅλας αὐτοῦ τὰς ιδιότητας. Ἐν Καναδᾷ ἔνθα ἡ βιομηχανία τοῦ ἀμιάντου ἔκαμνε μεγίστας προσόδους τὸν ὀνομάζουσιν «βαμβακόπετραν» οἱ δὲ Γερμανοὶ τὸν ὀνομάζουσιν «μαλλίον τοῦ βράχου».

Ὁ ἀμιάντος δὲν παρυσιαίξει μόνον τὴν ιδιότητα τοῦ ἀδιεφλέκτου ἀλλὰ καὶ δὲν προσβάλλεται ἀπὸ τὰ

διάφορα ὀξέα, διατηρεῖ τὴν θερμότητα καὶ εἶναι κακὸς ἀγωγὸς τοῦ ἤλεκτρισμοῦ. Ἐκ τούτου καθίσταται ἐνδόνητον πόσον ὠφέλιμος εἶναι εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ εἰς τὸ ἐμμεριον προαγόμενον συστηματικῶς ἀπὸ ἑτοὺς εἰς ἑτος.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΜΙΑΝΤΟΥ

Ἡ χρῆσις τοῦ ἀμιάντου χρονολογεῖται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Οἱ Ῥωμαῖοι περιστύλιον ἐντὸς ὑφάσματος ἐξ ἀμιάντου τὰ σώματα τῶν νεκρῶν ὅτιν ἤθελον νὰ τὰ προφυλάξωσιν ἀπὸ τὴν πυρᾶν, ὅταν δὲν ἤθελον νὰ κρατήσωσι τὴν κόπιν. Συνέλεγον δὲ τὸν ἀμιάντον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὰς Ἰταλικὰς Ἀλπεὶς καὶ εἰς τὰ Οὐράλια ἐλαμβάνοντες τοῦτον ὡς φοιτικὴν οὐσίαν. Κατασκευάζον ἐξ αὐτοῦ λίθνα τραπέζομάνδουλα, προσόφια, φουτήλια διὰ λυχνίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὀφθαλμὸς ἦτο πολὺ ἀκριβὴ δὲν ἐγενεκευθῇ ἡ χρῆσις. Ἐπίσης ἀνεκαλύφθησαν διάφορα χειρόγραφα τοῦ μεσαιῶνος γεγραμμένα ἐπὶ ἀμιάντου.

Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα μόνον ἐσκέφθησαν νὰ τελειοποιήσωσι τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀμιάντου πρακτικῶς καὶ ἐμπορικῶς κατὰ δὲ τὸ 1860 εἰς δύο μέρη ἦτοι εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Αἰότης ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Καναδᾷ ἤρξαντο νὰ ἐκμεταλλεύονται

τά εκεί εύρισκόμενα μεταλλεία τοῦ ἀμιάντου. Ἐπειτα ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἄλλα μεταλλεία εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ κόσμου πλούσια εἰς ποιότητα καὶ ποσότητα καὶ ἰδίως εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, εἰς τὰς Φιλίππιναις νήτους, εἰς τὴν Νέαν Γῆν, ἐν Ρωσσίᾳ, ἐν Γαλλίᾳ ἐν Φιλανδίᾳ, Κορσικῇ, Κύπρῳ, Αὐστραλίᾳ, Τράνσβαλ, Ιαπωνίᾳ, Κίνα, Ισπανίᾳ, Πορτογαλίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΑΜΙΑΝΤΟΥ

Τὰ κυριώτερα εἶδη τοῦ ἀμιάντου εἶναι α') ὁ *ἀνθοφυλλίτης* ἀμιάντος, β') ὁ *ἀμφίβολος*, γ') ὁ *ὄφιοειδής*. Ὁ πρῶτος εἶναι σχεδὸν ἀχρηστος εἰς τὸ ἐμπόριον. Ὁ ἀμφίβολος καὶ ὁ ὄφιοειδής ὁμοιάζουν χημικῶς κατὰ τὸ συστατικὰ αὐτῶν μέρη, ἀλλὰ διφέρουν φυσικῶς καὶ ἐμπειρικῶς. Ὁ ὄφιοειδής ἀμιάντος ὅστις καὶ ἄλλως καλεῖται χρυσίζων ὑφαίνεται εύκόλως ἰδίως ὅταν αἱ ἴνες τοῦ εἶναι μακραί. Ὁ δὲ ἀμφίβολος ὅστις διακρίνεται εἰς πέντε κατηγορίας ἔχει μὲν μακρὰς ἴνας, ἀλλὰ εἶναι χονδροειδής καὶ οὐχὶ τόσο ἐπιδεκτικὸς ὑφάνσεως. Ὁ χρυσίζων ἐκτιμᾶται περισσότερον ἐξάγεται δὲ περισσότερος εἰς Καναδᾶν, Ρωσσίαν, Αὐστραλίαν καὶ Τράνσβαλ, ὁ δὲ ἀμφίβολος ἐξάγεται ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡνωμένας Πολιτείας ἄλλ' εἶναι κατωτέρας ποιότητος.

Ἰδοὺ καὶ μία στατιστικὴ τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἀμιάντου. Ὁ Καναδᾶς ἐξάγει πρὸς πώλησιν 125000 τόννους, ἡ Ρωσσία 18000 τόννους (προπολεμικῶς) αἱ Ἡνωμένα Πολιτεία 1730 τόννους καὶ ἡ Νότιος Ἀφρικὴ 3.500 τόννους.

ΠΩΣ ΕΞΑΓΕΤΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΓΗΣ Ο ΑΜΙΑΝΤΟΣ

Διὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ ἀμιάντου γίνονται δύο κεχωρισμένοι ἐργασίαι. Ἐν πρῶτοις ἀποσπᾶται ὁ βράχος ὁ περιέχων τὸν ἀμιάντον καὶ ἀκολουθῶς χωρίζεται τὸ μέταλλον τοῦτο ἀπὸ τοῦ βράχου. Ἡ γενικὴ μέθοδος πρὸς ἀπόσπασιν τοῦ βράχου εἶναι ὡς τῶν λατομείων προχωρεῖ δὲ ἀναλόγως τῶν ἀπαντωμένων στρωμάτων. Ὅταν ὁ βράχος ἀποχωρισθῇ χωρίζεται τὸ μέταλλον διὰ κτυπήματος εἴτε διὰ μηχανήματος ἔξ ἀπὸ ἡ ἀέρος καὶ διὰ δυναμίτιδος. Πολλάκις δι' ἡλεκτρισμοῦ ἀνοίγουν ἑκατοντάδας ὁπῶν ἐν τῷ μεταλλεῖῳ.

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΜΙΑΝΤΟΥ

Ἡ χρῆσις τοῦ ἀμιάντου εἶναι πολυλάλη. Ὅταν αἱ ἴνες εἶναι πολὺ μακρὰ καὶ ὑφαίνουσιν αὐτὸν διὰ τῆς συνήθους μεθόδου τῆς ὑφαντουργίας. Τὸ νῆμα τοῦ ἀμιάντου χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν παραπετασμάτων τοῦ θεάτρου. Ἐπίσης χρησιμεύει διὰ στολισμὸν, διὰ τεκτονουργίαν κτλ. Ὅταν αἱ ἴνες εἶναι μικραὶ τὸν μεταχειρίζονται δι' ἄλλα ἀντικείμενα, ὡς χρηματοκιβώτια, χάρτην, ἀντὶ τοι μέντου, περιτυλίγματα διὰ τροχούσ αὐτοκινήτων, ποδηλάτων κτλ.

Ὁ ἀμιάντος ὡς κακὸς ἀγωγὸς τοῦ ἡλεκτρισμοῦ χρησιμεύει ὡς ἀπομονωτή, ἐπίσης χρησιμεύει ἀντὶ κεράμων, σανίδων καὶ στεγασματος οἰκιῶν διὰ χειρόκτια καὶ ἐνδύματα πυροσβεστῶν κτλ.

Τελευταίως ἐμελετήθη τὸ ζήτημα τῆς κατασκευῆς τραπεζογραμμάτων ἄλλ' ἢ δυσκολία ἔγκειται εἰς τὴν ἐξεύρεσιν καταλλήλου μελάνης διὰ νὰ μὴ ἐξαλείφονται τὰ γράμματα.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΟΠΙΚΑΣ ΧΩΡΑΣ

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ

Αἱ ἀφηγήσεις μιᾶς ἀποστολῆς. — Ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἀφρικανικῶν ἐλεφάντων. — Οἱ τρομεροὶ κροκοδείλοι τῆς τροπικῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ ἀγγλικὴ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ μετέβη πρὸ ἐνὸς ἔτους εἰς τὰς τροπικὰς χώρας τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη ἐπανελθούσα ἤδη εἰς Ἀγγλίαν ἐδημοσίευσεν μακρὰν ἐκθεσιν περιέχουσαν τὰς ἐντυπώσεις τῆς. Εἶναι ἀνάγκη γὰρ εἰπῶμεν ὅτι ἡ ἐκθεσις αὕτη εἶναι πλέον ἢ ἐνδιαφέρουσα. Ζωὴ ἐνὸς ἔτους εἰς τὰς χώρας τοῦ Ἰσημερινοῦ δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐκπλήξεως καὶ συγκινήσεως. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ μέλη τῆς ἐνλόγῳ ἀποστολῆς ἐδοκίμασαν πλείστας συγκινήσεις καὶ εὐρέθησαν πρὸ πλείστων ἐκπλήξεων.

Ἀπὸ τὴν ἐκθεσιν αὐτὴν παραλαμβάνομεν δύο ἐνδιαφέροντα σημεῖα τ' ἀφορῶντα τοὺς περιφρῆμους Ἀφρικανικοὺς ἐλέφαντας καὶ τοὺς τεραστίους κροκοδείλους τῆς Ἀφρικῆς.

..

Ὁ Ἀφρικανὸς ἐλέφας εἶναι τὸ μεγαλύτερον ὄλων τῶν μαστοφόρων τὰ

ὅποια ὑπάρχουν σήμερον εἰς τὴν γῆν. Κατὰ μέσον ὅρον φθάνει εἰς ὕψος 5 μέτρον, τὸ βάρος τοῦ δὲ εἶναι πολλάκις ἀνώτερον τῶν 25 χιλιάδων χιλιogramμων.

Τοῦ Ἰνδικοῦ ἐλέφαντος, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ μικρότερός του, διακρίνεται ἀπὸ τὰ τεράστια αὐτιά του, τὰ ὅποια ἔταν ἀναπαύεται καλύπτουν τὸν λαιμὸν τοῦ μέχρι τῶν ὤμων. Ὅταν ὁ ἐλέφας κινῆται τότε τὰ αὐτιά του ἀπλώνονται σὰν δύο τεράστια ἀσπίδες, αἱ ὁποῖαι τοῦ δίδουν μίαν παράδοξον καὶ τρομερὰν ὄψιν. Ἀπ' ἐτέρου ἡ προβοσκὴ τοῦ, εἰς τὸ ἄκρον, χωρίζεται εἰς δύο, σχηματίζουσα τρόπον τινὰ δύο δακτύλους.

Παρὰ τὸν τεράστιον ὄγκον τοῦ ὁ Ἀφρικανικὸς ἐλέφας εἶναι ζωηρότερος καὶ πλέον ἐκίνητος ἀπὸ τὸν Ἰνδικόν. Τὸ βῆμα τοῦ εἶναι ταχύτατον. Δὲν τρέχει ἐν τούτοις ὅμως μετὰ πλοὺν βῆμα δύναται νὰ ἀναπτύξῃ ταχύτητα καλπάζοντος ἵππου.

Οἱ χαυλιόδοντες τοῦ φθάνουν ἐνιστά μετρί τοῦ τρομεροῦ μήκους τῶν τριῶν μέτρων! Διὰ τῶν χαυλιόδοντων τοῦ καὶ ἰδίως διὰ τοῦ δεξιού, ὁ Ἀφρικανικὸς ἐλέφας ξερριζώνει τὰ τεράστια δένδρα τῶν τροπικῶν χωρῶν καὶ πρὸ πάντων τὰς μι-

μόζας, ὕψους πολλῶν μέτρων, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν κυριωτέραν τὴν τροφήν.

Διὰ τὴν θρέψη τὸ τεράστιον σῶμα τοῦ ὁ ἐλέφας τῆς Αφρικῆς ἔχει ἀνάγκην μεγίστης τροφῆς. Τριακόσια, ἕως τετρακόσια χιλιόγραμμα νομῆς καὶ 500 λίτρος ὕδατος ἀντιπροσωπεύουν τὸ συνειθισμένο μενὸν ἐνὸς γεύματος. Ἰδίως ὅμως προτιμᾷ τὰς ρίζας, τὰ φύλλα καὶ τοὺς φλοιούς τῶν δένδρων.

Οἱ Αφρικανικοὶ ἐλέφαντες ζοῦν κατὰ μικρὰς οἰκογενεῖας ἀποτελουμένας ἀπὸ τῶν νέους ἄρρενας, τὰ θήλεια καὶ τὰ μικρά των. Οἱ γέροντες ἄρρενες ζοῦν μεμονωμένοι. Δὲν συνενώνονται δὲ μετὰ τὴν ἀγέλην παρὰ ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ μετανάστευσις εἰς ἄλλους τόπους.

Ο Αφρικανικὸς ἐλέφας εἶναι δειλὸν ζῷον. Καὶ τὸ ἐλάχιστον τὸν τρομάζει. Τρέπεται τότε εἰς φυγὴν καὶ εξαφανίζεται εἰς τὰ δάση.

Ἡ δειλία τοῦ ὅμως αὐτῆς ὑπάρχει μόνον ὅταν δὲν πρόκειται περὶ ἀμέσου ἀπειλῆς. Ἐν περιπτώσει ὅμως ἐπιθέσεως ἐναντίον τοῦ τότε ἐξαγριουταί. Ἐ τὴν προβοσκίδα κινουμένην ὁρμᾷ μετὰ ταχύτητα ἀτμομηχανῆς, ἐνῶ ἀφίνει τρομεροὺς μηρυθμοὺς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ.

Δυστυχία τότε εἰς τὸν κυνηγὸν ὁ ὁποῖος δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς. Τὸν ἀναμένει οἰκτρὸν τέλος. Αναφέρονται περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἐλέφας ἐπετέθη κατὰ κυνηγοῦ ἐφίππου, τὸν ἀνέτρεψε, τὸν διεπέρασε μετὰ τοὺς χαυλιόδοντας, τὸν ἐποδοπάτησε καὶ τὸν καθήλωσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων ἀντὶ τοῦ κυ-

νηγοῦ ὑπῆρχεν εἰς ἄμορφος σωρὸς σαρκῶν.

Ὡς ἐλέχθη ἐν ἀρχῇ, ἡ ἐκθεσις τῆς Ἀγγλικῆς ἀποστολῆς περιέχει ἐνδιαφερούσας πληροφορίες καὶ περὶ τῶν Αφρικανικῶν κροκοδείλων.

Οἱ Αφρικανοὶ κροκοδείλοι φθάνουν εἰς μῆκος 5 μέτρων περίπου. Ἀκίνητοι εἰς τὰς ὄχθας ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους κατὰ τὰς θερμὰς τροπικὰς ἡμέρας, μετὰ χαίνοντας τὰ ἀπαίσιμα στόματα προκαλοῦν ἀληθῆ φρίκην εἰς τὸν θεατὴν. Κινουμένοι μόνον εἰς τὴν νυκτὸς. Γυρίζουν τότε εἰς τὸ νερὸ καὶ ἀρχίζουν νὰ κολυμβοῦν γρήγορα, ἀναζητοῦντες τροφήν. Πᾶσα τροφή τοῖς εἶναι καλή, ἀπὸ τοῦ βατράχου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου. Κυρίως ὅμως θύματά των εἶναι τὰ ζῶα ποὺ πηγαίνουν νὰ πιῶν νερό. Οἱ Αφρικανικοὶ κροκοδείλοι ἐπιτίθεται ἄνευ δισταγμοῦ καὶ κατὰ μεγάλων ζώων, ὅπως αἱ ἀντιλόπαι καὶ οἱ βούβαλοι. Οὐχὶ σπανίως ἐπίσης ἐπιτίθενται ἐναντίον τίγρεων καὶ λεόντων.

Ἡ φύσις ἔχει εὐνοήσει κατ' ἐξοχὴν τοὺς κροκοδείλους διὰ τὴν μάχην μετ' ἄλλων θηρίων. Ὀλον τὸ σῶμα των καλύπτεται ἀπὸ ἓνα εἶδος θώρακος, ἀδιατρήτου καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς σφαίρας. Ἀφ' ἐτέρου τὰ δόντια των, κοπτερὰ καὶ διατεταγμένα κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ τοὺς διαφεύγῃ τίποτε τὸ ὁποῖον θὰ συλλάβουν, τοὺς ἐξασφαλίζει τὴν νίκην ἐναντίον τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖον θὰ συλλάβουν. Μεγίστας ἐπίσης ὑπηρεσίας προσφέρει καὶ ἡ οὐρά των, τῆς ὁποίας ἓνα κύπτημά δύναται νὰ φονεύσῃ ἓνα ἄνθρωπον.

ΜΙΚΡΑΙΪΣΤΟΡΙΑΙ

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΟΣ

(Τῷ τακτικῷ συνεγγάτου μας κ. Θεοδ. Βελλιανίτου.)

Εδιάβασα κάπου ὅτι ὁ μέγας Βυζαντινὸς ἅγιος ῥάφος Πανσέληνος, δὲν ἀφῆκε οὔτε ἕχνος ἐκ τῆς ἐργασίας του, καὶ ὅτι μόνον φήμητου παρέμεινεν ἡ ὑπάρξασα ποτὲ τέχνη του, ὅπως καὶ τῶν ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος. Τοῦτο εἶναι μία πλάνη. Ἔργα τοῦ Πανσελλήνου διεσώθησαν πολλά, ὥστε πολὺ δικαίως ἐνενηντή ἢ ἀπορία μήπως τὰ ἀναφερόμενα ὡς τοιαῦτα δὲν εἶναι ἰδικά του, καὶ μήπως ἀνήκουν εἰς ὁλόκληρον σχολὴν ἀκμάσασαν κατὰ τὸν μεσαιῶνα. Ὅταν μετέβην εἰς Ἅγιον Ὅρος παρετήρησα τῷ ὄντι ὅτι τὰ ἐποδεικνύμενα ὡς ἔργα τοῦ Πανσελλήνου διαφέρουν ὡς πρὸς τὴν τεχνολογίαν, ὥστε δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ πιστέυσῃ ὅτι ὅλα ἐκεῖνα εἶναι ἔργα τοῦ μεγάλου Βυζαντινοῦ καλλιτέχνη, ἢ ὅτι ἀνήκουν εἰς αὐτὴν καὶ ἐποχὴν.

Υπάρχουν ἀκόμη οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι ὁ Πανσέληνος εἶναι ἀνύπαρκτον πρόσωπον, ὅτι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐδημιουργήθη κατόπιν καὶ ὅτι τὰ ἐπιδεικνυμένα ἔργα του εἶναι διαφόρων ζωγράφων, ἀκολουθησάντων

τέχνην δημιουργηθεῖσαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ εὐροῦσαν ἐνθάρρυνσιν εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Αἱ γνώμαι αὗται ἐδημιουργήθησαν διότι δὲν μετεδόθησαν εἰς ἡμᾶς πληροφορίες ἀσφαλεῖς περὶ τοῦ ζωγράφου. Οἱ Βυζαντινοὶ χρόνον γράφει δὲν ἡσχολοῦντο πολὺ μετὰ τὰς τέχνας. Οἱ μεταγενέστεροι ἐφρόντιζον πολὺ ὀλιγώτερον μετὰ τὰ καλλιτεχνικά ἔργα. Οὕτω πως ὑπῆρξε μία ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν πᾶν ὅ,τι προήρχετο ἐκ τῆς βυζαντινῆς ζωῆς, τῆς διοικήσεως, τῆς φιλολογίας καὶ τῆς τέχνης ἐν γένει αὐτῆς, νὰ θεωρῆται ὡς χαρακτηριστικὸν πάσης μικρολογίας καὶ ποταπότητος σκέψεως. Ἐτσι εἶχαν διδάχῃ ὑπὸ τῶν καθολικῶν ἱερέων νὰ κρίνουν μίαν ἱστορικὴν περίοδον ὡς αὐτοκρατορίας. Ἐν τούτοις αὐτῇ ἐμεγαλουργήσε καὶ ἀποθνήσκουσα ἐδημιουργήσε τὴν ἀναγέννησιν εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην.

Ἐν τούτοις εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ὑπάρχουν πλεῖστα ἔργα τοῦ ἱεροσυνήγου τούτου ζωγράφου. Εἴαν δὲν ἔχη κανεὶς ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἐποχῆς ποὺ ἡμασεν, ἔχει ὅμως τὰ ἔργα του, ὥστε νὰ μὴ θεωρῆται μύθος ἡ ὑπαρξίς του. Ἀδιάφορον ἂν τὸ ὄνομα τοῦ δὲν εἶναι τὸ πραγματικόν, ἀλλ' ἀπεδόθη εἰς αὐτὸν μία ὀνομασία δεικνύουσα

τὸν θαυμασμόν τῶν μεταγενεστέρων εἰς τὴν ἰδιαίτην ἐκείνην τέχνην, ἥτις ἀναδεικνύεται ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βυζαντινοῦ βίου.

☆☆

Ο πρῶτος ὅστις παρέχει πληροφориὰς περὶ τοῦ Πανσελήνου εἶναι ὁ ἱερομόναχος Διονύσιος, ζωγράφος καὶ αὐτός, ἐκ Φουρκᾶ τῶν Αγράφων, ὅστις διατείνεται ὅτι ἐμμεῖτο τὴν τέχνην τοῦ ἐκ Θεσσαλονίκης λάμπαντος. Εμμανουὴλ Πανηλίου ἡ Πανσελήνου, «ὅστις λάμπων ποτέ, λέγει, ὡς ἂν ἄλλος ἥλιος ἢ ὡς χρυσολαμπροκίνητος σελήνη, ὑπερηρόντισε καὶ ἐκάλυψε μὲ τὴν θαυμαστὴν τέχνην τοὺς παλαιούς καὶ νέους ζωγράφους».

Εἴτοι παρὰ τοῦ ἱερομόναχου Διονυσίου πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Πανσέληνος ἦτο Θεσσαλονικεὺς καὶ ὅτι ἐνήσκησε τὴν τέχνην τοῦ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἡ περικοπή τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Διονύσιος δεικνύει ὅτι ὁ Πανσέληνος ἐθεωρεῖτο ἔκτοτε εἰς ζωγράφος ὅστις εἶχεν ἐπισκιάσει πάντας τοὺς παλαιούς καὶ νέους συναδέλφους του. Κατ' ἀκολουθίαν ὅπως σήμερον, εἴτοι καὶ τότε ἐκρίνετο ὡς ἀνυψώσας τὴν Βυζαντινὴν ἀγιογραφίαν εἰς καλλιτεχνίαν. Δύναται τις κατ' ἀκολουθίαν νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἐγενεν ἀρχηγὸς σχολῆς, ἡ ὁποία ἐξελιχθεῖσα εἰς τὴν Ἰταλίαν παρήγαγε τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ζωγράφων τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἡ ἀναγέννησις τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὴν Δύσιν ἤρχισε διὰ τοῦ Τιμαμποῦ, ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ τὸν ὅποιον ἡ θεία πρόνοια εἶχε προωρίσει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ζωγραφικὴν. Ὁ Τιμαμποῦς ἀναντιρρήτως τὴν τέχνην

ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ζωγράφων οἱ ὅποιοι ἐκλήθησαν εἰς τὴν Φλωρεντίαν ὅπως διακοσμήσουν τὸ παρεκκλήσιον τῶν Κόνδη καὶ ὑπερέβη ταχέως τοὺς διδασκάλους του, καὶ κατὰ τὸ σχέδιον καὶ κατὰ χροῶμα. Ἐδωκεν οὕτως τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐλαφρότητα καὶ εὐκρινείαν, τὴν ὁποίαν ἐστεροῦντο οἱ Βυζαντινοὶ ζωγράφοι. Οἱ μεταδάτες εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ διδάξαντες τὸν Τιμαμποῦ Ἑλληνες ἠκολούθουν τὰς παραδόσεις τοῦ Πανσελήνου, ὅστις εἰς τοὺς τύπους τοῦ εἶχε προσδώσει τὸ εὐπλάστον καὶ τὸ εὐκίνητον, τὸ δεικνύον ὅτι ἡ τέχνη εἶχεν εἰσέλθει εἰς νέαν τροπὴν, ἡ ὁποία ἐβάδιζεν ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀναγέννησιν.

☆☆

Τὰ ἔργα τοῦ Πανσελήνου δεικνύουν ἀμέσως τὸν μεγάλον ζωγράφον. Βλέπει κανεὶς εἰς τὰς εἰκόνας τοῦ τὰς φυσικὰς στάσεις τῶν προσώπων, τὴν ἐλαφρότητα τῶν ἀμφίσεων καὶ τὴν ἐκφράσιν τῶν φυσιογνωμιῶν. Τὸ σχέδιον τοῦ Πανσελήνου παρουσιάζει ὀλιγωτέρας γραμμὰς εὐθείας καὶ τετραγωνοειδεῖς, αἱ ὁποῖαι διέκρινον τὴν πρὸ αὐτοῦ γραφικὴν. Διακρίνει δὲ κανεὶς ἀσφαλῶς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀντιλήψεως τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐκφράσεως. Ἐπὶ τοῦ Πανσελήνου ἀνεύρισκουν πλεονέκτερον τὰ στοιχεῖα ταῦτα τῆς τέχνης ἢ εἰς τὸν Φλωρεντινὸν ζωγράφον. Εἰς τὰς Παναγίας καὶ τοὺς ἀγγέλους τούτου λείπει τὸ κάλλος ὅπερ διακρίνει τὰ ἔργα τοῦ Θεσσαλονικέως ζωγράφου, τὰ ὁποῖα καταυγάζει μίᾳ ἐκφράσει προκαλοῦσα συγκίνησιν καὶ θαυμασμόν. Ὅτι διέτριβον εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ἁγίου Ὄρους τὰς Καρυὰς συνέπεσε νὰ παρεπιδημῇ ἐκεῖ ἕνας Ἀγγλος

ζωγράφος, ὅστις ἀντέγραφε τὰς κεφαλὰς τῶν Ἀγίων τῆς ἐκκλησίας τῶν Καρυῶν, μὲν ἔλεγε δὲ ὅτι περιέπιπτε διαρκῶς ἀπὸ θαυμασμοῦ εἰς θαυμασμόν πρὸ τῆς τέχνης, ἥτις, καίτοι τόσον ἀρχαία, εἶχεν ὅλως διόλου νεωτεριστικὸν πνεῦμα καὶ ἀντίληψιν, ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς τοὺς ζωγράφους μεταγενεστέρων ἐποχῶν, ὅτε ἡ τέχνη εἶχε λάβει πλέον σταθερὸν χαρακτήρα.

☆☆

Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποδίδουν εἰς τὸν Πανσέληνον πάσας τὰς ἀγιογραφίας τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν εὐκτηρίων οἰκῶν. Ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἀποδομένων ἔργων δὲν εἶνε ὅλα γνήσια. Κυρίως τὰ ἀναμφισβήτητα τοιαῦτα, εἶνε τὰ κοσμοῦντα τὴν ἀρχαιοπρεπὴ ἐκκλησίαν τῶν Καρυῶν τὴν καλουμένην κοινῶς ἐκκλησίαν τοῦ Πρωστάτου. Εἶνε δὲ ταῦτα θαυμάσια τοιχογραφία, διὰ τῶν ὁποίων ἱστοροῦνται ὅλοι οἱ τοῖχοι τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ναοῦ τούτου. Τὸ πλήθος τῶν εἰκόνων τοῦ ναοῦ τούτου εἶνε μέγα καὶ μυθώδης ὁ πλοῦτος αὐτῶν. Ἐν τούτοις δὲν δύναται παρὰ νὰ δεχθῇ κανεὶς ὅτι ἡ αὐτὴ χεὶρ εἶνε ἡ εἰκονίσασα τὰ εἶδη τοῦ ναοῦ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν ταχύτητα μετ' ἧς εἰργάσθη ὁ Πανσέληνος χωρὶν νὰ περιπίπτῃ εἰς βαναυσουργίαν. Τούναντίον φέρει εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὑπερόχου τέχνης τοῦ ἀπαράμιλλον καλαισθησίαν, ἀμπνευσὶν καὶ διάπλασιν σχεδίων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐντελῶς ἀσυνήθη εἰς τὴν παράστασιν τῆς βυζαντινῆς γραφικῆς.

Εἰς τὸν Πανσέληνον ἀποδοῖνται ἐπίσης αἱ ἀγιογραφίαι τῶν Ἱερῶν Μονῶν Λαύρας καὶ Βατοπαδίου. Ἀλλὰ τὰ γνωρίσματα τῶν εἰκόνων

τούτων εἶνε διαφορετικά. Δὲν φαίνονται ὅτι εἶνε τῆς αὐτῆς χειρὸς καὶ τοι εἶνε ἄκρως καλαισθητά. Οὕτως πολυπληθὴ διασώζονται τὰ ἔργα τοῦ Πανσελήνου ἐκεῖ ὅπου ἔρρευσεν ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του. Τὰ ἔργα ταῦτα πολλάκις ἀντεγράφησαν καὶ ἐξεδόθησαν. Πολλὰ ἐκ τῶν ἀντιγράφων τοῦ Δεράη τὰ εἶδον εἰς τὴν συλλογὴν τῶν σχεδιασμάτων τοῦ Λούδρου καὶ ἄλλα εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Πετροπόλεως.

Ὁ Πανσέληνος εἰκάζεται ὅτι ἐζήσῃ κατὰ τὸν ΙΑ ἢ τὸν ΙΒ αἰῶνα, ἤτοι ἕνα καὶ πλεόν αἰῶνα πρὸ τοῦ Τιμαμποῦ καὶ δύο καὶ πλεόν προ τοῦ Γουῖδο Ρένι μὲ τὸν ὅποιον συνηθίζον νὰ παραλληλίζον αὐτόν. Ὡστε τὰ συνήθη γραφόμενα ὅτι ὁ Πανσέληνος δὲν ἄφησε ἔργα εἶνε πλάνη. Ἀπὸ τινος χρόνου γίνεται προσπάθεια παρ' ἡμῖν ὅπως ἡ ἀγιογραφία λάβει ἰδιαίτερον ἐθνικὸν χαρακτήρα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀκολουθοῦσα αὐτῇ τὰ θαυμάσια πρότυπα τοῦ μεγάλου Ἑλλήνος ζωγράφου, θὰ δημιουργήσῃ τέχνην ἐντελῶς ἑλληνικὴν σύμφωνον πρὸς τὰς βυζαντινὰς παραδόσεις τῆς ἀγιογραφίας μας.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΣΕ ΚΑΠΟΝ ΤΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΥΧΩΜΕΝΟΝ ΕΠΙ ΠΑΤΡΙΔΕΩ

Πάτι διπλοκορδώνεσαι
δὲν τὸ καταλαβαίνω.
Τάχα πῶς φόρτωμα βαρὺ
φέρνεις σὴν ράχι ἐπάνω;
Μία δόξα ξένη κουδολεῖς
κ' εἶσαι—μὴν ἀμφιβάλλης—
τοῦ πατρικοῦ σου ὀνόματος
ἐγὰς ἄπλους χαμάλης.

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΙΣ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΕΛΕΝ

κ πληξεν ἐνεποίησεν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρό τινων ἐτῶν, ἡ ἀναγγελία ὅτι ἦτο δυνατόν ἡ διαβίβασις φωτογραφιῶν, σχεδίων ἀγραμμάτων ἢ καὶ γραφικῶν χαρακτῆρων, μετ' τηλεγραφικὰ μέσα. Ἀν καὶ τὸ τοιοῦτον ἐγένετο ὄντως χάριν πειραμάτων, αἱ ἐμπρακτοὶ δυσκολίαι πρὸς ἐξεύρεσιν ἀνατυπώσεων, δυναμένων νὰ τυπωθῶν, ἀπεδείχθησαν ἕως τῶρα πολὺ μεγάλα διὰ τὴν ἐμπορικὴν πρακτικότητα. Προσφάτως ὅμως ἐλήφθη ἡ εἰδήσις ἐκ Γαλλίας, ὅτι ὁ διακεκριμένος φυσικὸς κ. Εἰδουάρδος Βελέν, εἰς ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ἐρευνητὰς εἰς τὸν κλάδον αὐτόν, ἐτελειοποίησεν ἐπὶ τοσοῦτον τὸ ἀρχικὸν μηχανήμα του, τὸ ὅποιον ἦτο βελτίωσις τοῦ μηχανήματος, ποὺ ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν κατὰ πρῶτον ὁ καθηγητὴς τοῦ Μονάχου Κόν, ὥστε ἡ μέθοδος πρόκειται νὰ τεθῇ εἰς ἄμεσον χρῆσιν. Εἰς τὴν Γαλλικὴν «Πλουστράσιόν», περιλαμβάνεται λεπτομερὴς περιγραφή τοῦ μηχανήματος Βελέν καὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν τοῦτο λειτουργεῖ.

Ἀπὸ καθιστᾶ γνωστὸν, ὅτι ἐγίνεν ἡ ἐγκατάστασις τοῦ μηχανήματος τὸ ὅποιον ἀνεκάλυψεν ὁ κ. Βελέν διὰ τὴν τηλεγραφικὴν μεταβίβασιν γραφικῆς ἢ εἰκόνων, τὸ ἄρθρον συνεχίζει ὡς ἀκολούθως.

«Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, «τηλε-τογραφήματα» θα γίνονται δεκτὰ πρὸς διαβίβασιν, κατ' ἀμφοτέρας τὰς διευθύνσεις, εἰς τὰς γραμμὰς Παρισίων—Λυῶν καὶ Παρισίων—Στρασβούργου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπικρατεῖ ἡ σκέψις ὅπως διαβιβάζονται μόνον γραψίματα χειρογράφων ἢ σχεδιαγράμματα. Ἀργότερον, ἐὰν ὅλα βαδίσουν καλῶς, θὰ ἀναληφθῇ ἡ μεταβίβασις φωτογραφιῶν.

Τὰ πρῶτα πειστικὰ πειράματα ἐν Γαλλίᾳ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τηλεφωτογραφίαν, παρουσιάσθησαν ὑπὸ τῆς «Πλουστράσιόν»... μετ' τὸ μηχανήμα τοῦ κ. Κόν, κατὰ τὸ 1906. Ἡ προσωπογραφία τοῦ Φαλιέρ, ὅστις ἦτο τότε Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, διεβιάσθη ἀπὸ τὸ ἐν Λυῶν τηλεγραφικὸν γραφεῖον εἰς σταθμὸν ὃν ἐγκατέστησαν ἐκ τοῦ προχείρου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ τυπογραφείου.

Ἡ σύνθεσις τοῦ μηχανήματος αὐτοῦ, τὸ ὅποιον δὲν μετεβλήθη, ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«Κινητὸς κύλινδρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τυλίσσεται ἐκτύπωμα βαίνει πρὸς τὰ ἔμπροσθεν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε καθὲς σημεῖον τῆς εἰκόνος ἢ τῆς ἐπιγραφῆς, περὶ ἧς ἀλληλοδιαδόχως ἔμπροσθεν ὁρισμένου σημείου. Διὰ προσφόρου ἐπινοήματος, ἕκαστον ἀπὸ τὰ σημεῖα ταῦτα, ἐνῷ διέρχεται τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὁρισμένον σημεῖον ἀνοίγει ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, τοῦ

ὁποίου ἡ ἔντασις ποικίλλει ἀναλόγως μετ' τὴν φωτεινὴν ἔντασιν τοῦ κινουμένου σημείου. Προφανῶς οἱ χαρακτῆρες, αἱ γραμμαῖ, ἢ οἱ τόνοι, εἰς τεμάχιον γραφῆς, εἰς σχεδιδόγραμμα ἢ εἰς φωτογραφίαν, διαρκῶς ἀλλάσσουν κατὰ τὴν φωτεινὴν τῶν ἔντασιν, ἢτοι κατὰ τὸ ποσόν, τοῦ φωτός τὸ ὅποιον ἀντανανκλῶν. Αἱ ποικιλίαι αὐταὶ ἡμποροῦν προχείρως νὰ ταξινομηθῶν ὡς λευκαί, φαιαὶ καὶ μαύραι. Προφανῆς ὅθεν εἶναι, ὅτι αἱ ἐναλλαγαὶ αὐταὶ εἰς τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σύρματος ἢ εἰς τὸ ραδιοτηλεγραφικὸν σταθμὸν παραλαβῆς, θὰ ἀλλάσσουν διαρκῶς, ἐν ἀκριβεῖ ἐναρμονίᾳ πρὸς τὰς ἐναλλαγὰς ταύτας τοῦ ἀντανανκλωμένου φωτός. Τοῦτου ἕνεκεν εἶναι ἀναγκαῖον μόνον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν σταθμὸν παραλαβῆς μηχανισμὸς φωτεινότητος ὅστις θὰ ἀνατρέψῃ τὴν λειτοργίαν, ἢτοι μηχανισμὸς, ὅστις θὰ μετατρέπῃ τὰς ἐναλλαγὰς αὐτὰς τοῦ ρεύματος εἰς ἐναλλαγὰς φωτός. Αἱ φωτειναὶ αὐταὶ ἐναλλαγαί, μετ' ἡ σειρὰν των, ρίπτονται εἰς εὐαίσθητον μεμβράνην, τυλιγμένην ἐπάνω εἰς τὸν κύλινδρον, ὅστις εἶναι ὅμοιος πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ὑπάρχει εἰς τὸν σταθμὸν μεταβίβασεως καὶ ὅστις κινεῖται ταυτοχρόνως μετ' αὐτόν. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἡ ἀναπαραγωγὴ εἰς τὴν εὐαίσθητον μεμβράνην τοῦ ἀρχικοῦ γραψίματος ἢ σχεδίου γράμματος.

Ὁ καθηγητὴς Κόν, ἐπετέλεσεν τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην ἠλεκτρικῶν κυμάτων εἰς κύματα φωτός, δια σεληνίδου, ὅσον δήποτε ὅμως ἀξιοθαύμαστος καὶ ἀν' ἦτο ἡ ἐπιτυχία τοῦ εἰς τὸ ἔργαστήριον, ἐπῆρξε καποία ἀργοπορία ὡς ἐκ τῆς σχετικῆς βραδείας ἐνεργείας τοῦ σεληνίδου.

Ὁ κ. Βελέν κάμνει χρῆσιν ταλαν

τευομένου κατόπτρου διὰ τὴν παραγωγήν τῶν φωτεινῶν ἀναλαμπῶν, τὸ ἐκτύπωμα δέ, τὸ ὅποιον εἶναι τυλιγμένον εἰς τὸν κύλινδρον μεταβίβασεως εἶναι «ἐκτύπωμα ἀναγλυφῆς», ἢτοι ἐκτύπωμα ἔχον ποικιλίαν χόνδρων. Εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν πρόκειται περὶ φωτογραφίας, τοιοῦτον ἀναγλυφικὸν ἐκτύπωμα δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως μεμβράνης κατεσκευασμένης ἀπὸ τζελατίναν. Καὶ ὁ ἀρθρογράφος παρακατῇ Κν λέγει, «Ἡ εὐαίσθησις αὕτη τῆς μεμβράνης εἶναι τὸ ἐναρκτήριον σημεῖον εἰς τὸ μηχανήμα τοῦ κ. Βελέν, τοῦ ὁποίου τὸ ἐξάρτημα τῆς μεταβίβασεως δύναται νὰ συγκριθῇ μετ' ἡ γραμμόφωνον.

Τὰ τηλεγραφικὰ ἐντυπα περιλαμβάνουν δύο χωρίσματα, ὧν ἕκαστον δύναται νὰ περιλάβῃ 75—100 λέξεις, ἀναλόγως μετ' τὸ μέγεθος τοῦ χειρογράφου ἢ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ 136—140 λέξεις. Τὸ κοινὸν προεἰδοποιεῖται, ὅτι ὁ γραφικὸς χαρακτήρ πρέπει νὰ εἶναι εὐἀνάγνωστος καὶ ὅτι ἐὰν τὰ ψηφία εἶναι λίαν μικρά θὰ ἐπηρεασθῇ τὸ εὐἀνάγνωστον αὐτῶν. Τὰ ἐξόδα εἶναι δέκα φράγκα διὰ τηλεγράφημα περιεχόμενον εἰς διπλοῦν τοιοῦτον. Υπολογίζεται ὅτι τηλεγράφημα γραφόμενον μετ' ἡ γραφικὴν χαρακτῆρα μέσου ὅρου θὰ στοιχίσῃ ὅσον περίπου καὶ σύνθετος τηλεγράφημα.

«Χρήσις ἀπαρροφητικοῦ χάρτου δὲν πρέπει νὰ γίνεται, διότι οὗτος θὰ ἀφῇρε πολὺ μέρος τῆς μελάνης. Τὰ γραφόμενα ἀποξηραίνονται μετ' αἰετὴν σκόνην. Τὸ τηλεγράφημα στέλλεται τότε ἀμέσως εἰς τὸ κεντρικὸν γραφεῖον, ὅπου τοποθετεῖται εἰς πλάστιγγαν καὶ τίθεται εἰς τὸ μηχανήμα. Τὸ φύλλον τοῦ χάρτου περὶ

ἀπόσχισμὴν ἄνωθεν στρώματος ἀ-
τμοῦ, τὸ ὁποῖον ὑγραίνει τὴν μελά-
νην. Τότε σύρεται ἐμπρὸς ἐπάνω εἰς
μεταλλικὴν πλάκα καὶ ὀλισθαίνει
κάτω ἀπὸ τὴν μηχανήν ἢ ὁποῖα τὸ
ραντίζει μὲ ἀρ. δίκον κόμμι. Ακολού-
θως τοποθετεῖται εἰς κεκλιμένην
ἐπιφάνειαν καὶ τινάσσεται ὅπως ἀ-
πορρίψη τὸ πλεονάζον κόμμι. Μετὰ
τοῦτο λαμβάνει καὶ πάλιν τὴν ὀρι-
ζοντίαν θέσιν τῆς καὶ περνᾷ τὸν κλί-
θωνον σμυλτώσεως, ἐντὸς τοῦ ὁποί-
ου ἡ θερμότης ἀπὸ ἡλεκτρικὴν ἀν-
τίστασιν τῆκει τὸ κόμμι, εἰς τρόπον
ὥστε ἅμα τῇ ἐξόδῳ ἀπὸ τὸ μηχανή-
μα τὸ γράψιμον εἶναι ἐν ἀναγλύφῳ.
Μεταξὺ δὲ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν τὸ
τηλεγράφημα εἰσέρχεται εἰς τὸ μη-
χάνημα τῆς σμυλτώσεως καὶ τῆς στιγ-
μῆς καθ' ἣν ἐξέρχεται παρέρχονται
90 δευτερόλεπτα, πρὸς διαδίδασιν
δ' ἐνὸς χωρίσματος ἀπαιτοῦνται 2
1)2 λεπτά».

Μερικὰ ἀπὸ τὰ κολοσσιαῖα πλεο-
νεκτήματα τοῦ συστήματος αὐτοῦ
γίνονται ἀμέσως καταφανῆ. Παρα-
δείγματός χάριν, τελειῶς ἀξιόπιστοι
ὑπογραφαὶ δι' ἐπιταγὰς ἢ σπουδαί-
α ἐγγράφα δύνανται νὰ διαδιδασθοῦν
χωρὶς χρονοτριβὴν διεοκλουομένων
οὕτως ἀπείρως διαφόρων ἐργασιῶν
καὶ οἰκονομικῶν πράξεων Δευτερον
ὀφίσταται πολὺ ὀλιγώτερος κίνδυνος
διὰ τὴν διάπραξιν λαθῶν ἀπὸ ἐκεί-
νον, ὅστις ὑπάρχει ὅταν γίνεται χρῆ-
σις τοῦ γνωστοῦ συστήματος τοῦ
Μόρς, μὲ στιγμὰς καὶ γραμμὰς. Τοι-
ουτοτρόπως εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ
ἀποφυγὴ τῶν ἐξόδων τῆς ἐπαναλή-
ψεως. Επιπροσθέτως ὅχι μόνον γράμ-
ματα καὶ λέξεις τοῦ ἀλφαβήτου μας
δύνανται νὰ διαδιδασθοῦν ἐλλὰ καὶ
Κινεζικὰ καὶ ἄλλα ψηφία. Εἰς πλε-
ονύπαρχουν μεγαλείτεροι πιθανότη-
τες μυστικότητος.

ROBERT SERVICE

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ Ἡ ΚΟΚΚΟΤΑ

Σὲν' μιὰ γυναῖκα σὰν κι' ἐμένα
Ελπίδα πειὰ καμμιὰ δὲν μένει
οὔτε στὴ γῆ, οὔτε ψηλά,
στὸν οὐρανὸ κρυμμένη.

Περνῶ τὴ στράτα τῆς ζωῆς μου
μὲ τὴν καρδιά μου ἐρημωμένα
γιατὶ κανεῖς ποτὲ δὲν νοιάζεται
γιὰ μιὰ βρωμογυναῖκα σὰν καὶ
μένα.

Τὰ κίτρινα τὰ μάγουλά μου
μὲ χρώμα κόκκινο τὰ φλογίζω
καὶ τὴ θολωμένη τὴ ματιά μου
μὲ ψεύτικη λάμψη τὴν στολίζω.

ποῦ μοῦ δανεῖζει τὸ κρασί Στόφως
τὸ κόκκινο μιὰς λάμπας ξαπλωμέ-
(νῆ)
τοὺς ἄνδρας περιμένω γιὰ ν' ἀρ-
(θοῦν)
ποῦ μοῦ χουν τὴ σὰρξ' ἀγορασμένη

Καὶ νά! νυκτερινὰ καθάρματα,
τρικλίζοντας, μὲ μάτια φλογισμένα
Οἱ γυιοί σας, τὰ βλαστάριά σας
Ναί! σεῖς, ποῦ περιφρονεῖτε ἐμένα.

Οἱ θεοὶ ποῦ τόσο σεῖς λατρεύετε
γιὰ μένα δὲν εἶναι παρὰ κτήνη,
Κ' ἔτσι παίζω τῆς ζωῆς μου τὸ
παιγνίδι.

Μετάφρασις ΓΕΩΡΓ. ΒΛΑΣΗΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΣ
Υφηγ. τῆς Συφιλιδολογίας-Πειραιῶς
Τηλ. 889

MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Ἡ ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου].

μιλοῦσε μὲ τό-
ση εὐκρίνεια
ὥστε ὁ κ. Φιλ-
λιέλ κατεπρα-
ύνη κάπως.
— Καὶ πῶς
τὴν εὐρίσκετε
λοιπόν, τὴν
ὑπόθεσι, τὸν
ἠρώτησε μὲ
κάποια δόσιν
εἰρωνείας. Σὰς
φαίνεται πολὺ
μπερδεμένη;

— Ὁρί, καὶ
τόσο, κύριε ἄ-
νακριτά. Ἰσως

νὰ μὴν ἐλάβατε ἀκόμη καιρὸ νὰ τὴν σκε-
φθῆτε καλά, ἄλλως οὔτε σὰς δὲν ἔξαι
ἐφαίνετο μπερδεμένη.

— Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό; θέλετε νὰ πῶ
ὅτι γνωρίζετε περισσότερα ἀπὸ ἐμένα;
— Ἰσως. Πάντως σεῖς δὲν γνωρίζετε τὰ
πράγματα ποῦ ἐκλάπησαν.

— Καὶ σεῖς τὰ ξέυρετε;

— Μάλιστα.

— Μπράβο! Ὡστε γνωρίζετε καλύτερα
ἀπὸ τὸν κ. δὲ Ζεδρές τί πράγματα τοῦ
λεῖπουν. Μήπως τότε γνωρίζετε καὶ τὸν

δολοφόνον.

— Καὶ αὐτὸν τὸν γνωρίζω.

Ολοὶ τὸν ἐκύτταξαν μὲ κατάπληξι. Ἡ
Ραϋμόνδη ἔγεινε κατάχλωμη, ὁ δὲ κ. Ζε-
δρές καὶ ὁ δημοσιογράφος ἔκαναν ἓνα βή-
μα πρὸς τὸ μέρος του.

— Γνωρίζετε τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου;

— Ναί.

Ο κ. Φιλλιέλ ἔτριψε τὰ χέρια του εὐ-
χαριστημένος.

— Ἰσως τότε ξέυρετε καὶ τὸ μέρος ὅ-
που εὐρίσκεται;

— Ναί.

— Καὶ μπορεῖτε νὰ μᾶς κάμετε ἀπο-
καλύψεις.

— Καὶ τώρα ἀμέσως ἂν θέλετε.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ Ραϋμόνδη δὲ Σαν
Βαρὲς ἡ ὁποία καθ' ὅλον τὸ διάστημα
τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς δὲν εἶχε παύσει νὰ
κυττάζῃ ἀτενῶς τὸν Ἰσίδωρον Μπωτρελέ,
ἐπλησίασε τὸν κ. Φιλλιέλ.

— Κύριε ἀνακριτά!

— Τί ἐπιθυμεῖτε; Δεσποινίς.

Ἡ Ραϋμόνδη φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ
σὰν νὰ ἐδίαταξε, ἔπειτα κυττάζοντας τὸν
Ἰσίδωρον Μπωτρελέ:

— Ερωτήσατε, παρακαλῶ, τὸν κύριον,

εἶπε πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, τὴν ἀφορμὴν
τοῦ χθεσίου τοῦ περιπάτου εἰς τὰ ἐρείπια

κοντά στην μικρή πόρτα.

Ο Ισίδωρος Μπωτρελέ, ωχρίασε ακούοντας αυτά τὰ λόγια.

— Εγώ, δεσποινίς, εγώ! Πότε με είδατε;

Η Ραϋμόνδη φάνηκε σάν να έδιστασε προς στιγμήν, αλλά με τους όφθαλμούς πάντοτε προσηλωμένους επί του Μπωτρελέ, έξηκολούθησε:

— Σας είδα χθές, στάς τέσσαρες τ'ό απόγευμα. Συνήντησα έναν κύριον στο άνάστημά σας, ένδεδυμένον όπως είσθε σείς, με τὰ ίδια ακριβώς γένεια, και ό ό-ποιος έπροσπαθούσε να κρυφθώ.

— Και ισχυρίζεσθε ότι ήμουν εγώ;

— Δέν ήμωρὼν νὰ τὸ επιβεβαιώσω. Βεβαίως όμως, αν δέν είσθε σείς, πρόκει-ται περί καταπληκτικῆς ομοιότητος.

Ο κ. Φιλλιέλδ έδρίσκετο εἰς ἀρηχανίαν. Είχεν ἤδη έμπαιχθῇ από τόν έναν συνένο-χον, μήπως τώρα θά έμπαιζετο κι' από κανέναν άλλο; Τό βέβαιον είναι ότι ή φυσιογνωμία του νέου δέν φεαίνετο διόλου ύποπτος, ποιός ξέρει όμως;

— Τι έχετε να είπητε, νύριε, γιά δι-καιολογία σας;

— Οτι ή δεσποινίς άπατάται, και μου είναι πολύ εύκολο νὰ τὸ άποδείξω, διότι, χθές αυτή τήν ώρα ακριβώς ήμουν εἰς ενός φίλου μου.

— Πρέπει νὰ τὸ άποδείξετε, άλλως θά μείνετε υπό κράτησιν.

Ο Ισίδωρος έμόρφασε δυσηρεστημένος.

— Και θά με κρατήσετε πολύ;

— Εως ότου πληροφορηθώμε ό,τι πρέ-πει νὰ γνωρίζωμε.

— Κύριε ανακριτά, σας παρακαλώ πολ-λύ, προσπαθήσατε νὰ ενεργήσετε όσον τὸ δυνατόν με επιφύλαξιν. Δέν θά επιθυμούσα νὰ μάθω ό πατέρας μου ότι είμαι υπό κράτησιν. Είναι πολύ γέρον και με αγα-

πὰ πάρα πολύ. Μία τέτοια είδησις θά του έκαμε φοβερά έντύπωσι.

Ο κ. Φιλλιέλδ έδωκε τήν ύπόσχεσή του. — Θα φροντίσωμε νὰ έχωμε τὸ γρηγο-ρότερο τίς αναγκαίεες πληροφορίες, είπε.

Εν τῷ μεταξύ ή ώρα παρήρχετο και ό ανακριτής, ό όποιος ήθελε νὰ έξακολου-θήσῃ τὰς έρεύνas του, επέστρεψε στὰ έ-ρείπια, άφου έλαβε όλας τὰς προφυλάξεις όπως έμποδισθῇ ή είσοδος εἰς πάντα πε-ρίεργον.

Παρ' όλας όμως τὰς προσπάθειας των, μέχρι τῆς έσπέρας δέν είχαν ανακαλύψει απολύτως τίποτα. Ο κύριος Φιλλιέλ ό ό-ποιος ήτο αναγκασμένος νὰ επιστρέψῃ τὸ ίδιο εκείνο βράδυ εἰς τήν Διέππην, έδωκε τὸς αναγκάίας διαταγὰς, και έσύστησε ιδιαιτέρως νὰ φυλάττωνται πολὺ προσε-κτικά όλα τὰ περίχωρα του Πύργου.

Είχε ἤδη νυκτώσει. Σ' ένα από τὰ δω-μάτια του Πύργου έδρίσκετο ό νεκρός του Ντεβάλ, διηνυκτέρουν δέ πλησίον του δύο χωρικά με τήν βοήθειαν τῆς Ραϋμόνδης και τῆς Σουζάννας. Εἰς τὸ κάτω πάτωμα, σ' ένα άλλο δωμάτιον έδρίσκετο, υπό τήν επίδωξιν ενός φύλακος του Πύργου, ό Ισίδωρος Μπωτρελέ, ό όποιος είχεν ἤδη αποκοιμηθῇ σ' έναν μπάγκο. Εξω δέ οι χωροφύλακες και καμμιά δωδεκαριά χω-ρικοί είχαν σκορπισθῇ ανά τὰ έρείπια κι' έπαραφύλαξαν.

Εως τὰς ένδεκα τήν νύχτα όλα ήσαν πολὺ ήσυχα. Εἰς τὰς ένδεκα και δέκα ό-μως ακούστηκε ένας πυροβολισμός από τὸ άλλο μέρος του Πύργου.

— Προσέχετε εφώνησε ό ένωμοτάρχης. Νὰ μείνουν έδω δύο άνδρες, οι άλλοι έλά-τε μαζί μου, τρέχοντας.

Όλοι ώρμησαν προς τὸ μέρος όπου εἶ-χεν ακουσθῇ πυροβολισμός, είδαν δέ μιὰ σκιά νὰ τρέπεται εἰς φυγήν, και συγχρό-

νως ένας νέος πυροβολισμός τους παρέ-συρε μακρύτερα ακόμη. Εαφνικά όμως, καθώς εφθάναν στο άκρον του κυκλιδώ-ματος είδαν φλόγες νὰ ύφώνωνται προς τὰ δεξιά τῆς οικίας που ήταν προωρισμένη γιά τόν επιστάτη. Σέ λίγο άλλαι τήν διε-δέχθησαν, και δέν είχαν περάσει παρά μό-νον μερικά λεπτά όταν όλόκληρή ή σιτα-ποθήκη επήρε φωτιά.

— Τους άθλίους, εφώνησε έξαλος ό ένω-μοτάρχης, αυτοί θα έβαλαν τήν φωτιά. Εμπρός παιδιά, ως επιχειρήσωμε νὰ τους πιάσωμε.

Αλλά ή πυρκαϊά που όλόένα έπερνε με-γαλύτερες διαστάσεις και βοηθούμενη και από τόν άνεμο, άπειλούσε και τόν ίδιο τόν Πύργο, τους ήνάγκασε νὰ ένγκαταλεί-ψουν τήν καταδίωξιν και νὰ άσχοληθούν εἰς τὸ νὰ τήν σβύσουν. Εντός όλίγου εφθασε και ό κ. δέ Ζεθρές, ό όποιος προσεπάθει με κάθε τρόπο νατους ένθαρρύνῃ ύποσχόμε-νος μεταξύ άλλων και γενναίαν άμοιβήν.

Τέλος κατά τὰς δύο τὸ πρωί κατώρθω-σαν νὰ σβύσουν έντελώς τήν φωτιά. Τότε ήταν πιὰ πολὺ άργά γιά νὰ προδούν σε όποιάδήποτε καταδίωξιν.

— Ας αφήσωμε νὰ ξημερώσῃ, έπρότεινε ό ένωμοτάρχης... τότε θα μπορέσωμε και καλύπτερα νὰ ακολουθήσωμε τὰ ίχνη τους.

— Ομολογώ πως δέν καταλαβαίνω διέ-κοψε ό κύριος δέ Ζεθρές, τί νόημα είχε αυτή ή νυκτερινή επίθεσις.

— Ακολουθήστε με, κύριε κόμητα, ίσως μπορέσω νὰ σας εξηγήσω τὸν λόγο.

Και οι δύο μαζί διηρθύθησαν προς τὸ αντίθετο μέρος των έρειπίων. Ο ένωμοτάρ-χης εφώνησε:

— Λεκανού;... Φουσιέ;...

Αλλά ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος από τους δύο χωροφύλακες, οι όποιοι κατά διαταγήν του άνωτέρου των είχαν μείνει

έκει διά νὰ φυλάττουν, έδωκαν σημείον ζωῆς.

Οι συνάδελφοί των εφάχναν γιά νὰ τους εύρουν. Τέλος τους άνεκάλυψαν στήν εί-σοδο τῆς μικρῆς πόρτας δεμένους και με τὸ στόμα φερωμένο μ' ένα μανδύλι,

— Κύριε κόμη, εφίθύρισεν ό ένωμοτάρ-χης ενώ τους έλευθέρωναν, μάς έπαιξαν σάν μωρά παιδιά.

— Τι έννοεσις;

— Οι πυροβολισμοί... ή επίθεσις... ή πυρκαϊά... όλα αυτά ήταν επίτηδες κα-μωμένα, γιά νὰ μάς τραθήξουν έκει κάτω. Εν τῷ μεταξύ έδεσαν τους δύο χωροφύλα-κας που είχα αφήσει και ή δουλειά του έτελείωσε.

— Μά ποιά δουλειά;

— Η άπαγωγή του πληγωμένου, τί άλ-λο;

Τι λές; αυτό γά είναι;

— Ορισμένως! Τώρα δά μου ήλθε αυτή ή σκέψις... Τι βλάκας, νὰ μη τὸ κατα-λάβω ένωρίτερα. Θα τους τσακώναμε όλους.

Και ό ένωμοτάρχης εκτύπησε με άγα-νάκτησι τὸ πόδι του χάμω, εφίθύριζει: «Διαβολε, αυτό είναι πολὺ παράξενο! Απόποινα περσαν; Από ποιόνάτὸν πήγα-γαν; Κι' αυτός που νὰ εκρήθετο όλη τήν ήμέρα, γιάτι βέβαια δέν αφήσαμε ούτε τρύ-πα χωρίς νὰ ψάξωμε!...»

Ο δυστυχῆς ένωμοτάρχης έπέπεστο νὰ έχῃ και άλλας εκτιμήσεις. Τὰ ξημερώμα-τα όταν εισήλθε στήν αίθουσα όπου εφυ-λάττετο ό νεαρός Μπωτρελέ, εκπληκτος άντελήφθη ότι ό Μπωτρελέ είχε γίνει ά-φαντος.

Σέ μία καρέκλα έκοιμάτο ό φύλακας. Κοντά του ήταν ένα κανάτι και δύο πο-τήρια, στο βάθος δέ του ενός ποτηριοῦ μπορούσε κανείς νὰ διακρίνῃ κάποια άσ-

πρη σκόνη.

Κατόπιν σχετικής έρευνας απέδειχθη πρώτον ότι ο νεαρός Μπωτρελέ είχε αποκοιμήσει τον φύλακα του με κάποιο δυνατό ναρκωτικό, δεύτερον, ότι είχε δραπετεύσει από το παράθυρο, το όποιο ήταν 21)2 μέτρων ύψους, και τέλος ή χαριτωμένη λευκομέρεια, ότι δεν ήταν δυνατόν να είχε φθάσει σ' αυτό το παράθυρο, παρά μόνον μεταχειριζόμενος ως αναβολέας την... πλάτη του φύλακός του.

«Μόλις αυτή την στιγμή μανθάνομε την κατωτέρω είδησι, ή οποία τόσοσ άπίστευτος μάς φαίνεται, ώστε μετά τινος διαταγμού την δημοσιεύομεν :

«Χθές το έσπέρας ο Ιατρός Δελάρτ, εβρίσκετο μετά της σύζυγου του και της θυγατρός του εις την «Οπερα Κωμική», όπου παριστάνετο ο «Ερνάνης». Είς το τέλος της 2ας πράξεως ένας κύριος εισήλθε εις το θεωρείον του, έπλησίασε τον Ιατρόν, και του είπε χαμηλοφώνως μόν αλλά άρκατά εύκρινώς, ώστε να άκουσθ ή από την σύζυγόν του,

— Γιατρέ, είμαι ο κ. Τεζάρ, άστυνόμος, και ήλθα για να σας παρακαλέσω να με παρακολουθήσετε, γιατί πρόκειται για κάποια σπουδαία υπόθεσι.

— Αλλά...

— Σας παρακαλώ, γιατρέ, είναι άπολυτος άναγκη να έλθετε, χωρίς να γίνη φασαρία. Προτού τελειώση ή παράστασις θα είσθε όπισω.

Ο Ιατρός έννόησε πως πρόκειται για κάτι σοβαρό και δεν έφερε άλλη αντίρρηση, αλλά έσπευσε να άκολουθήση τον συνομιλητήν του.

Η παράστασις όμως είχε τελειώσει και

ο Ιατρός ακόμη δεν είχε επιστρέψει. Η κυρία Δελάρτ, άνησυχος, έπήγε προς συνάντησίν του εις την άστυνομίαν. Αλλά έκεϊ προς μεγάλην της έκπληξιν συνήντησε τον άληθην Τεζάρ και τότε εκατάλαβε πως ο άνθρωπος τον όποτον είχε άκολουθήσει ο σύζυγός της δεν ήταν άλλος παρά ένας άπατεών.

Η άστυνομία προσέδω άμέσως εις έρευνας, αλλά τό μόνον, τό όποτον κατόρθωσε να μάθ ητο ότι ο Ιατρός Δελάρτ, συνοδευόμενος υπό δύο κυρίων, είχε άναχωρήσει δι' αυτοκινήτου».

Και πράγματι εις την δευτέρα έκδοσιν της «Μεγάλης Εφημερίδος» δημοσιεύοντο τά κατωτέρω :

«Τό τέλος της Ιστορίας και ή αρχή των υποθέσεων.»

Σήμερον την έννάτην πρωτηνήν ο Ιατρός Δελάρτ οδηγείτο έξωθεν της κλινικής του δι' αυτοκινήτου, τό όποτον, άφοδ ο Ιατρός κατήλθε, έσπευσε να άπομακρυνθ ή όλοταχώς.

Εσπεύσαμεν να ζητήσωμεν παρ' αυτού άκρόασιν, μάς έδέχθη δέ φιλοφρονέστατα εις τό γραφείον του, από τό όποτον την στιγμήν εκείνην εξήρχετο ο Διευθυντής της άστυνομίας.

— Ο,τι μπορώ να σας είπω, μάς άπήνητησεν εις σχετικήν μας έρώτησιν, είναι ότι οι κύριοι αυτοί έφάνηκαν πολύ εύγευστοι και μ' έπεριποιήθησαν όσο τους ήτο δυνατόν. Πράγμα άλλως τε άρκετά εύχάριστο έπειτα από τό μακρυνό διάστημα που έχρειάσθηκε να διανύσωμε.

— Επί πόση δηλαδή ώρα έταξιδεύατε με τό αυτοκίνητο ;

— Μα περί τάς τέσσαρας ώρας.

— Και ποιος υπήρξε ο σκοπός αυτού του ταξιδίου ;

— Με ώδήγησαν εις τό πλευρόν ένός

άσθενος, του όποιου ή κρίσιμος κατάστασις άπήτη άμεσον χειρουργικήν επέμβασιν.

— Και ή έγχείρησις, γιατρέ, επέτυχε ;

— Ναι, επέτυχε. Αν ο άσθενής εβρίσκετο εδώ θα ήμουν βέβαιος διά την σωτηρίαν του, αλλά εκεί, όπου εβρίσκεται δεν ήμπορώ να έγγυηθώ για τίποτα.

— Μα γιατί ; Αί συνθήκαι υπό τάς όποιας εβρίσκεται δεν είναι καλά ;

— Κάθε άλλο... Είπε στο δωμάτιο ένός μικρού ξενοδοχείου. Είπε τελείως άδύνατον να έχη τάς καταλλήλους περιποιήσεις.

— Τότε ποιος θα μπορέση να τον σώση ;

— Ενα θαύμα μόνον... και ίσως και ή κρσις του που είναι εξαίρετικά ισχυρή.

— Δέν θα μπορέσετε να μάς δώσητε περισσότερες λεπτομέρειας επί του άσθενος σας ;

— Αδύνατον. Πρώτον έχω δώση τον λόγο μου, και εξ άλλου μου προσέφεραν είκοσι χιλιάδας φράγκα προς όφελος του λαϊκού τμήματος της κλινικής μου. Αν δέν τηρήσω έχεμύθειαν οι άποροι άσθενείς θα στερηθουν αυτό τό ποσό, διότι με προειδοποίησαν ότι θα μου τό άφαιρέσουν.

— Ο ! Τό πιστεύετε ;

— Ναι τό πιστεύω. Οι άνθρωποι αυτοί δεν φαίνονται διόλου να άστεινώνται.

Αυτά είναι όσα εκαταρωθήσαμε να μάθωμε από τον Ιατρό Δελάρτ. Εξ άλλου δε γνωρίζομε ότι ο Διευθυντής της άστυνομίας δεν υπήρξε περισσότερον εύχερός από μάς, καθ' όσον άγνοεί και αυτός τί είδους ήτο ή χειρουργική επέμβασις, επί ποίου έγνηγγήθη και ποίαν διεύθυνσιν ήκολούθησε τό αυτοκίνητον. Ως έκ τούτου ή αλήθεια δυσκόλως θα γνωσθ ή.

Την αλήθειαν όμως αυτήν έμάντευσαν άναμφιδόλως πολλοί έκ των άναγνωστών της «Μεγάλης Εφημερίδος» συνδιαζόντες

τό τελευταίο αυτό συμβάν με τά γεγονότα, τά όποια είχαν προηγηθ ή την προτεραίαν εις την έπαυλιν του κόμητος ντε Ζερβές, και τά όποια όλαι σχεδόν αι έφημερίδες εξιστόρουν κατά την ήμέραν εκείνην άκριθώς.

Ηταν άναμφισβήτητον πως θα υπήρχε κάποια σχέση μεταξ ή της εξαφανίσεως του πληγωθέντος λωποδύτου και της άπαγωγής του διασχήμου χειρούργου.

Η άνάκρισις άλλως τε δεν άργησε ν' άποδείξη την άκρίβειαν της υποθέσεως αυτής. Και τούτο διότι τά ίχνη του ψευδομαξά απέδειξαν ότι έδραπέτευσε με τό ποδήλατο, εγκατέλειψεν αυτό εις τό δάσος του Άρη, τό όποτον άπειχε περί τά δέκα πάντε χιλιόμετρα, και ότι κατόπιν διευθυνθείς εις τό χωριουδάκι του Αγίου Νικολάου έστειλε από τό εκεί τηλεγραφείο τό εξής τηλεγράφημα :

(Ακολουθεί)

Ο εύφημος γνωστός όμογενής έκ Σμύρνης Ιατρός

ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΪΖΙΑΝΣ
ΣΥΓΓΙΛΙΟΠΟΙΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Ειδικώς σπουδάσας έν Παρισίοις τά Αφροδίσια εις τά Νοσοκομεία St. Louis, Necker, Lariboasiere, εφαρμόζει τάς τελευταίας και νεωτάτας μεθόδους της έπιστήμης. Δέχεται καθ' εκάστην έν τη κλινική του

21 ΜΕΝΑΝΑΡΟΥ 21.- ΑΘΗΝΑΙ
Παρόδος όδου Παιραιώς (παραπλεύρως όφθ. κλινικής Χαραμής)

Ωραι έπισκέψεων
9—12 π. μ. και 3—8 μ. μ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

υζητήσις χωρίς τέλος· ἄγών τοῦ ὠραιῶν φύλου χωρίς σκοπόν. Ποία ὠραία γυναῖκα ἀπεφάσισε ποτὲ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸ πάντοτε φλέγον αὐτὸ ζήτημα; Ποία χαριτωμένη παρθένος ἐσκέφθη ποτὲ ὅτι ὁ προσορισμός της στὴ ζωὴ εἶναι νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸν ἄνδρα, ν' ἀποβῇ ἀντίπαλός του ἐν τῇ πολιτικῇ ἢ κοινωνικῇ παλαίστρᾳ νὰ διεκδικήσῃ προνόμια ἅτινα ἡ φύσις ἐδώρησεν αὐτῇ;

Τολμῶ νὰ εἶπω καμμία !
Διότι ἡ γυναῖκα ἐδημιουργήθη δι' ἄλλον σκοπὸν στὴ ζωή, ἢ οὐλόχιστον, ἢ ἐξέλιξις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἐδώρησεν εἰς αὐτὴν ἕνα θρόνον οὐχὶ εὐκαταφρόνητον, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἕνα στέμμι βασιλείας βαρύτιμον, τὸ ὁποῖον, μολονότι εἶνε κοσμημένον μὲ πολυτίμους

λίθους, εἶνε ἐλαφρὸ σὰν πούπουλο, καὶ μόνον τὰ θέλητρα καὶ τὴν συναρπάζουσαν γοητείαν της αὐξάνει.

Ναί, ἡ γυναῖκα εἶνε μία παντοκράτορ βασίλισσα στὴ ζωή. Ἄγνοεῖ τὴν θέσιν καὶ τὴν δύναμιν της; Εἶνε ἀδύνατον. Τότε πρὸς τί κατέρχεται εἰς ἀνωφελῆ δι' αὐτὴν ἀγῶνα; Τί ζητεῖ νὰ κερδίσῃ περισσότερα; Ψῆφον; νὰ γίνῃ βουλευτίνα; ν' ἀνελθῇ τ' ἀνώτατα τῆς πολιτικῆς ἀξιώματα; νὰ γίνῃ ὑπουργίνα ἢ πρωθυπουργίνα; Ὁρισμένως τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἐστερεῖτο κομικότητος, ἐὰν πολλαὶ, πλείστοι γυναῖκες, μέχρι σήμερον, δὲν εἶχον ἀναδειχθῇ θάνατα μεγαλοφυΐας καὶ ικανότητος. Οὐδέποτε βεβαίως ἠμφισβητήσαμεν τὴν γυναικίαν εὐφυΐαν, δραστηριότητα, ἐπιμέλειαν καὶ ἄλλας ἀρετὰς τῶν ὁποίων εἶνε κάτοχος καὶ αἰτίνας τὴν ἀνεπίβασαν εἰς ὕψος μιᾶς τελειότητος διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Οὐδέποτε ἠγνόηθημεν αὐτῇ τὸ δικαίωμα ὑψηλῆς μορφώσεως εὐρεῖν σπουδῶν. Οὐδέποτε ἠδελήσαμεν νὰ σκεφθῶμεν ὅτι, τὸ χάριεν καὶ

πολυτέλγητρον αὐτὸ πλάσμα, προέπει νὰ ζῇ εἰς στενὸν περιβάλλον, δράσεως καὶ ἀντιλήψεων, οὐδὲ νὰ ἔρπη ὡς σκόλης μηδαμινὸς καὶ ἀνίσχυρος. οὐδέποτε λέγομεν ἠδελήσαμεν νὰ φαντασθῶμεν τὸ ἔρασιμον θῆλυ, μειονεκτοῦν διανοητικῶς ἢ ἐστερημένον γνώσεων καὶ συναρπάζουσης πνευματικῆς ἀκτινοβολίας.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν σημεῖον τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολῆς, τῆς μέχρι τοῦ ν' ἀτενίσωμεν αὐτὴν, ἐνθρονισμένην εἰς ὑπουργικὴν ἢ πρωτανικήν τινα ἔδραν, ἢ ἀποστάσις εἶνε μεγάλη, καὶ τὸ ἅμα λεόντειον! Ὑπερέμετρος σπουδὴ καὶ ὑπερβολικὴ ἐπιπολαιότης.

Ὅποια ἡ σημερινὴ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ ζωῇ; Μήπως εἶνε δουλὴ ἢ σκλάβη ἐργαζομένη ὑπὸ τὴν μάλιστα τοῦ ἀνδρός;

Δόξα τῷ Θεῷ ἀπολαμβάνει ἀπεριορίστου ἐλευθερίας καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλ' εἶνε κυρίαρχος καὶ δικτὰ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ της. Αὐτὰ εἶνε δικαιώματα ἅτινα οὐδεὶς ποτὲ ἐσέφθη νὰ τῇ διαμβισθῇ. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ στυλὸς ἡ γυνὴ εἶνε τὸ θεμέλιον τῆς οἰκογενείας.

Ὅταν ἐννοεῖται εὐρίσκειται εἰς τὸ ὕψος τῶν ἱερῶν καθηκόντων της, ὅταν εἶνε σώφρων, καὶ ἐνάρετος, ὅταν εἶναι σύζυγος καὶ μήτηρ εὐσυνείδητος, ὅχι κατὰ τύπους ἀλλὰ κατ' οὐσίαν, τότε ὠρισμένως κατέχει ἐν ὑψηλὸν ἀξίωμα, τότε ἰδοὺ ἕως θρόνου μεγαλειώδους, ἀληθινῶς, μὲ βάσεις ἀκλονήτους, τὸν ὁποῖον ὀλίγα ὄντως γυναῖκες ἐκτιμῶσι δεόντως καὶ ὀλιγότιστα ὀνειροπόλῃσαν νὰ κατὰκῇσιν.

Ποῖος ἄλλος ρόλος προσαρμόζεται θαυμασιώτερα εἰς τὴν φύσιν τῆς

γυναικὸς, ἀπὸ τὸν θεῖον ρόλον, τῆς μητρὸς, ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴν ἀποστολήν της, ὡς συζύγου καὶ ἐπαγωγῆς συντρόφου ἐκείνου, ὅστις προωρίσθη νὰ αἰρῇ ὅλας τὰς πικρίας καὶ τὰ βάρη τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου;

Καὶ ποία τιμὴ θὰ ἦτο μεγαλειότητα ἐκείνης τὴν ὁποῖαν ἀπῆλυσαν ἡτέρες αἰτίνας ἐγαλοῦντο καὶ ἀνέθρεψαν χριστιανικώτατα, καὶ ἐν πλήρει συναίσθησιν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ὁραίου αὐτοῦ καθήκοντος, ἀναδείξαντες ἄνδρας οἷος ὁ Δίνγκολν, ὁ μέγας Οὐάσιγκτον, ὁ καὶ πατὴρ τῆς πατρίδος του ἐπονομασθεῖς, καὶ πλείστοι ἄνδρες ἄλλοι καὶ Ἕλληνες καὶ ξένοι καὶ οἵτινες ἀπέδωκαν σωτήρες οὐχὶ μόνον τῆς ἰδίας αὐτῶν Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπότητις ὁλοκλήρου, θέσαντες βάσεις σιδηρὰς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς παγκοσμίου προόδου; Πρόπει νὰ εἴμεθα βέβαια ὅτι αἱ γυναῖκες, αἱ κυφορήσαντες τοὺς ἐξαιρετικοὺς αὐτοὺς ἄνδρας, ὑπῆρξαν ὑποδείγματα ἡρώων, καὶ εἰς τὴν ἀπορίσιν καὶ ικανότητα αὐτῶν ἀφείλεται κατὰ 90 ὅσον ἡ δημοκρατία.

Καὶ ποία μητέρα θὰ ἦτο περισσότερον τῆς τοῦ Οὐάσιγκτον ὑπερῆ φανος, ποία πρωθυπουργὴ ἔδραστον κόσμον διὰ τὴν ἱκανοποίησιν, περισσότερον, ἀπὸ τὴν μουσικὴν φωνὴν τῆς μητρικῆς καρδίας της, τοῦ δικαίου θὰ τῆς ἐπανελάμβανε;

—Εἶσαι μεγάλη γυναῖκα, εἶσαι Μητέρα ἀληθινή. Αὐτὸς ὁ κολλοσὸς εἶναι ἔργον σου. Ἐκατομμύρια ψυχὰς σ' εὐλογοῦν.

Ἡ γυνὴ πλασμένη πράγματι ἀπὸ αἰθερίαν πᾶσαι, ἐκδοιάζουσιν μεθυστικά, ἀπὸ τὸ ἀγνόνισμα τῆς

στοργῆς καὶ τῆς εὐαίσθησός, ἀπὸ τὰ ὑπέροχα προτερήματα, τῆς ἀφοσιώσεως καὶ καλωσύνης, μὲ τὰ ἔμφυτα αὐτὰ ἀνεκτίμητα δῶρα ὡπλισμῆς προωρίσθη νὰ δράσῃ ἐπὶ ὥφελος ἑστέρον καὶ ἀποτελεσματικώτερον, πρὸς διαμόρφωσιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἄλλ' ἄραγε, ἐκ τῶν ὀλίγων ἀρτίως μορφωμένων γυναικῶν, αἱ λοιπαὶ ὁμόφυλοί μας ἐστενοχώρησαν τὸ μυζαλοῦδάκι των ποτέ, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, γὰρ νὰ διακρίνουν καὶ παραδεχθῶν ποία ἡ μεγάλη ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολή των, ποῖος ὁ ρόλος ὃν ἐχθύνως σύντροφοι καὶ φίλοι ἐμψυχώτραι, τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ σκληρᾷ βιοπάλῃ καὶ ποῖος ὡς ΜΗΤΕΡΕΣ ;

Μητέρα ! Τί μεγάλη λέξις, πόσας περικλείει ὑποχρεώσεις, πόσα καθήκοντα ! Καὶ πόσον ὀλίγα γυναῖκες προσφωνοῦνται ἐπαξίως διὰ τῆς γλυκειᾶς αὐτῆς λέξεως ! Διότι δὲν ἀρκεῖ θεθαίως νὰ τεκνοποιήσῃ μία γυναῖκα διὰ τὴν ἀποκτῆσιν τὸν τίτλον τῆς μητρός, εἶνε ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβεβλημένον, νὰ καταστή ἄξια αὐτοῦ, ἐκτελοῦσα εὐσυνειδήτως τὰ ὑψηλὰ τῆς καὶ μεγαλειώδη καθήκοντα, ἀφωσιωμένη ὁλοπνῶς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων τῆς.

Καὶ δὲν ὑπάρχει ὑψηλότερον ἐμπόνημα, ἱερωτέρα ἐκπλήρωση καθήκοντος, καὶ ἀγρότερον θαυτέρω καὶ πλέον μεθυστικὴ ἱκανοποίησις, ἀπὸ ἐκείνην ποῦ θὰ αἰσθανθῇ μία ἀληθινὴ μητέρα ὅταν παρακολουθοῦσα ἀγούπῳ, βλέπει τοὺς τρυφεροὺς βλαστὸς τῆς, ἀκαλύτως ἀνεπτυγμένους, ἐντὸς ὑγειοῦς περιβάλλοντος, καὶ γεμάτους σφρίγγος καὶ ζωῆς, ὑπὸ τὸ θάλπος τῆς στοργῆς

καὶ ἀγάπης τῆς τρυφερᾶς μερίμνης, καὶ ὅλων τῶν ἀνεκτιμήτων θησαυρῶν τῆς.

Μήπως λοιπὸν ἡ σύγχρονος γυνὴ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς φυσικὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις τῆς, καὶ ἀπαρνέται λακτίζουσα, τὰ ἱερὰ τῆς μητρὸς καθήκοντα ; Θὰ εἴπωσιν ἴσως ὅτι, τὸ ἐν, δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο. Ἡ γυναῖκα δύναται νὰ εἶνε βουλευτὴν, ὑπουργὴν, τμηματάρχην, διευθύντρια οἰκονομικῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶνε μητέρα καὶ σύζυγος. Ἐσφαλμένη ἀντίληψις. Ἀκριβῶς τότε δὲν δύναται νὰ εἶνε τίποτε ἀπολύτως. Ἡ λεπτότης τοῦ φύλου τῆς τὴν ἐγκαταλείπει ὁριστικῶς καὶ ἡ αἰσθηματικότης τῆς χρεωκοπεῖ. Εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατος παρόμοιος συνδυασμός, διότι προκειμένου περὶ ἐκτελέσεως ἐνός τῶν ὑψηλοῦ καθήκοντος, ὀφείλει νὰ εἶνε συγκεντρωμένη εἰς ἑαυτήν, ἀκούραστη, μὲ πλήρη ἀπόλυτον ἀφιέρωσιν, καὶ τῶν ἐλαχίστων στιγμῶν τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς, καὶ ἀπ' οὗ τότε θὰ προέκυπτει περὶ ἐκτελέσεως κάποιου καθήκοντος, διατὶ νὰ μὴ εἶνε τὸ ἐκ τῆς φύσεως προσαρμοζόμενον καὶ ἐπιβεβλημένον αὐτῇ ; Ἄλλὰ περὶ τοῦτο, ἔξαντλεῖται εἰς ἀγῶνας ἐπιζητοῦσα νὰ οἰκιοποιῇ ξένους τίτλους συμμεριζομένη ἢ ἐντελῶς ἐκταπίζουσα τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπεροχὴν κατ' ὅλα ἔπρεπε ν' ἀναγνωρίζῃ καὶ νὰ θαυμάζῃ ;

Εἶνε ἡ μεγαλειότης πλάνη τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, καὶ ὁ δρόμος εἰς τὸν ὁποῖον ἀφῆθη νὰ παρασυρθῇ αὐτὴ πολὺ ὀλισθηρὸς. Ἄλλως τε δὲν πρέπει νὰ κλείσωμεν τὰ ὦτα εἰς τὸ ἀκαταμάχητον φυσιολογικὸν, ἐπιχειρήματα τῆς ἐπιστήμης— ἡ

γυνὴ πλασθεῖσα διὰ τὴν τεκνογονίαν εἶνε ὃν, φυσιολογικῶς κατώτερον τοῦ ἀνδρὸς — καὶ συνεπῶς ὅτι, τῇ εἶνε ἀδύνατον ἐκ φύσεως νὰ ἔχη τὴν ἀντοχὴν καὶ τὸ ψυχικὸν σθένος ν' ἀντιμεταπίσῃ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τοὺς σκοπέλους καὶ τὰς τρικυμίας τῆς ὁδοῦ ὃ ἀνὴρ. Ἡ κατασκευὴ τοῦ ὁργανισμοῦ τῆς, ἡ εὐαίσθησις τῆς ἢ λεπτότης τῶν αἰσθημάτων τῆς, τῆς ἐξησφάλισαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, δρᾶσιν κατὰ πολὺ ἄνω τέραν καὶ αἰθεριωτέραν καὶ τῇ ἐδῶ ῥησιν θρόνον, σπάνιον, τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν τέκνων τῆς.

Οἱ διεξαγόμεοι ἀγῶνες εἰς ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη, ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς εὐρίσκονται πάντοτε εἰς ἔντασιν, εἶνε ἀληθές. Καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τεταπιοθῶν ποτέ. Εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν μάλιστα, ἐσημειώθη σχετικὴ ἐπιτυχία διὰ τῆς ἀρίστης μορφώσεως γυναικῶν κατόχων διπλωμάτων ὑψηλοῦς παιδείας καὶ ἐπιστήμης, αἱ ὁποῖαι ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου.

Καὶ συλλογίζεται κανεὶς τὸ ἄποσις πὲς καὶ ἥμισυ εὐχάριστον θέαμα ποῦ θὰ παρουσιάσῃ ἡ δημοκρατία τῆς γυναικὸς πρὸ τῶν ἐκλογῶν. Ἀνταλλάσσουσα καθὲς αὐτῆς λεπτότητα μὲ μιὰ μαγκούρα θὰ κατέρχεται τὰ διάφορα βρωμερὰ ὑπόγεια ταβερνεῖα, ὑποχρεωμένη νὰ τὸ κάμῃ διὰ τὴν ἀναπύξιν τὸ πρόγραμμα τῆς καὶ νὰ προσεταιρισθῇ ὁπαδούς. Θὰ κάθεται νὰ πίνῃ, θὰ μεταχειρίζεται κατὰ τὰς περιστάσεις χυδαῖαν διάλεκτον διὰ νὰ τὴν ἐννοοῦν (ἔτσι κἀννοῦν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους θέλει νὰ συναγωνισθῇ), καὶ πολὺ συχνά, πρέπει, νὰ κλείῃ αὐτὰ καὶ νὰ προσέχη νὰ μὴ κινίσῃ εἰς τὰ ἀνάστα κοπλημένα, ποῦ θὰ τῆς κἀννοῦν, οἱ Ἕλληνες ἐκ

λογεῖς τῆς.

Ἄλλ' εἰς τὴν κραταῖαν Ἀμερικὴν τὸ ζήτημα, ἀτυχῶς διὰ τὰς Ἀμερικανίδας, δὲν ἔδωκεν εἰσέτι τοὺς ἀναμενόμενους καρπούς καὶ εἰς τινὰ μάλιστα πόλιν τῆς, διεξάγεται σφοδρότατος ἀγὼν τοῦ ὁποίου ἡγεῖται μία ἀνδρογυναικῆ, ἥτις θ' ἀγωνισθῇ, λέγει μέχρις ἐσχάτων, διὰ τὴν ἀποδείξιν ὅτι, μπορούμε κάλλιστα νὰ κάμωμεν καὶ χωρὶς τοὺς ἄνδρας, ἀντικαθιστῶσαι αὐτοὺς παντοῦ καὶ εἰς ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους.

Καὶ ὅμως δὲν εἶνε ἀληθές, διότι τότε θὰ ἐκλείψῃ ἕνα μεγάλο θέλημα τὸν ἀπὸ τὴν ζωὴν μας. Θὰ παύσωμεν νὰ εἰμεθα τὰ τρυφερὰ ἡμίση τῶν ἀνδρῶν, αἱ τρυφεραὶ σύζυγοι, αἱ γλυκαῖαι σύντροφοι, ἡ χαρὰ καὶ τὸ μεδίσμα των, ἡ εὐτυχία των, ἡ ὁξυς, ἐκ τῆς ὁποίας ἀντλοῦσι θάρρος καὶ ἐνίσχυσιν διὰ τὴν βιοπάλην. Θὰ ἐκλείψῃ ὁ παράδεισος, ποῦ λέγεται οἰκογένεια, δὲν θὰ συνδέῃ μεταδύ των πλέον κανένα φίλτρον τὰ μέλη αὐτῆς καὶ θὰ καταστῶμεν ἀπλὰ συγγενεῖς αὐτῶν. Καὶ ἡ συναναστροφή των δὲν θὰ ἔχη δι' ἡμᾶς οὐδεμίαν γοητείαν, δὲν θὰ ἀντλοῦμεν οὐδεμίαν ἐξ αὐτῆς εὐχαρίστησιν. Κουρασμένοι ἀμφοτέρωθεν ἐκ τῆς διαρκούς ἐπαφῆς καὶ τῶν ἔργων τῆς ἡμέρας, δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ ἐπιζητήσωμεν τὴν ἐλάχιστην ἀπόλαυσιν εἰς τὴν προσέγγισίν των.

Δὲν εἶνε ποτὲ δυνατόν τὸ ὥραϊον φύλον, τὸ πλασμένον γὰρ τὴν γὰρ τῆς ζωῆς, νὰ θελήσῃ μὲ τὰ ὄφρα του χροῖα καὶ στοργαλὴν τὴν ἰδίαν τοῦ εὐτυχίου.

Ἡ γυναῖκα δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ εἶνε τὸ ποῦ γαιώμενον στολίδι τῆς ζωῆς. Τὸ ποῦ ἀπορροφῶν τοῦτο ποῦ τῆς κἀννοῦν, οἱ Ἕλληνες ἐκ

δι' αὐτὴν δὲ σκορπίζη πάντα γύρω του τὸ μεθυσιτικὸ ἄρωμα τῆς πραγματικῆς εὐτυχίας, τῆς ἀτελειώτης χάριτος.

Ἡ φύσις δὲν ἐφάνη ποσῶς φειδωλὴ εἰς τὴν δημιουργίαν της. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα θήλεα πλάσματα της, ἅτινα μειονεκτοῦν σοβαρῶς τῶν ἀρρένων, τῆς ἐχάρισε ἀφθόνως πλούσια τὰ δῶρά της. Συνεκέντρωσε εἰς αὐτὴν τελειότητα πλήρη εἰς τὴν σωματικὴν διάπλασιν πνεῦμα καὶ χάριν ἔκτακτον καὶ ὡς κορωνίδα τοῦ συνόλου, τὸ μαγνητικὸν θέλγητρον τῆς προσηνείας καὶ τὸν θησαυρὸν τῶν λεπτῶν αἰσθημάτων.

Μὲ τὴν σωρείαν αὐτὴν τῶν προσόντων ἡ γυναῖκα, πατέχει τὴν πλεονεξίαν ἐπίζηλον θέσιν, στὴν πρόσκαιρὴ αὐτὴ ζωὴ. Ἄς μὴ γίνεταί ἀπληστος καὶ φιλόδοξος, θανατιζομένη μὲ

ὄνειρα καὶ χιμαίρας. Τί περισσότερον ζητεῖ; Τὴν ἐλκύει τὸ ἄγνωστον; Ἀλλὰ ὡς καταδεχθῇ λοιπὸν νὰ ἐρευνήσῃ μετὰ προσοχῆς τὸ γνωστὸν; Ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις αὐτῆς σήμερον τῆς ἐπιτρέπει μίαν τοιαύτην μελέτην.

Καὶ τότε θὰ πεισθῇ, ὅτι ὄντως πλανᾶται ἐπιδιώκουσα μὲ κᾶθε τοῦπον, τὴν δημιουργίαν ἐνὸς νέου διακρίνοντος, μὲς νέας ἀρχὰς καὶ ἐστερημένης παντὸς θεληήτου ζωῆς.

Ἐνῶ τοῦναντίον, ἀντιλαμβάνομένη καὶ ἐμβαθύνουσα εἰς τὴν σημερινὴν ἐν τῇ ζωῇ θέσιν της ἀναμετροῦσα, καλλιεργοῦσα τὰ φυσικὰ της χάρισματά, δύναται νὰ φανῇ πολὺ περισσότερον χρήσιμος, εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα της.

ΝΑ·Τ·Σ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Ἡ περιουσία τοῦ αἰμυνήστου Προέδρου Χάρδιγκ ἀναδιβάζεται εἰς 750 χιλιάδας δολλαρίων, ἡτις πλὴν ἐλαχίστων κληροδοτημάτων θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν χήραν σύζυγόν του. Προτοῦ ἀπέλθῃ διὰ τὸ μοιραῖον ταξίδιον τῆς Αλάσκας, ὁ πρόεδρος Χάρδιγκ εἶχε γράψῃ τὴν διαθήκην του, εὐθὺς ἅμα τῇ πωλήσει τῆς ἐφημερίδας του «Ἀστήρ», δι' ἣν ἔλαβε 500 000 δολάρια.

Αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καταναλίσκουν ἡμερησίως 7 χιλιάδας τόννους χάρτου. Ἐξ αὐτῶν 2 1/2 χιλιάδες τόννοι ἠδύνατο νὰ καθαρισθῶσιν, ἐκ τῆς μελάνης καὶ

νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐκ νέου.

—Εἰς τὴν Ἀγκυρὰν παρατηρεῖται κάποια κίνησις πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς πολυγαμίας.

—Ἐνας βουλευτὴς κατέθεσεν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν σχετικὸν νομοσχέδιον.

—Τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ βασίζεται ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐν Τουρκίᾳ ὑπάρχουν 6.171.000 γυναῖκες καὶ μόνον 5.473.000 ἄνδρες.

—Ὁ Μουσταφᾶ Κεμάλ ἀποκρούει τὸ σχέδιον, κεκηρυγμένος ὑπὲρ τῆς μονογαμίας κατ' ἀπαίτησιν τῆς συζύγου του κατ' ἥς ὁμῶς ἐξηγέρθησαν ὅλαι αἱ ὀθωμανίδες.

ΕΦΕΙΡΕΣΕΙΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Κοινὴ φωτογραφία θετικὴ καὶ ἀποτελούμενη, οὕτως εἶπεν, ἐκ μεταλλικοῦ ἀργύρου, μεταβάλλεται ὡς γνωστὸν, ἐμβαπτιζομένη εἰς διάλυμα ἄχνης ὑδραργύρου εἰς τοιοῦτον χλωριαργύρου. Ὁ χλωριαργύρος εἶναι τελείως λευκὸς καὶ ὡς ἐκ τοῦτου δὲν διακρίνεται ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Δι' ἀναγωγῆς δύναται εὐκόλως τοιαύτη εἰκὼν νὰ γίνῃ πάλιν ὁρατὴ μεταβαλλομένου τοῦ χλωριαργύρου πάλιν εἰς μεταλλικὸν ἄργυρον. Ὁδηγία πρὸς ἀπόχρωσιν:

2 γραμμ. ἄχνης ὑδραργύρου. 2 γραμμ. βρωμιοκαλίου. 150 γραμμ. ὕδατος.

Ἡ εἰκὼν ἀφίεται εἰς τὸ διάλυμα τοῦτο μέχρις ὅτου γίνῃ τελείως λευκὴ, ἐκπλύνεται δι' ὕδατος καὶ στεγνώνεται. Ἐὰν τώρα θέλωμεν νὰ ἐμφανισθῇ ἡ εἰκὼν ὡς μαγικὴ φωτογραφία, ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀχνίσωμεν διὰ τοῦ στόματος μὲ καπνὸν σιγάρου. Ἡ ἀναγωγὴ γίνεται διὰ τῆς περιεχόμενης εἰς τὸν καπνὸν ἁμμωνίας.

ΝΕΟΝ ΜΕΣΟΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ

Εἰς τὰ πέριξ τῶν Παρισίων ἐγένοντο πρὸ ἡμερῶν δοκιμαὶ ἐνὸς νέου μέσου μεταφοράς.

Πρόκειται περὶ αὐτοκινήτων τὰ ὁποῖα κινούνται ἐπὶ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν.

Τὰ αὐτοκίνητα ταῦτα ὁμοιάζουν τὰ συνήθη τράμ καὶ περιέχουν 25 ὁ σεις καθήμενων καὶ 15 ὀρθίων.

Αἱ δοκιμαὶ ὀπῆρξαν ἐκανοποιητικαί.

Τὰ αὐτοκίνητα ταῦτα ἐπραγματοποίησαν ἀνωτάτην ταχύτητα 40 χιλιομέτρων καὶ μέσθην 30.

Διὰ τοῦ νέου αὐτοῦ συστήματος πρόκειται ν' ἀντικατασταθοῦν αἱ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ τῶν περιχώρων.

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

Δαφνοῦλες μονάχα καὶ κυπαρίσσια μὲ ξηρὸ χόρτο καὶ νεκρωμένους τοὺς τάφους φορτώνουν, π' ἀγκάλιασμένο

φυλὰν τῆς σάρκος τῶν πεθαμμένων καὶ κλείουνε μέσα τοὺς χίλιες ἀγάπες

καὶ ὄνειρα χίλια φτερουγισμένα.

Χίλιες καρδοῦλες ποδὶ πλεῖα δὲν χτυποῦνε

καὶ χίλια κάλλη ξεθωριασμένα.

Δαφνοῦλες μονάχα καὶ κυπαρίσσια τὴν πένθητι ρίχνουν γύρω σταῖα. καὶ αἶμα ρουφίδε νὰ μεγαλώσουν αἱ ρίζες τοὺς μέσους τοὺς τάφους βαθεῖα.

Μαυροὶ ὀρθοστέκουν σταυροὶ στασμένοι

κορπιά ποῦ ξεθωριασέν ἡ σαπίλα

καὶ μὴ τρεμάγενη ἀραχνιασμένη ποῦ τρεμορίχνει τὸ φῶς τῆς καντήλας

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΖΟΣ

ΟΙ ΟΛΕΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ἰς τὰ μοναστήρια ὁ ψευδομοναχὸς ἐν συνενοχῇ τῆς Ἐκκλησίας Πραβοσλάβου εὐρίσκει μεταξὺ τῶν πάρεκτροπομένων καλογραφῶν ὁπαδὸς τῶν ὀργῶν του ὡς λ. γ. εἰς Νόβο Τουρκάσκ εἰς Βιὰτκα καὶ εἰς Σαρατὸβ

τοῦ Κυβερνερίου Καζάν περισσοτέρως παρὰ ἄλλαχού.

Τὸ μοναστήριον τοῦ Νόβο-Διάβιον (Μοναστήριον τῶν Παρθένων) πλησίον τοῦ Σαρατὸβ πόλιν σημαντικὴν ἐπὶ τοῦ Βόλγα εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου Βολκόσκυ, ὑπῆρξε τὸ θέατρον ἀνηκούστων συμβεβηκότων καὶ ὁποῖα προκαλέσαν μεγίστον σκάνδαλον Ἡ μήτηρ ἡγουμένη διὰ τὰ ἀ-

ποφύγηπιθανῶς τὴν περιφρόνησιν τοῦ κοινοῦ προσεκάλεσε τέσσαρας ρωμάλειους Μουζίκους καὶ ἐπέβαλε τοιαύτην ποινὴν εἰς τὸν ψευδευλαβὴ μοναχόν ὥστε οὗτος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ.

Δύο μῆνας ἀργότερα συμφώνως πρὸς τινὰ ἐκθεσιν ὑπογεγραμμένην παρὰ τοῦ Παύλου Δραγομιρόφ ἐπιθεωρητοῦ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τῆς Μόσχας, ὁ Ρασπουτὶν εὐρίσκειτο ἐκεῖ. Τὸ κείμενον τῆς ἐκθέσεως ταύτης κακογραμμένον ἔχει οὕτω ἐν μεταφράσει:

Εκθεσις τοῦ Ἰβάν Οβρουτζέφ ἀστυνόμου ὑπ' ἀριθ. 1287 τῆς Β' σειρᾶς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τῆς Μόσχας 2 Ἀπριλίου.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Επιθεωρητοῦ Δραγομιρόφ ἐπεσκέφθην τὸν ἀριθ. 136 Τζεβερσκάγια συνεχόμενον μετὰ τὸ ἐργοστάσιον πεπιεσμένου χάρτου Λουκουτίναν τὴν 1 ὥραν καὶ 36 λεπτά τῆς πρωίας σήμερον, Εὐρῆκα μέσα εἰς ἓνα δωμάτιον ταπητοστρωμένον καὶ ἐπιπλωμένον ἀπλῶς συνέλευσιν τῶν λεγομέ-

νῶν «Οἱ γυμνοὶ πιστοὶ» καὶ γονυπετῶν ἐνώπιον τοῦ μοναχοῦ Γρηγορίου Νόβικ. Εἴκοσιν ὀκτὼ πρόσωπα ἅπαντα γυναῖκες μεταξὺ τῶν ὁποίων δεκατέσσαρες τῆς ὑψηλῆς κοινῆς παρευρίσκοντο. Εἰσδύσας εἰς τὸ δωμάτιον μετὰ τῶν ὀκτὼ ἀστυνομικῶν τοὺς ὁποίους εἶχον μαζὺ μου εἶδον τὸν ἅγιον ἄνθρωπον ἀναγινώσκοντα χωρία ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου κατὰ Λουκᾶν καὶ ἐρμηνεύοντα τὰ περὶ δοκιμασίας τῆς σαρκός. Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου ἦσαν στολισμένοι ἀπὸ αἰσχρῶς εἰκόνας. Οπισθεν τοῦ μοναχοῦ ἐκρέματο ἀντίτυπον τῆς ἁγίας εἰκόνης τοῦ Νοβογορίδου. Κατὰ τὰς διαταγὰς ποὺ εἶχον συνλάβον ὅλας αὐτὰς τὰς γυναῖκας, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἐνεδύθησαν, καὶ τὰς μετέφερον ἐς τὸν Κεντρικὸν Σταθμὸν ὅπου ἀνεκρίθησαν κατ' ἰδίαν ἀρνηθεῖσαι νὰ δηλώσωσι τὰ ὀνόματά των καὶ τὴν διεύθυνσίν των. Αἱ πλεῖσται τῶν νικτερινῶν τούτων πιστῶν ἐξηδύλουν τὴν ἀγανάκτησιν των ἰδίως δὲ ὁ προσποιούμενος τὸν ἅγιον Ρασπουτὶν ὅστις ἐν ὀνόματι τοῦ Τσάρου ἐξήγησε τὴν ἀδειαν νὰ τηλεγραφῇ πρὸς τὴν Τσαρίναν. Ὁ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς Νεμιλὼφ δὲν ἠδυνήθη νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὴν ἀδειαν ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦτο ν' ἐλθῇ τὴν ἐπομένην εἰς τὰς 11 ὥρας ἡ διαταγὴ τοῦ Τσάρου ὅπως ἀπελθῶσιν ἐλεύθεροι οἱ συλληφθέντες καὶ ὅπως οὐδεὶς ὑπαινιγμὸς περὶ τοῦ γεγονότος τούτου ἐπιτραπῇ εἰς τὸν τύπον. Ὁ Γρίσκα ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας τὴν 4.15 μ. μ.

(Υπογ.)

Ἰβάν Οβρουτζέφ

Ἡ ἐκθεσις αὕτη μᾶς δεικνύει τὸν Ρασπουτὶν εἰς τὰ πρῶτα βήματα τοῦ αἰσχροῦ αὐτοῦ βίου. Εἰς τὸ Λονδὶνον εἶχομεν ἄλλοτε τὴν περιφημὸν

Σοναμὴ μετὰ τῶν συνενόχων τῆς ἐκτελοῦσαν ὁμοίως θερηκευτικὰς τελετὰς ἐπὶ παρουσίᾳ ἀθῶων παρθένων, ἀλλ' ἐν Μόσχᾳ ὁ μέθυσος καὶ φθειρῶν μοναχὸς περιβεβλημένος μετρίχινην πουκαμίσσαν καὶ σανδάλια εἰς τοὺς πόδας καὶ εἰς τὴν μέσσην ζωσμένος διὰ σχοινίου, εἶχε προσελκύσει μίαν ὁμάδα γυναικῶν διακεκριμένων τάξεων. Ἦσαν αἱ σύζυγοι καὶ αἱ θυγατέρες τῶν μεγαλειτέρων ἀριστοκρατῶν τῆς Ρωσσίας αἱ ὁποῖαι κρυφίως προσυλητισθεῖσαι εἶχον ἀφορμὴν εἰς τὸν σιβηρικὸν ψαρρᾶν τὸν ὅποιον ἡ φύσις ἐδημιούργησεν εἰς σάτυρον τοιαύτης κατηγορίας τὸν ὅποιον δὲν ἀπαντᾷ τις ἐν Ἀγγλίᾳ καθ' ὅλα τὰ ἔτη τῆς ἐνδόξου ἱστορίας. Παραδέχομαι ὅτι ἡ σταδιοδρομία τοῦ Γρίσκα καὶ ἡ δολιχία του ἰσχυρῆς ἡ ὁποία ὀλίγον ἀργότερα ὑπέσκαψε τὸν θρόνον τῆς Ρωσσίας θὰ φανῇ εἰς τὸν ἀναγνώστην ὀλίγον ἀληθοφανής. Ἐν τούτοις εἰς οὐδένα ἐκ τῶν ὅσων ἔχω γράψει δὲν περιέχεται ἡ πραγματικὴ βιογραφία τοῦ ἀγύρτου τούτου ὅστις ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς διεφθαρμένης ἐκκλησίας ἐπέτυεν ὥστε νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὰ διαμερίσματα τῆς μάλλον εὐνοούμενης κυρίας τῆς τιμῆς τῆς αυτοκρατορίας καὶ νὰ διδάξῃ μάλιστα τὴν βρωμερὰν αὐτοῦ διδασκαλίαν εἰς τὰς ἀθῶας θυγατέρας τοῦ Τσάρου. Αἱ ἐφημερίδες ὁμιλοῦσιν ἤδη περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὅτι τὰ περισσότερα ἔχουν ληφθῇ ἀπὸ συγγράμματα ὅτινες δὲν εἶχον λάβει γνώσιν ἐπισήμων ἐγγράφων. Κατωτέρω ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι ν' ἀποκαλύψω εἰς τὸ κοινὸν τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνθεντικῶν ἐγγράφων ποὺ ἐπέδωκαν εἰς τὴν διάθεσίν μου ἀφίων τὸν ἀναγνώστην νὰ σχηματίσῃ ὁ ἴδιος

γνώμην.

Η Ρωσσία ή μεγάλη ήμῶν σύμμαχος παρέμεινε δυστυχῶς πλήρης μυστηρίων καὶ πολὺ ὀπίσω τῶν λοιπῶν κρατῶν. Ἐχει τὸν τύπον τὴν Δοῦμα, καὶ πολλὰ νεώτερα καθιδρύματα ἄλλ' ὁ πολιτισμὸς τῆς καθυστέρει. Ἡ αὐτοκρατορία ὁμοιάζει δυστυχῶς μετὰ τὴν ἀγγλικὴν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Τυδώρ, μετὰ κόσμον ἀκολασίας, συνωμοτῶν καὶ παραδόξων δεισδαίμονιων. Τὰ ἀρχαῖα τῶν ποινικῶν ἀρχῶν τῆς Ρωσσίας ἀφθονοῦσι μετὰ τὰς φανταστικὰς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ ψευδαγίου ὅστις ἀπὸ ψαρῆς κατήντησε δι' ἐρωτικῆς ἐπιβολῆς ὁ μέγιστος σύμβουλος τῆς αὐτοκρατείας καὶ τὸ ὄργανον τὸ ὁποῖον ἐκρέμινεν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν αὐτοκράτορα Νικόλαον.

Ὅταν ἤμην πρὸ τοῦ πολέμου εἰς Σόφίαν ὁ πρέσβυς ἡμῶν ἦτο ὁ Σερ Τζώρτζ Βούχαναν, ὁ μετέπειτα πρέσβυς ἐν Ρωσσίᾳ διπλωμάτης πεφωτισμένος καὶ πεπειραμένος καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ Ἀγγλία χρεωστῇ τόσα ὅσα δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ οὔτε συνεπῶς θ' ἀναγνωρίσῃ. Ενθυμοῦμαι ὅτι συνέζητοῦσα ἐπεὶ τῶν μυστηρίων τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν περὶ τὸν θρόνον προσκειμένων. Ἡμεῖθα δὲ πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ὁ διπλωμάτης ἐκεῖνος θὰ ἐγένετο πρέσβυς ἐν Ρωσσίᾳ καὶ ὅτι ἐγὼ ἤμην προωρισμένος νὰ συγγράψω τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀδελφίου αὐτοῦ σατύρου Ρασπουτίν.

Ἡ λατρεία αὕτη ἰδρυθεῖσα παρὰ τοῦ ἀγραμμάτου τούτου μοναχοῦ κατὰ τὰς διαφόρους θρησκευτικὰς του περιουσίας ταχέως διεδόθη. Ὁ ψευδομοναχὸς οὗτος τὸ μαῦρον παρελθὸν εἶναι καταχωρημένον εἰς τὰ ἀρχαῖα τῆς ἀστυνομίας τοῦ Τίε-

μεν καὶ Τοβόλσκι εἶχε συγκεντρώσει παρ' αὐτῷ χάρις εἰς τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ ὑπνωτιστικὴν δύναμιν, πλήθος «ἀδελφῶν μαθητριῶν». Αἱ περισσότεραι τούτων ἀνῆκον εἰς τὰς εὐπόρους τάξεις, ἐκείνας δηλ. τὰς ὁποίας ἡ φυσικὴ αὕτη λατρεία προσεῖλκυεν ἰδιαιτέρως.

Κατὰ τὰς περιουσίας του εἰς Γερσλάβ Βολόγδου Ορελ καὶ ἄλλα μερὴ ἔκαμνε προσηλίτους. Ἐκίνητε παντοῦ ὅτι οὐδεμία γυνὴ ἠδύνατο νὰ ἀπολαύσῃ τῆς θείας χάριτος χωρὶς προηγουμένως νὰ διαπράξῃ τὸ ἅμα τμήμα τῆς σαρκὸς τὸ ὁποῖον εἶναι ἐκ τῶν μᾶλλον συγχωρητέων.

Κατὰ τὰς ἐβδομαδιαίας συνελεύσεις εἰς τὰς ὁποίας παρευρίσκοντο κορυφίως αἱ εὐγενέστεραι κυραὶ τῆς αὐτοκρατείας ἐξετυλίσσοντο ἀποτρόπαιαι σκηναὶ καθ' ἃς ὁ δυσειδὴς οὗτος μοναχὸς ἐτελετοῦργει ὡς προϊστάμενος ἱερεὺς τῆς ἐρωτικῆς ταύτης συγκεντρώσεως.

Ἐντὸς ὀλίγου ὁ συνήθης οὗτος κακοῦργος ἤρχισε νὰ κάμνῃ θρύματα. Ἐξεμυστηρεύθη εἰς ἓνα νέον ὀνόματι Ηλία Κουσμιτς ἰδίᾳ ἀργότερα μοι ἔκαμνε διαφόρους ἀποκαλύψεις καὶ μοι ἔδωκε μερικὰς λεπτομερείας, καὶ διὰ τῆς συνδρομῆς του κατόρθωνε νὰ ἐξαπαλήσῃ πολλὰς ἐντίμους καὶ σεβασμίας κυρίας εἰς Πετρούπολιν, Μόσχαν καὶ Κίεβον ὅπου πράγματι ἐπετύγγανε μερικὰς μυστηριώδεις θεραπείας.

Κάποτε ὁ Ρασπουτίν ἀποκαλούμενος Σταρεβ καὶ Γκρίσκα συνεκρότησε συνέλευσιν τῶν ἐλλεικτῶν ὁπαδῶν του εἰς τὴν οἰκίαν κυρίας τινοῦ ὀνόματι Λιτβινώφ εἰς τὴν Σεργκίεσκαβε τὴν ἀριστοκρατικωτέραν συνοικίαν τῆς Πετροπόλεως.

Ὁ ἀδιάντροπος ἀγνόητος μετεχειρίζετο μετὰ περιφρονήσεως τὰς κυ-

ρίας αἰτινες ἤρχοντο νὰ τῷ ἀπονεύωσι τὸν σεβασμὸν καὶ νὰ συντελέσωσι εἰς τὰς ψευδολατρείας του. Ὁ πλήρης βρωμερῶν ἐλαττωμάτων ψευδοπροφήτης ἀπέτεινε κατὰ τὸ σῆνυθες πρὸς αὐτὰς τὸν λόγον μετὰ τὴν χυδαίαν διάλεκτον προτρέπων αὐτὰς νὰ ἐφαρμόσωσι τὴν νέαν θρησκείαν τῆς μαγείας παρεμβάλλον εἰς τὰς παρατηρήσεις του φράσεις εἰλημμένās ἐκ τῶν βιβλίων τῆς μαγείας τὰ ὁποῖα εὗρισκει τις ὑπογραμμισμένα ἐν τῷ μεγάλῳ βιβλίῳ τοῦ Σουαμὴ καὶ τοῦ ὁπαδοῦ του φυλαττομένου ἐν τῷ Μουσείῳ ἐν Σκότλανδ Γιάρδ.

Μεταξὺ τοῦ διακεκριμένου ἀκροατηρίου εὗρισκετο μ' ἅ βαρὼν Καρότκι ἡτὶς ὑπέφερε ἀπὸ κρίσιν ὀξυτάτην ρευματισμῶν. Ὁ ψευδοἄγιος ἔθεσε τὰς χεῖρας του ἐπ' αὐτῆς, προσήλωσε τὰ βλέμματά του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐπρόφερε παράδοξόν τινα μαγικὴν λέξιν καὶ ὦ τοῦ θαύματος! οἱ πόνοι ἔπαυσαν καὶ ἡ βαρὼν ἑδῆλωσεν ὅτι ἐθεραπεύθη. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἐκπληκτικόν. Πολλαὶ κυραὶ εὐρέθησαν πάσχουσαι ἀποφαντασιώδεις ἀσθενείας καὶ ἀφοῦ τὰς ὑπέβαλλεν ὁ ψευτοἄγιος εἰς διαφόρους δοκιμασίας ἔθετε ἐπ' αὐτῶν τὰς χεῖρας του καὶ ἀφοῦ διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ τὰς ἀπεκοίμιζεν, ἐδήλωναν ὅτι ἔχουν θεραπευθῇ.

Τὴν ἀκόλουθον αἱ διαδόσεις περὶ τῆς θαυμασίας θεραπείας διέτρεχον

καθ' ὅλην τὴν Πετρούπολιν καὶ ὁ δεισιδαίμων λαὸς διέδιδεν ὅτι ὁ Γρίσκα δημιουργὸς διδασκαλίας ὡς ὁ ἐπικουρισμὸς ἦτο πράγματι ἄγιος ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ θαυματοποιῇ.

Πέρις τούτων συνήχθησαν οἱ ἀνάπηροι, οἱ ἀκρωτηριασμένοι καὶ οἱ τυφλοὶ τῇ βοηθείᾳ δὲ τοῦ συνενοχοῦ τοῦ Ηλία Κουσμιτς ὃς μόνον προσπειροῖτο ὅτι τοὺς ἐθεράπευε ἄλλ' ἐπετύγγανε νὰ προσελκύσῃ καὶ ἄλλους ὁπαδοὺς μεταξὺ τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ. Καὶ τοῖς ἔλεγεν ὅπως καὶ εἰς τὰς κυρίας τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας ὅτι κατεῖχε τὴν θείαν χάριν νὰ σώσῃ ἐκείνας π ὃ ἤρχοντο εἰς πνευματικὴν καὶ σαρκικὴν συνάφειαν μετ' αὐτοῦ.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν συνελεύσεων γενομένην ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερα παρὰ τῇ κυρίᾳ Λιτβινώφ παρευρίσκετο καὶ ἡ κυρία Βιριμπούβη ἡ ὁραία μεγάλη κυρία τῆς τιμῆς τῆς ἀδελφῆς καὶ ἡ ἐμπιστος τοῦ Τσαρῶν καὶ τῆς Τσαρίνης. Ὅπως ὅλαι αἱ ἄλλαι καὶ ἡ ραδιοφῶνος αὕτη γυνὴ ὑπέκλυσεν ὑπὸ τὴν ἀνεξάντητον ἐπιρροὴν τοῦ ψευτομοναχοῦ. Ἡ νέα φυσικὴ θρησκεία συνεφώνει μετὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν της τὴν κλίνουσαν πρὸς τὸν αἰσθητισμὸν καὶ ἐγένεν ὁμέσως μίαν ἐκ τῶν πλέον ἀφωτισμένων τοῦ Ρασπουτίν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τοῦ 41ον τεύχους ὁ «Θησαυρὸς» πωλῆται πρὸς **ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ** ἑκάστον τεύχος εἰς τὰ περίπτερα καὶ τὰς ἐπαρχίας ἀνεξαίρετως.

Πᾶσαν ἀπόπειραν ὑπερτιμῆσεως παρ' οἱ οὐδὲ ποτε παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ καταγγέλλωσιν ἡμῖν, ἵνα λαμβάνωμεν τὰ κατάλληλα μέτρα.

ΤΕΡΠΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα γνωρίζουν κάθε ήθοποιον του κινηματογράφου, μόλις τον ιδούν.

Αλλά πόσον λίγοι ξέρουν κάτι ενδιαφέρον για μουσικούς, συνθέτας, καλλιτέχες, συγγραφείς, επιστήμονες, περίφημα τέλος πάντων πρόσωπα σύγχρονα ή παλαιά.

Οι άνθρωποι φαίνεται να παίρνουν ως φυσικά πράγματα την μουσική των, εικόνες, βιβλία και τα όμοια, και ούτε σκέπτονται καθόλου εκείνους που έχρισαν στον κόσμο όλα αυτά.

Και όμως αν και δεν είναι βέβαια απαραίτητον για να ζήση κανείς να ξέρη την ιστορίαν όλων αυτών των προσώπων, είναι όμως πολύ ενδιαφέρον και φέρνει κανένα πολύ κοντά με όλον τον κόσμο γενικώς και συχνά είναι και μία εμπνευστική αυτών των ιδίων.

Όλοι αυτή οι άνθρωποι και οι γυναίκες και οι σύγχρονοι και οι παλαιότεροι, έχουν απορροφήσει μεγάλα και σπουδαία πράγματα. Έδιδασκαν τα βιβλία των, είδαμε τα θεατρικά των έργα, εδιδάσκαμε της εικόνες των εις τας εκδόσεις, εις τα περιοδικά, εις τα βιβλία, εις τα θέατρα. Ακούομεν την μουσικήν των,

ωφελούμεθα από τας εφευρέσεις των και τας επιστημονικάς των ερευνάς, μεταχειριζόμεθα καθ' ημέραν ή λεκτισμόν, και αυτοκίνητα και τσάλλα που βοηθούν τον μηχανισμό του κόσμου να γυρνά εύκολα και άρμονικά.

Και θα είχαμε μία περὶ ἑξήκων εὐχαρίστησι για όλα αυτά τα πράγματα τα, εάν ήμπορούσαμε να συνδυάσουμε την εικόνα αυτήν, το μυθιστόρημα, εκείνο το ωραίο κομμάτι που έπαιξε ή άρχίστορα χθές το βράδυ στον κινηματογράφο, ή αυτή την εφεύρεσι με τους άνδρες και γυναίκες που τα έδημιούργησαν — τί λογής ήσαν, πώς ήτυχε να γράψουν αυτή την ιστορίαν, και τί έκαμαν πριν γίνουν περίφημοι. Αυτό φέρνει ένα προσωπικό και ανθρώπινο τόνον μέσα στην μηχανική αυτήν εποχή που ζούμε, έξυπνα τον ένθουσιασμόν και πλουτίζει το πνεύμα. — και αυτό φυσικά πρέπει να επιθυμή κανείς περισσότερον από κάθε άλλο.

Μία μητέρα ήθελε να αναπτύξη εις τα παιδιά της ένα έξυπνο ενδιαφέρον για όλες τες τέχνες του κόσμου. Για να το κάνει αυτό ήρρισε με ένα πολύ απλό σχέδιον. Έδιδεν εις τα παιδιά της φωτογραφίες από περίφημα πρόσωπα. Δεν είναι δύσκολον να βοηήτε τέτοιες φωτογραφίες, σεις που φροντίζετε για τη μόρφωσι και την ανάπτυξιν των παιδιών σας. Σε κάθε περιοδικό, σε κάθε Κυριακάτικην έφημερίδα, θα βοηήτε

πολλές τέτοιες φωτογραφίες.

Τα παιδιά αγαπούσαν πολύ την μουσική. Η μητέρα λοιπόν τους έδωκε έξ φωτογραφίες από έξ περιηγημούς μουσικούς, και ή μικρά κόρη τας εκρέμασεν εις τον τοίχον του δωματίου των παιδιών. Η μητέρα τότε τοις διηγήθη εύμορφες ιστορίες για τους έξ αυτούς μουσικούς και ό μικρός έπαιξε διάφορα κομμάτια που αυτοί είχαν γράψει στον μικρό του φωνόγραφο.

Υστερα από μία εβδομάδα, τα παιδιά κατέβασαν τες εικόνες των έξ μουσικών και εκρέμασαν εις την θέσιν των, έξ συγγραφείς — τον Λούη Κάρρολλ, τον Δίκενς, που έγραψεν το «Ολίβερ Τωέστ», το έργον που είχαν, δη στον κινηματογράφο με τον Τζακ Κούγκαν και τέσσαρες άλλους.

Κατόπιν ήλθεν ή σειρά των καλλιτεχνών. Τα παιδιά έδειξαν πολύ ενδιαφέρον, για την Ρόζα Μπόνο, την μεγάλην εκείνην ζωγράφον ζωων, ή οποία φορούσε πανταλόνια, γιατί τα φουστάνια την στενοχωρούσαν. Ο κόσμος την ένομίζεν πολύ παρξένη. Έπειτα είχαν την εικόνα του Μιχαήλ Άγγέλου, ό οποίος έστόλισεν ένα περίφημον παρεκκλήσι της Ιταλίας. Αυτός έζωγράφισε τες εικόνες εις τον θόλον της εκκλησίας ξαπλωμένος επάνω σε μία μεγάλη σκαλωσιά. Ο Λεονάρδο ένας άλλος Ιταλός καλλιτέχνης, όν μόνον έζω-

γράρισεν ωραίες εικόνες, άλλ' έπαισε και γέφυρες διώρυγες και κρουφούς διαδρομούς εις το άνάκτορον του Μεγάλου Δουκός. Αν και έζησε πριν από πολλούς αιώνας, έπιστενε σταθερά, ότι ήτο δυνατόν να κατασκευασθούν πλοία που να πετούν στον άέρα. Έφεύρε μάλιστα και ένα, άλλ' ή εφεύρεσις του δεν έπέτυχε. Ο κόσμος τον κατηγορήσε, ότι ήτο ό μάγος, διότι προσπαθούσε να πετάξη.

Δεν νομίζετε, ότι ή μητέρα αυτή ήτο πολύ φρόνιμη και ότι έδίδασκε τα παιδιά της με ένα πολύ εύχρηστον και πρακτικόν τρόπον; Το ίδιο ήμπορεί να κάνει κάθε μητέρα. Το ίδιο είναι πολύ καλό και για τους μεγάλους ακόμη. Δεν είναι κακή ιδέα να θελήσουν να πλουτίσουν τας γνώσεις των, και οι μεγάλοι για τα περίφημα πρόσωπα και για τα έργα των. Θα το βοηήτε ένα γοητευτικό παιγνίδι, εάν το αρχίσετε μία φορά.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ

Το γράμμα σου το διάβασα

Και το διάβασα ακόμα

Και κλαίω, και κλαίω

— Τη ματέρα μου.

Μου γράφεις πως μ' άρονήθηκες

Εγώ... σε συγχωρώ

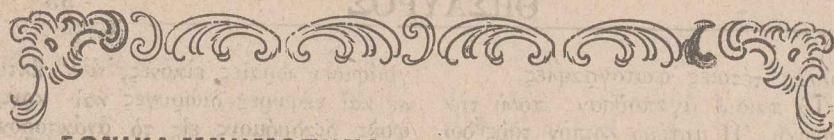
Μα, ό Χριστός; Για σκέψου...

— Κακομάρτα μου.

ΓΕΩΡ. ΑΒΟΡΑΝΗΣ

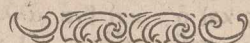
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καταργηθέντων των ταχυδρομικών Τομέων και κατόπιν της μετασταθμεύσεως των στρατιωτικών σωμάτων παρακαλούνται οι συνδρομηταί οι όπωσδήποτε λαμβάνοντες μέχρι τουδε το τεύχος υπό διεύθυνσιν ταχυδρομικού τομέως γνωστοποιήσωσι την νέαν των διεύθυνσιν διά την άποστολήν του τεύχους προς αυτούς.

ΕΘΝΙΚΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΗΡΩΟΙ ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ

ία πολίχνη εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Λυκαίου. Ἐπὶ τῶν ὁροπεδίων τοῦ ὕρου τούτου παλαι ποτὲ τὰ δῶμα τὰ τοῦ τῶν ποιμένων θεοῦ Πανὸς τοῦ δημιουργοῦ τῶν μελωδιῶν τοῦ λαοῦ, μετὰ τὰς ὁποίας συνεκίνει

τὴν Σύριγγα καὶ τὰς Ναΐδας καὶ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος τοῦ καὶ Ἐπικουρίου κληθέντος. Περικαλλῆς γὰρ τοῦ θεοῦ τούτου εἰς ἓν τῶν ὁροπεδίων (Βάσσεις) ἔργον Ἰκτινίου θανμασίως σώζεται. Ἐν τῷ μέσῳ κήπων, ἀμπελώνων καὶ ὑδάτων εἰς μίαν ῥομαντικὴν κοιλάδα μετὰ τοῦ πρὶν φύτου Μαυρίθα, τοῦ καταφύτου Ἀγιολιά, τῆς λευκογύμνου κατὰ τοὺς πρόποδας δεξιὰ τοῦ φύτου Καμπενίτσας. Καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν ἐξαπλουμένης Μπολιάνας θέσεως, χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων διὰ μεγάλων ρυακίων ἐνομένων εἰς θέσιν Ἀγία Παρασκευὴ εἰς ποταμίον διὰ τὸ ἀκολουθῆσαι τὸν ῥοῦν τὸν πρὸς τὸν πολὺ μνητὸν Ἀλφειὸν. Κοιλὰς τὴν ὁποίαν ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ διαβάτου προσομοιάζει μετὰ τὰ μαγευτικὰ τοπεῖα παρὰ τὰς Βαυαρὸελβετικὰ σύνορα καὶ τὰς Σαξωνικὰς Ἀλπεῖς. Ἐκεῖ εἶναι κτισμένη ἡ Ἀνδρίτσαίνα. Δροσὸς ἔδρα τῶν ἀηδόνων, μετὰ τοὺς ὁ-

περχιλίους φιλοπάτριδας, φιλομοῦσους καὶ φιλοξένους κατοίκους τῆς τοῦ Ἰσχυρίου εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς ὑδρογείου σφαίρας διασκορπισμένοι υἱοὺς τῆς, καὶ τὴν θαυμασίαν μετὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων βιβλιοθήκην τῆς, χάρις εἰς τὸ ἐκλεκτὸν τῆς τέκνον τὸν ἀειμνηστον Νικολόπουλον.

Ἐκεῖ στήν μικρὰν τῆς πλατείας, τὴν ὁποίαν σκιαῖσι γηραιὸς ὑπερύψηλος μετὰ τὸ πυκνὸν φύλλον τῶν πλατάνων, εἰς τὰς ῥίζας τοῦ ὁποίου μετὰ τὰς σπασμένας τῆς λεκάνας βρύσις, τοὺς τέσσαρας κρυσταλλοχόους κρουνοὺς καὶ τοὺς χορταριασμένους τοίχους τῆς. Πόσους πίνοντας τῆς ὥραις καὶ μαγευτικῆς ταύτης πλατείας δὲν συναντᾷ τις εἰς καθὲς εὐρωπαϊκὸν κέντρον, ἔργα τοῦ Ἑλβετοῦ καλλιτέχνου Μπουσσόν. Ἡ βρύσις αὕτη δροσίζει κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας τοῦ καύσωνος τοὺς κατοίκους καὶ τοὺς παραθερίζοντας ξενιτευμένους τῆς. Ἐκεῖ εἰς τὴν πλατείαν ὁ λευκοκτιστὸς ἐκ μαρμάρου γὰρ (ἀτυχὲς ἔνευ κωδωνοστασίον) ! πρὸς τιμὴν τοῦ προστάτου τῶν ταξειδευόντων. Ἐκεῖ, λέγω, «στὴ πλατεία, στὸ πλάτανον, στὴ τορνή βρύσι, στὸν Ἀηγιῶκα», ἐκεῖ ἀνηγέρθη δαπάναις τοῦ φιλοπόλιδος τέκνου τῆς τοῦ Ἀναστασίου Παναγιωτοπούλου δημάρχου Περαίας, καλλιμάζματος ἀναμνηστικῆς στήλης «ΤΟ ΗΡΩΟΝ ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ» πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων κα-

τὰ τοὺς πολέμους 1912—1921 τῶν αὐτῶν.

Τί δύναται νὰ γράφῃ ἐξυμνοῦσα μία πέννα καὶ δὴ μὴ εἰδικῶς ἐν ἄερολογία τῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς ταύτης πολίχνης πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν πεσόντων ἀνδρῶν τῆς εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας τῆς τελευταίας δεκαετίας ;

Ἐνθά ἀξιωματικοὶ καὶ πεντήκοντα δύο ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται.

Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης εἶνε γεγραμμένα μετὰ ἀνεξίτηλα γράμματα τὰ ὀνόματα τῶν πεσόντων ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Μεγαλείου ἡρώων τῆς τούτων.

Εἶναι Κυριακὴ 30 Σεπτεμβρίου, ἑνδεκάτῃ πρωΐνῃ.

Ἡ καλλιμάζματος στήλη εὐρίσκεται καλυμμένη μετὰ τὰ ἱερὰ ἐθνικά χρώματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἔχυσαν τὸ τίμιον αἷμα τῶν οἱ Ἑκνήμιδες ἡρώες καὶ στολισμένη μετὰ στέφανον καὶ ἄνθη τοῦ φθινοπώρου !

Ἐκεῖ περὶ τὸ ψυχρὸν μάρμαρον γονυπετεῖς οἱ γονεῖς, αἱ χῆραι, τὰ τέκνα καὶ οἱ συγγενεῖς τῶν πεσόντων. Ἐκεῖ ὁ ἄρχων τῆς κοινότητος μετὰ τῶν συμβούλων του, ἐκεῖ ὁ γυμνασιάρχης μετὰ τῶν καθηγητῶν του, ἐκεῖ οἱ ἱερεῖς τῆς, οἱ ἱατροὶ τῆς, οἱ δικηγόροι τῆς, οἱ φαρμακοποιοὶ τῆς, ὁ σχολάρχης μετὰ τῶν διδασκάλων του, τέκνα ἀπαξάπαντες τῆς ἐκείνου πολίχνης. Ἐκεῖ περὶ τῆς στήλης οἱ ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τοῦ κράτους, ἐκεῖ τέλος οἱ χωρικοὶ τῶν πέριξ μετὰ τῶν ἱερέων τῶν καὶ ἡ πολίχνη πανοικεῖ !

Ἡ θεία μυσταγωγία τοῦ ἱεροῦ μνημοσύνου ἀρχίζει. Ἀκούονται λυγροί... Οἱ ἱερεῖς προχωροῦν στήν λειτουργίαν τῶν καὶ ἡ συγκλήσις τῶν μεταδίδει οἶκον στοὺς πάντας.

Δὲν ἀκούονται ἡ ἀναστεναγμοί, οἱ ὀφθαλμοὶ ὄλων δακρύβρεκτοι. Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος δικηγόρος κ. Ι. Δ. Μπούτης προσφωνεῖ τοὺς πεσόντας συμπολίτας του... «ἄνθρωποι γ' ἐσόμεθα πολλῶν κάρρωνες». Μετὰ τοῦτον ὁ πρῶτος βουλευτὴς καὶ δικηγόρος ἐν Ἀθήναις, γόνος τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας κ. Δημ. Χ. Καραλλάπουλος προσφωνεῖ ἐπίσης... «Θαρσεῖν χρὴ τὰς αἰσθύνων ἔσσε' ἂν μείνων». Μετὰ τοῦτον ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἐφεδρῶν ἀξιωματικῶν ἀνθυπολοχαγὸς Δ. Γ. Κιουσόπουλος προσφωνεῖ καὶ οὗτος τοὺς ἐν ὅλοις συναδέλφους καὶ πεσόντας συμπολιμιστὰς του. «Εἰς οἶκόνδε ἀοριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάσης». Κατακλείς, μία παιδίσκη οἶκνε μετὰ ἄνθη τὸ ἡρώον καὶ ἀπαγγέλλει ὥραϊον ποίημα. Τέλος ἀκούεται ἡ τελευταία εὐχὴ τοῦ ἱερέως... τὰ δὲ ἐθνικά χρώματα σιγὰ, σιγὰ κατερχόμενα δίδουν θέσιν εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου νὰ φωτίσῃ τὸ πάλαιον μάμαρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε χαραγμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων, στεφανωμένα μετὰ στέφανον καὶ φύλλον δάφνης μετὰ τὰς κυανολεῖκους ταινίας τοῦ ἐπὶ τῶν ὁποίων χρυσοῖς γράμματα σὺν αἰ λέξεις:

«Ἡ Πατρίς ἐν γυναικὶ ἔσσει»

Ἦσαν, ἦσαν ἐνείκονται οἱ γονυπετεῖς καὶ σπονδίζον τοὺς δακρύβρεκτους ὀφθαλμούς τῶν ψυχοῦντων.

Αἰωνία σας ἡ μνήμη !

Ἐν Ἀθήναις 5 Οκτωβρίου 1923

Σ. Π. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

MIX, N. ΚΑΤ' ΕΡΗΣ

Μαιευτὴς Γυναικολόγος

24 Προσέτιον 243-5 μμ.

ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
YVERT TELLIER & CHAMPION 1924

Κατά την όρισθείσαν ήμερομηνίαν 32 Οκτωβρίου, έκυκλοφόρησεν ή 28η έκδοσις του μεγάλου Γαλλικού Καταλόγου Yverts Tellier Champion. Ο κατάλογος ούτος κατέστη παγκόσμιος και χρησιμοποιείται ύφ' όλων των έμπόρων και γραμματοσυλλεκτών διά τας συναλλαγάς των.

Η έκδοσις του καταλόγου τούτου, είναι έν φιλατελιστικόν γεγονός, διότι ανεμένετο δι' αυτής ή τακτοποίησις των τιμών νέων εκδόσεων, αί όποίαι κατά την παρελθούσαν περίοδον ήσαν πολλάί.

Αί τιμαί αυτών καθώς και των έν κυκλοφορία έκανόνίσθησαν μέ θάσιν της τιμής, της Αγγλικής Λίρας εις τά 75 Γαλλικά φράγκα, ως εκθέτουν έν προλόγω οι εκδόται.

Τά διά την σειράν της Επαναστάσεως του 1922 χρησιμοποιηθέντα Ελληνικά και Κρητικά γραμματόσημα, υπέστησαν αύξησιν των τιμών των, πλέον του ήμισεος της περυσινής των αξίας.

Η σειρά της Επαναστάσεως του 1922, έχει αναγραφη διά 56 γραμματόσημα (παρελείφθη τό τελευταίως τεθέν έν κυκλοφορία 50λεπτον επί ΙΔράχμου Κρήτης μέ την επισφράγισιν ΕΛΛΑΣ), μέ την τιμήν 331.40 Γαλλικών Φράγκων.

Τήν πρώτην αξίαν έχει τό 5Δραχμον Αρκαδίου (μέ την έρυθράν επι-

σφράγισιν ΕΛΛΑΣ), αναγραφόμενον εις την τιμήν των 40 Γαλ. Φράγκων.

Τό έργον των εκδότων ήτο πολύ δυσχερές, λόγω των πολλών νέων εκδόσεων, άλλ' ή μακροχρόνιος πείρά των υπερπήδησε τας δυσκολίας της εκδόσεως, ή όποία δέν ύστέρησε των προηγουμένων διά τοϋτο άπειυθύνομεν προς αυτούς τά θερμά συγχαρητήριά μας, μαζί ύμέ τά τόσα άλλα τά όποία θά λάβουν άπό τούς άπανταχού της γής φίλους των γραμματοσήμων.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αργεντινή: Η νέα σειρά του 1923, εκδοθείσα εις αντικατάστασιν των έν χρήσει, άπετελέσθη εκ 15 γραμματοσήμων, τά όποια φέρουσι την εικόνα του Στρατηγού Σάν-Μαρτίν. Σημειούμεν τας διαφόρους αξίας: 1)2 σεντίμος, 1,2,3,4,5,10,12,20,24,30,50,1 πέζος, 5 και 10.

Βελγικόν Κογκό: Εν συνεχεία των εκδοθέντων της νέας σειράς του 1923, θά εκδοθώσι προσεχώς έτερα 3; των 256. (κίτρινον), των 50 (μπλέ) και των 75 (πορτοκαλλί).

Ηνωμέναι Πολιτεΐαι: Αί Αμερικανικά έφημερίδες γράφουν ότι ό νυν Πρόεδρος κ. Κούλιτζ, ένέκρινε την έκδοσιν αναμνηστικού γραμματοσήμου μέ την εικόνα του Προέ-

δρου Χάρδινγκ. Η αξία αυτού θά είναι των 2 σέντς.

Ισπανία: Τελευταίως έτέθησαν εις κυκλοφορίαν άρκετά ψευδή γραμματόσημα των πρώτων εκδόσεων και κρίνομεν καλόν ν' αναφέρωμεν τούτο εις τούς γραμματοσυλλέκτας.

Μεσοποταμία: Κατά τόν παρελθόντα Ιούνιον έκυκλοφόρησεν εις τό Ιράκ, ή πρώτη σειρά των γραμματοσήμων, άποτελουμένην εκ 12 αξιών; 1)2 άννας (έλαιοπράσινον), 1 (φαιόν) 1)2 (ινδοκόκκινον), 2 (κιτρινόφαιον), 3 (μπλέ άνοικτόν), 4 (βιολέ), 6 (μπλέ-πράσινον), 8 φαιόν-πράσινον), 1 ρομπίκ (πρασινόφαιον), 2 (μέλιν άνοικτόν) 5 (πορτοκαλλί) και 10 (ινδοκόκκινον). Η πλήρης σειρά τι-

μάται 117 Γαλλικά Φράγκα.

Ολλανδία: Επί τη έπετειώ της 25τηρίδος της Βασιλίσσης, Βιλελμίνης, θέλει κυκλοφορήσει προσεχώς, μία αναμνηστική σειρά διά την Ολλανδίαν και τας Αποικίας της. Η σειρά θά άποτελεσθ ή 11 γραμματοσήμων των 2,5,7 1)2,10,20,25,35, 50 σέντς, 1,2 1)2 και 5 φλωνινών.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΣΗΜ. Διά πάσιν ανταπόκρισιν ή πληροφορίαν άπευθυντέον προς τόν κ. Κ. Αγγέλου; Γραφεία «Θησαυρού».

Παρακαλείται ό κ. Αγγέλου νά διέλθ η των γραφείων μας όπως παραλάβ η επιστολάς του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

A. O. Δ. O.

Οί αριθμοί, τούς όποιους μεταχειρίζονται σήμερον εις την Γερμανίαν διά τά οικονομικά της χώρας, έχρησιμοποιούντο άλλοτε υπό μόνης της άστρονομίας.

Υπολογίζεται τό κυμαινόμενον χρέος κατά έκατομύρια δισεκατομμυρίων ή κατά χιλιάδας τρισεκατομμυρίων. Ανήρχετο τη 24 λήγοντος Σεπτεβρίου εις 18.497.782.145.576 830 μάρκα.

Μετά την Ιαπωνίαν δοκιμάζεται ή άρχαιοτάτη Περσία υπό σεισμών. Από τινων ήμερών αί σεισμικά δογήσεις είναι άλλεπάλληλοι.

Η Κυβέρνησις του κ. Μουσταφά νι εκήρυξε πόλεμον κατά των 9 εβευμένων.

Διά διατάγματός της όρίζει ότι οι Ιταλοί αί λαβόντες εις τό έξωτερικόν διαζύγιον, δέν θά προσλαμβάνονται εις δημασίας υπηρεσίας έν Ιταλία.

Καί καταφεύγουν ως γνωστόν εις τό έξωτερικόν διά διαζύγιον διότι τό καθολικόν δόγμα άπαγορεύει άπολύτως την διάρρηξιν του γάμου.

Τά περισσότερα διαζύγια γίνονται εις την Φινλανδία διότι εκεί δέν ύπάρχουν έμπόδια ούτε διατυπώσεις.

Εις την Αγγλίαν απέθανεν ό μαρκήσιος του Ρίπιν όστις εθεωρείτο ως ό καλλίτερος κυνηγός του κόσμου.

Ητο ηλικίας 72 ετών και κατά τά τελευταία 40 έτη της ζωής του έπέρασεν άπό τό τραπέζι του έκατομμύριον περίπου καφάλια κυνηγίου.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ ιακτικού μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

ΓΕΝΙΚΑ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΝΙΩΝΙΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Οἱ Πανιώνιοι ἀγῶνες ἐτελείωσαν.

Συνεκράτησαν ἐπὶ δύο ἐβδομάδας εἰς τὸ διαπασῶν τὸ ἀθλητικὸν ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ φιλάθλου κόσμου τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔδωσαν εἰς τὴν ἀθλητικὴν μας κίνησιν τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. Οἱ Πανιώνιοι ἐξωντάνευσαν τὸ φίλαθλον αἰσθημα καὶ ἐτόνωσαν τὸν νεοελλήνων ἀθλητῶν τὴν προσπάθειαν.

Οἱ Πανιώνιοι ἀπεκάλυψαν ὅτι ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἀφθονεῖ ὁ φίλαθλος κόσμος ὁ προθύμως ὑποστηρίζων τὸν ἀθλητισμὸν ὅταν ξέυρη ὅτι κατὰ τὸ καλλίτερον, κατὰ τὸ καλῶς ὀργανωμένον πρόκειται νὰ συντρέξῃ.

Οἱ Πανιώνιοι παρέσυραν πρὸς τὸ Στάδιον ἐπὶ 4 ὅλας ἡμέρας χιλιάδας χιλιάδων θεατῶν ὅπου ἀπὸ ἐτῶν εἶχε νὰ ἰδῇ τὸ λησμονημένον ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

Τοῦ ἡμερησίου πολιτικοῦ τύπου ἡ προσοχὴ ἐστράφη μετ' ἐπαινετῆς ἐντάσεως πρὸς τοὺς Πανιωνίους καὶ ἡ σχολήθη μὲ αὐτοὺς εἰς δημοσιεύ-

σεις καὶ πληθώραν ἐπαίνων ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε διὰ παρομοίας ἐορτάς τελουμένας ἐν τῷ Σταδίῳ.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι χαρακτηριστικὰ τοῦ λανθάνοντος παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ φιλάθλου αἰσθήματος τὸ ὅποιον ἂν θελήσωμεν κατάλληλως νὰ τὸ ὑποδαῖσῃ καὶ νὰ τὸ ἐμμεταλλευθῶμεν διὰ συχνότερων καὶ γενικωτέρων ἀθλητικῶν συγκεντρώσεων ἐν τῷ Σταδίῳ θὰ σχηματισθῇ ταχέως τὸ μέγα ρεῦμα τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ θὰ καταστῇ τοῦτο ἀνυπολόγιστον ἡθικὸν κερφαῖον διὰ τὴν μέλλουσαν καλλιτέραν ἐξέλιξιν τοῦ ἑλλ. ἀθλητισμοῦ.

Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο τοῦ κόσμου δὲν ἐξεηλώθη μόνον ὑπὲρ τῶν Πανιωνίων διὰ τῆς ἀθρόας εἰς τὸ Στάδιον προσελεύσεως τόσων χιλιάδων θεατῶν, ἐξεηλώθη ἀκόμη πλέον ἐμφανῶς διὰ τῆς διαθέσεως τόσων βαρυτίμων ἐπάθλων διατῶς νικητῶν.

Ὁ ὀργανωτὴς τῶν ἀγώνων «Πανιώνιος Γυμν. Σύνλογος» ἂν δὲν ἀπεκόμισεν ἐκ τῶν ἀγώνων τούτων ὑλικὸν κέρδος ἀνάλογον πρὸς τὰς ἐξαντλητικὰς προσπάθειάς καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον ἐργασίαν διὰ τὴν τελειότεραν προπαρασκευὴν τῶν Πανιωνίων ἀγώνων προσέδωκεν ὅμως εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ μίαν ἐξόχως

τιμητικὴν καὶ νθαρρυντικὴν ἡθικὴν ἱκανοποίησιν διαπιστώσας ὅτι καὶ μόνον τὸ ὄνομα Πανιώνιος καὶ οἱ σινόνυμοι πρὸς αὐτὸ ἀγῶνες τοῦ ἔξασκοῦσιν ἐπιβολὴν ἀνάλογον πρὸς τὴν μακρὰν ἱστορίαν τοῦ Σύνλογου, πρὸς τὸ ἔργον τοῦ τῆς δραστηριότητος καὶ πρὸ παντὸς τῆς θέλησιν ἦν ἀναπτύσσει παραθέτων ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν καὶ ἓνα λίθον εἰς τὸ μέγα οἰκοδόμημα τοῦ ἑλλ. ἀθλητισμοῦ ἰὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ ὁποίου πάντες οἱ ἀθλητικοὶ παράγοντες τοῦ Κράτους συνεισφέρουν μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας καὶ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τὴν πολύτιμον συμβολὴν των.

Αναμφίβολον ὅτι οἱ Πανιώνιοι ἀγῶνες καὶ ὡς ὀργάνωσις καὶ ὡς ἐκτελέσις θὰ ἀφήσουν εἰς πολλὰ σημεῖα ἴχνη τῆς διαβάσεώς των διὰ τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ βαδίσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον ὁ ἀθλητισμὸς μας βελτιώνων καὶ συμπληρώνων ὅσα παρελήφθησαν.

Οἱ Πανιώνιοι ἀγῶνες ὑπῆρξαν ἐπὶ πλέον ὁ ἀψευδὴς καθρέπτης τῆς ἀθλητικῆς μας προόδου. Μᾶς ἐπαρουσίασαν τὸν ἑλλ. ἀθλητισμὸν ὅς ὁς πράγματι εἶναι καὶ τὸν καθρέπτην αὐτὸν παραδίδουσιν εἰς ἐκείνους οἵτινες καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν ἔχουν νὰ ἐσωπτρισθῶσιν ἐν αὐτῷ νὰ μελετήσωσι τὴν κατάστασιν καὶ νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἀθλητικῶς δὲν βαίνομεν καλῶς, ὅτι οὐχὶ μετὰ σημασιωτῶν ἀλλὰ μετὰ ἁλμάτων βαίνομεν ἀπὸ ἐτῶν εἰς ἔτος, ἀπὸ ἀνοίξεως μέχρι τοῦ φθινοπώρου πρὸς τὴν ὀπισθοχώρησιν, πρὸς τὴν παρακμὴν, πρὸς τὴν ἀθλητικὴν τέλος χρεοκωτίαν.

Απὸ τοὺς Πανιωνίους ἀγῶνας ἀνεμέναμεν κατὰ ἀθλητικῶς καλλίτερον, ἀνεμένοντο νέα Ἑλληνικὰ ρε-

κὸρ εἰς τινὰ ἀγωνίσματα, ἀνεμένοντο τέλος καλλίτερον τῶν ἐπιτευχθεισῶν εἰς τὰ Παναθηναϊὰ βεπιδόσεων.

Ὅλαι οἱ ἐλπίδες διεψεύσθησαν. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Πανιωνίου εἰς ἐπιδόσεις προκαλοῦν τὴν ἀπελπισίαν καὶ τοῦ μᾶλλον φερέλιδος καὶ προκαλοῦν σκέψεις ἀξίας ἐπισταμένης μελέτης πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν λόγων τῆς τοιαύτης τρομακτικῆς καθυστερήσεως.

Ἀς μὴ προβληθῇ πρὸς Θεοῦ, καὶ καλὴ ἡ δικαιολογία ὅτι οἱ ἀθληταί μας δὲν ἐπροπονήθησαν ἐπαρκῶς. Δὲν εἶναι ἀληθὲς τοῦτο. Ὅλοι οἱ ἀθληταὶ ἐπροπονήθησαν ὅσον ἡδύνατο καλλίτερον καὶ εἰδικῶς ἐπροπονήθησαν χωρὶς νὰ διακόψουν καθέλου τὸ θέρος προετοιμαζόμενοι διὰ τοὺς Πανιωνίους ἀγῶνας. Ἀνέπτυξαν εἰς τὸ ὕψιστον τὰς προσπάθειάς των με φιλοτιμίαν καὶ θέλησιν καὶ ἐπιμονήν.

Καὶ ὅμως δὲν κατορθώθη τὸ καλλίτερον. Εὐερίναμεν στάσιμοι ἐντὸς τῶν αὐτῶν ὁρίων τῶν χρεσινῶν ἀθλητῶν μας προόδου καρφομένης εἰς τὰς αὐτὰς ἐπιδόσεις καὶ ἐν πολλοῖς καὶ εἰς κατωτέρας τούτων.

Τίς πταίει; οἱ ἀθληταί; ὅχι βέβαια. Πάντως κατὰ πταίει τὸ ὅποιον δὲν ἠδελήσαμεν ἀκόμη νὰ διαβλέψωμεν. Κατὰ τὸ ἀρρωστημένον το κακοπαθημένον ὑπάρχει εἰς τὸν ἀθλητικὸν ὀργανισμόν μας, κατὰ λέγει, κατὰ δὲν ὑπάρχει.

Ζητεῖται ὁ ἀσπίδιος ἰατρός διὰ τὴν ὀριστικὴν διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας μας ἥτις πάντως δὲν εἶναι ἀθεράπευτος. Ἀς εὐρεθῇ ὁ ἰατρός, ὅς εὐρεθῇ τὸ φάρμακον ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, ἀλλὰ νὰ εὐρεθῇ τέλος πάντων, διότι ἐν τῷ μεταξὺ δασθενῆς ἐξαντλεῖται καὶ τὸ ἔδαφος διαφεύγει τῶν ποδῶν του. ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

Εἰς τὸ Λονδίνον, ἓνας καρραγωγέυς κατεδικάσθη πρό τινος εἰς τὸς σάρων μηνῶν κατανάγκαστικά ἔργα, ἐπεὶ εἶχε κυπήσῃ τὸ ἔλογό του μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ ὥστε παρέστη ἀνάγκη νὰ τὸ μεταφέρουν εἰς μίαν κλινικὴν ζώων. Φαντασθῆτε νὰ τὸ ἔλεγε κανεὶς αὐτὸ εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας. Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ πιστεῦσῃ, ἔστω καὶ ἂν τὸ ἔδλεπε μὲ τὰ μάτια του. ...

Ἡ Αἴτνα, ἡ ὁποία κατὰ τὰς περιόδους τῆς ἐκρήξεώς της, ἐκπέμπει τρομερὰν θερμότητα, κατὰ τὰς περιόδους τῆς ἀδρανείας της εἶνε ἕνα φυσικὸν παγοποιεῖον. Ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου εἰς τὰς κλιτεῖς της συσσωρεύεται ἀρκετὸ παγωμένο χιόνι. Οἱ χωρικοὶ πηγαίνουσι τότε καὶ τὸ σκεπάζουσι μὲ στρώμα στάχτης, πάχους 10 ἑκατοστών τοῦ μέτρου, τὸ ὅποιον ἐμποδίζει τὸ χιόνι νὰ λυώσῃ. Κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θέρους πηγαίνουν πάλιν εἰς τὰς κλιτεῖς τῆς Αἴτνης καὶ ξεθάβουσι τὸ θαμμένον χιόνι καὶ τὸ διαμοιράζουσι εἰς τὰ γύρω χωριά.

Πολλὰ παιδιὰ, εἰς μικρὰν ἡλικίαν προσβάλλονται ὑπὸ τῆς λεγομένης παιδικῆς παραλυσίας ἢ ἄλλως «πολυμυελίτιδος». Μέχρι τοῦδε ἐνομίζετο ὅτι τὸ νόσημα τοῦτο ἦτο ἐν εἶδος τρέλλας, ὀφειλομένης εἰς κληρονο-

μικοὺς λόγους. Ἦδη ἀνεκαλύφθη, ὅτι ἡ νόσος αὕτη, ὀφείλεται εἰς μικροβιον καὶ ὅτι εἶνε μολυσματικὴ. Εἰς μάλιστα Γάλλος ἱατρός, ὀδόντωρ Πι, κατάρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ὀρρόν, τοῦ ὁποῦ τὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα ἀπεδειχθῇσαν σημαντικώτατα. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη θὰ πηράσῃ σπουδαιότατας ὑπηρεσίας εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἡ ἀστυνομία τῶν Παρισίων προέβη πρό ἡμερῶν εἰς κατάσχεσιν τοῦ λιμπρέττου τοῦ «Ριγολέτου» τὸ ὅποιον εὕρισκετο εἰς τὸ θέατρον τῆς ὀπερας.

Ἡ κατάσχεσις αὕτη ἀποτελεῖ τὸν ἐπιλογισμὸς φιλονικίως τὴν ὁποίαν ἤρχισεν ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ τὸ 1863.

Ὁ ποιητὴς εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ λιμπρέττο ἐξήχθη ἐπὶ τὸ ἔργον τοῦ «Ὁ Βασιλεὺς διασκεδάσει» καὶ τοῦ ἔνεκα ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπέμβασιν τοῦ νόμου.

Ἐπεὶ ὅμως εἶχεν ἐξορισθῇ καὶ μετέπειτα ἀπέθανεν ἡ ὑπόθεσις παρέμενεν ἐκκρεμής.

Ἦδη τὴν ἔφερον εἰς πέρας ὁ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης τοῦ ποιητοῦ.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀνταποκριταὶ μας παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι ἐγκαιρῶς τὰς ἀνταποκρίσεις των διὰ νὰ μὴ χάνωσι αὐταὶ τὴν ἐπικαιρότητα των.

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

ντίθεται ἀπὸ τὰ χειρὶς τοῦ Φοιτητῆ, οἱ μᾶς φεύγουσι τὴν ἀνοιξίαν καὶ μᾶς ἔρχονται τὸ φθινόπωρον. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ ἐπιστρέφοντος εἰς τὰς Ἀθήνας γὰρ τὰ μαθήματά των, καὶ γὰρ τὰ κορίτσια των.

Γιατὶ ποῖος φοιτητὴς δὲν εἶναι ἐρωτευμένος καὶ στὰς Ἀθήνας ὅπως εἶνε καὶ στὴν ἐπαρχίαν του ; Ἀπὸ ἀγάπης, ἔς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, ἄλλο τί ποτε ! Δὲν ἀλλάζουσι μόνον σὰν τὰ πονηκάμισα, ἀλλὰ καὶ χωροῦν στὴν καρδίαν ἀπὸ δυὸ καὶ ἀπὸ τριῶν καὶ ὡς οἱ Τάσοι Λουξίνδης εἶνε τόσο σπᾶνιοι στὸ νοσητικὸν κόσμον καὶ στὸν κόσμον ἐν γένει !

Πολλὰ συγγότροι εἶνε οἱ Βάσοι καὶ οἱ Θάσοι...

Σήμερον ἴσως-ἴσως ἀπάντησα ἕνα ἀπ' αὐτούς.

— Ἄ, καλῶς τον ! Καὶ πότε ἦρθες ;

— Προχθές.

— Ἔ, βοήθες δωμάτιον ;

— Ἀχ, ἀκούη !...

— Καὶ ποῦ κάθεσαι ;

— Ἀλλοῖμονο, στὸ ξενοδοχεῖον.

— Μὰ καλὰ, δὲν ἔγραψες τῆς κυρίας Ἀνθῆς, ποῦ καθόσουν πέρου, νὰ σοῦ φυλάξῃ τὸ δωμάτιόν σου ;

— Τῆς ἔγραψα, μὰ ... ἐκεῖνη δὲν ἀπάντησε !

— Καὶ δὲν πῆγες νὰ ἰδῇς ;

— Πῆγα, ἀλλὰ τὸ δωμάτιόν μου τὸ χειρὶς νοικιασμένο ἔστιν ἕνα πού τῆς δίνει ἑκατὸ δραχμὲς...

— Μόνον ; !...

— Ἐκατὸ δραχμὲς παραπάνω ἀπ' ὅ,τι τῆς ἔδιναν ἐγὼ.

— Ἄ, ἔτσι πές μου. Κι' ἡ Μαρίκα ; Δὲ σοῦ τὸ φυλάγε τοῦλάχιστον αὐτὴ ; Πέρου, μοῦ φαίνεται, τὰ εἶχατε ψημένα...

— Δὲ βαρύνετε ! Ἡ Μαρίκα τὰ ψήσε μετὰ τὸν καινούργιον νοικάρη, ποῦ εἶναι ὑπάλληλος σὲ μιὰ Ἀμερικανικὴν Ἐταιρίαν καὶ παίρνει πέντε χιλιάδες τὸ ἔτη...

— Ἔ, καλὰ. Καὶ ποῦ τὸ ἔξοεις ;

— Γὰρ τὴ Μαρίκα ;... Μὰ στὸ δωμάτιόν μου τὴ βοήθα, δηλαδὴ στὸ δωμάτιόν μου. Καὶ γὰρ καὶ αὐτὴν καὶ γὰρ...

— Καὶ γὰρ, Δὲ φαίνονται οἱ ἄνθρωποι ποῦ τὰχοῦν ψημένα ;

— Κοίμα !... Κι' ἄλλου ;

— Πουθενά... Αὐτὸ δυνάμει ὑπάρχουν ἔς δὴ τὴ Νεάπολιν. Γὰρ τὸ ἔτι ἐπὶ τὸν ποταμὸν καὶ γὰρ τὸ ἄλλο πεντακόσιες...

— Ὡστε ;

— ἔξω καὶ ἐγὼ ἔ... Ἄν δὲν παροῦσαισθῇ κανὲν ἄλλο, θὰ καθίσω ἕνα-δυὸ μῆνες στὸ ξενοδοχεῖον καὶ...

— θὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου νὰ με λητήσω. Τί νὰ κάμω ; Ἡ Ἀθήνα δὲν εἶνε πᾶν γὰρ φοιτητὰς.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Καὶ θυμὴ
θηκα τί γινόταν στὸν καιρὸ μου.
Μᾶς παρακαλοῦσαν τότε τοὺς «φοιτη-
τάς» γιὰ νὰ μᾶς δώσουν μιὰ θανα-
σία σάλα, μεσημερινή, ἐπιπλωμένη
στὴν ἐντέλεια, μὲ περιποίησιν, μὲ ἡ-
συχία καί... μὲ κορίτσι σπιτονοικο-
κυρᾶς, γιὰ πενήντα ὥς ἑβδομήντα
δραχμὲς τὸ μῆνα! Καὶ τὸ νοῖκι αὐτὸ
μᾶς φαινόταν ἀκριβὲς, κι' ἡ σάλα ἔ-
λεινὴ, καὶ τὰ ἐπιπλα παλιά, κι' ἡ
περιποίησι λίγη καὶ τὸ κορίτσι ἄσχη-
μο... Γιὰ τριάντα δραχμὲς τὸ μῆνα
πάλι μᾶς ἔδιναν, δηλαδή μᾶς ἐχάρι-
ζαν, ἓνα ὥραϊο δωματιάκι πὺν δὲν
τοῦ ἔλειπε τίποτα. Κι' ἂν εἴχαμ' ἔ-
πιπλα δικὰ μας, μᾶς τῷδιναν μόνο
γιὰ δεκαπέντε.

Ἦταν σπίτια μεγάλα, οὐκ ἄλλες,
ὅπου δὲν κατοικοῦσαν παρὰ μόνον
φοιτηταί, ὅπως τὸ περίφημο φοιτη-
ταριὸ «τοῦ Φωτιάδου» στὴν ὁδὸν Σό-
λωνος. Ἦταν ξενοδοχεῖο μόνο γιὰ
φοιτητάς, πὺν εἴχαν κι' ἐστιατόριο,
ὅπως τὸ περικριμότερο «τοῦ Παπα-
δάκη» τοῦ Παπαδάκη» στὴν ὁδὸν
Ἰπποκράτους, ἀντικρὺ στὸν κῆπο
τῆς Βιβλιοθήκης, ὅπου σήμερα τὸ
«Λοῦξ». Ἦταν μεγάλες πανσιόνες
«οἰκογενειακές», ὅπου πάλι πλειοψη-
φοῦσαν οἱ φοιτηταί. Ἦταν ἀκόμη
καὶ νοικοκυρόσπιτα, εὐπορα, πὺν νοί-
κιζαν σὲ φοιτητάς ἓνα—δύο περισ-
σευόμενα δωμάτια. Χωριστὰ οἱ ἂ
ναζίδιμτες μικροπανσιόνες τῆς Νε-
απόλεως— αὐτοῦ τοῦ «Καρτιέ—λα-
τὲν» τῶν Ἀθηνῶν,— τὰ μικρὰ σπι-
τια, πὺν τὰ ἐπικαν φτωχὲς χῆρες,
ἔπεσεμένες κυρίες, γιὰ νὰ ὑπενόκι-
αῖουν τὰ πέντε ἢ ἕξ δωμάτια τῶν
σὲ φοιτητάς. Κι' αὐτὲς οἱ «σπιτονοικο-
κυρᾶς» εἴχαν συνήθως κι' ἓνα κο-
ρίτσι, πὺν ἦταν Ἀρσακειάς, κι' ἐπλέ-
κοντο τὰ φοιτητικά ἐκεῖνα «εἰδύλ-
λια», πὺν κατέληγαν πότε ἔς ἓνα συγ-
κινητικὸ ἀποχωρισμὸ, πότε ἔς ἓνα γά-

μο καὶ κάποτε σὲ μιὰ αὐτοκτονία...

Γενικῶς, οἱ φοιτηταὶ τότε καλο-
περνοῦσαν. Κι' ἐλογαριάζοντο εἰς
τὴν ζωὴν τῆς πρωτευούσης. Τοὺς ἔ-
περίμενε τὸ κορίτσι τῆς σπιτονοικο-
κυρᾶς, ἡ μητέρα τῆς, ὁ ξενοδόχος,
ὁ γαλατᾶς, ὁ ἱατροπλάστης, ὁ κα-
φετζῆς, τὰ κέντρα, ἡ Ἀγορὰ καὶ
ὅλη ἡ Κοινωνία. Ἦσαν «παραγών»
καὶ αὐτοί. Ἡῦξαν ἐπικιορητικῶς τὸν
πληθυσμὸν,— πὺν τώρα! — ἐξώ-
ρευσαν τὴν κίνησιν, ἐτόνιζαν τὴν χει-
μωνιάτικην ζωὴν. Ἐφεροναν τὰ
νέαια τῶν, τὴν ὁρμήν τῶν, τὴν δρο-
σιάν τῶν, τὴν εὐθυμίαν τῶν· ἀλλὰ
καὶ χρήματα, νὰ τὰ σκοραίσουν ἐδῶ
καὶ νὰ ζήσουν τόσο ἄνθρωποι. Τρεῖς
χιλιάδες φοιτηταὶ ἐξώδεναν κατὰ
μέσον ὅρον ἀπὸ 1800 δραχμᾶς τὸν
χρόνον ὁ καθένας· πὺν μᾶς ἔκριναν
ἕξη σχεδὸν ἑκατομμύρια. Κι' ἕξη ἔ-
κατομμύρια ἦσαν κατὰ τὴν Ἀ-
γορὰν τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης. Μὲ αὐ-
τὰ δὲν «ἔζοῦσαν» μόνον ἄνθρωποι
ἀλλὰ κι' ἐπλουτοῦσαν. Πόσοι ξενο-
δόχοι, πόσοι γαλατᾶδες δὲν ἔκριναν
περιουσίαν, οἰκόπεδα, σπίτια, ἀπὸ
πελάτας ἀποκλειστικῶς σχεδὸν φοι-
τητάς!...

Ἀλλὰ τώρα, ὅπως καταντήσαμεν,
οἱ φοιτηταὶ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν λο-
γαριάζονται διὰ τίποτε. Δὲν ἀποτε-
λοῦν πλέον «παραγώντα» σοβαρὸν.
Χάνονται μέσα εἰς τὴν πολυκοσμί-
αν. Δὲν τοὺς περιμένουν μὲ ἀγωνί-
αν παρὰ οἱ καθηγηταὶ τῶν καὶ τὸ
πολὺ—πολὺ, οἱ βιβλιοπώλαι. Καὶ
τὸ κορίτσι ἀκόμη τῆς σπιτονοικοκυ-
ρᾶς προτιμᾷ διὰ νοικάρην τὸν ὑπάλ-
ληλον τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐταιρεί-
ας, τὸν τραπεζιτικὸν ὑπάλληλον ἢ
τὸν χρηματιστήν. Οἱ ἄνθρωποι αὐ-
τοὶ εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν τὴν νεότη-

τα καὶ τὴν ποίησιν τοῦ Φοιτητοῦ, ἔ-
χουν ὅμως παράδες καὶ τοὺς ἐξοδεύ-
ουν ἀλύπητα. Ἀλλὰ καὶ τὸ κορίτσι
τῆς σπιτονοικοκυρᾶς εἶναι σήμερα
ἄλλοιῶτικο. Ἡ ἀγνὴ Ἀρσακειάς ἔ-
μαθε δακτυλογραφίαν κι' ἐργάζεται
τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἢ εἰς
τὴν Τραπεζάν, διὰ νὰ κἀν τὰ λούσα
τῆς. Τὸ βράδυ ὅμως, ὅπως καθεὶς ἐρ-
γαζόμενος καὶ λουσατὸς ἄνθρωπος,
θέλει τὴν διασκέδασιν τῆς. τὴν ἐ-
πίδειξιν, τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ντά-
σινγκ, τὴν ὁπερέτταν, τὸν κινημα-
τογράφον τῆς. Ποῖος φοιτητὴς θὰ
μποροῦσε νὰ τῆς τὰ προσφέρῃ ὅλ-
αὐτά; Κι' ἐκεῖνη, φρονιμώτατα,
προτιμᾷ τὴν παραλῆδες. Λέπει τὸ
αἶσθημα πὺν τὸ ἐξέφραζεν ἄλλοτε
τὸ τραγουδάκι μὲ τὴν κιθάραν εἰς
τὸ σεληνόφως. Ἀχ! ἂς πάη στὸ κα-
λὸ, ἀφροῦ ὑπάρχουν τόσα ἄλλα...

Μερικοὶ τώρα θέλουν νὰ ποῦν,
ὅτι ἐδῶ παρουσιάζεται ἓνα πρό-
βλημα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα: Ἀν ὁ
φοιτητὴς δὲν εὐρίσκει πλέον οὔτε
δωμάτιον νὰ καθῇ εἰς τὰς Ἀθή-
νας, ἂν ἡ ζωὴ ἐν γένει τῆς πρωτευ-
ούσης ἔγινε ἀπρόσιτος διὰ τὸν πτω-
χὸν φοιτητὴν, τί θὰ γίνῃ τὸ Πανε-
πιστήμιον, οἱ καθηγηταὶ του, αἱ ἐπι-
στήμαι, καὶ ἡ ἐπιστήμη γενικῶς εἰς
τὴν Ἑλλάδα; Καὶ προσθέτουν οἱ
ἴδιοι, ὅτι τέτοιον πρόβλημα δὲν θὰ

ὑπῆρχεν, ἂν μερικάι τουλάχιστον
Σχολαὶ τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ τοῦ
Πολυτεχνείου ἀκόμη, μετεφέροντο
ἐγκαίρως εἰς ἄλλας πόλεις, μικροτέ-
ρας καὶ ἡσυχωτέρας. Θὰ ἐδημιουργοῦντο ἔτσι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα
«πανεπιστημιακαὶ πόλεις» μὲ ἰδιαι-
τέραν ὄψιν, ἰδιαιτέραν ζωὴν καὶ
ἰδιαιτέρον θέλητρον, μία Χαϊδε-
βέργη, μία Γοτίγγη, μία Δίλλη,
μία Γάνδη, ἓνα Ἦτον... Ποῖος ξέν-
ρει! Μὲ τὸν καιρὸν ἴσως γίνῃ καὶ
αὐτό. Ἐν πάσῃ περιπτώσει οὔτε αἱ
σημεριναὶ Ἀθῆναι εἶνε πλέον «πανε-
πιστημιακὴ πόλις»; οὔτε ἡ Νεάπο-
λις, τὸ *καρτιέ-λατέν* τῶν Ἀθηνῶν,
τοῦτε εἶνε εὐκόλῳ νὰ ξαναγίνουν...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

=====

Ζωολογία

ἐντὸς δημοσίου γραφείου

Ὁ ἓνας ὑπάλληλος. — Εἶσαι μαῖμοῦ,
γαϊδούρι. γουρουνί! Ὁ ἄλλος. — Εἴ-
σαι ῥῶδι, μουλάρη, παλιόσκυλο!
Ὁ πρωϊστάμενος (προβάλων ἐκ τῆς θύρας).
— Κύριοι, μὴ ξεχνάτε πῶς εἶμαι κι' ἐγὼ ἐ-
δῶ!

Δύο καὶ δύο πύλα κἀμουν.
Ἐὰν εἶναι μάτια... κἀμουν ἓνα ἔρω-
τα. Ἐὰν εἶνε χεῖρ κἀμουν χεῖλια ἀπὸ
Ἐὰν εἶνε πόδια κἀμουν ἐν... περὶ πό-

ΚΑΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υψηλ. τῆς Συφιλιολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ δὲ χαριτωμένη Λέ-Οὐ ἦτο πανευτυχὴς ἀφ' οὗ φίλος της, ἦτο πλησίον της.

Καὶ ματαίως, ἐκόμιζε εἰς αὐτὸν πλουσιώτατα, καὶ βαρύτιμα δῶρα, ἐκείνη μόνον αὐτὸν ἐσκέπτετο, καὶ ἀνελογίζετο τὰ σοφὰ ἀξιώματα τοῦ διασήμου Πάν-Χόει-Πάν.

«Ἄν ἡ γυνὴ ἔχῃ σύζυγον κατὰ τὴν καρδίαν της, τὸν ἔχει δι' ὅλης της τῆς ζωῆς.

«Ἡ γυνὴ ὀφείλει σεβασμὸν ἀπεριόριστον πρὸς ἐκείνον τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ὄνομα, καὶ ἀδιάκοπον εἰς αὐτὴν προσοχήν.

«Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὸν οἶκον σκιά μόνον καὶ ἀπλὴ ἡχώ.

«Ὁ σύζυγος εἶναι ὁ οὐρανὸς τῆς συζύγου».

Εἰς τὸ παράδοξον ἐκεῖνο Κράτος ὅταν νεάνις τις νυμφεύεται δὲν πέρνει ποτὲ καμμία προίκα. Αγοράζεται πραγματικῶς ἀπὸ τὸν σύζυγον καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Κληρονομεῖ δὲ ἀργότερα, ἐλλείψει ἀρρένων μέρους τῆς πατρικῆς περιουσίας.

Ἡ μνηστὴ εἰσαγομένη εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ συζύγου, δὲν εἶνε γνωστὴ εἰς αὐτόν. Θὰ τὴν ἴδῃ μόνον ὅταν ἀφίχθῃ ἐντὸς κλειστοῦ φορείου εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἰατοικίαν του. Τότε, παραδίδεται εἰς αὐτόν τὸ κλειδί τοῦ φορείου, ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ φορείου καὶ ἂν μὲν ἡ μνηστὴ τοῦ

ἀρέσει, τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα· ἄλλως ἐπανακλείει ἀποτόμῳ τὴν θύραν καὶ οἱ ἀρραβῶνες διαλύονται.

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ ὅμως δὲν ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Κίν-Φό, διότι οὗτος ἐγνώριζε καὶ ἡγάπα τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ παρ' οὐδενὸς ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἀγοράσῃ.

Τέλος ἐφθασε ἡ 25 Ιουνίου καὶ ὅλα ἦσαν ἐτοιμα.

Ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν κατὰ τὴν συνήθειαν ὁ οἶκος τῆς Λέ-Οὐ ἦτο κατάφωτος ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς ἐπὶ τρεῖς νύκτας. Ἡ κυρία Λονταλοῦ ἐκπροσωποῦσα τὴν οἰκογένειαν τῆς μελλονύμφου ἔμενε κατὰ καθήκον ἀγρυπνος. Διὰ νὰ φανῇ καταβεβλημένη καὶ πενθοῦσα τὴν ἡμέραν ποὺ ἡ νύμφη θὰ κατέλειπε τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

Εἰς τὴν 25 Ιουνίου, ὅταν καὶ ὁ Κίν-Φό εἶχε γονεῖς, διὰ παρομοίας φωτοχυσίας θὰ ἐξεδηλοῦτο τὸ πένθος αὐτῶν, διότι νυμφευόμενος ὁ υἱός, ἀντικαθιστᾷ καὶ διαδέχεται εἰς τὸν οἶκον τὸν πατέρα, ὅστις θεωρεῖται νεκρὸς πλέον.

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ ὑποδοχὴ τῆς μελλονύμφου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Οὐρανίας Εὐδαιμονίας. Καὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν ὁ Κίν-Φό συνοδευόμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Κραίγ καὶ τοῦ Φράϋ, οἵτινες ἡκτινοβόλουν ὡς

μάρτυρες γάμου εὐρωπαϊκοῦ ὑπεδέχτο τοὺς φίλους τοῦ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ καταλύματός του. Ὅλα τὰ ἔγκριτα ἐκεῖνα πρόσωπα εἶχον προσκληθῇ διὰ τῆς ἐξῆς συντόμου ἐπὶ ἐρυθροῦ χαρτίου μικροσκοπικῆς γεγραμμένης φράσεως:

«Ὁ Κίν-Φό, ἐκ Σαγκάης προσαγορεύει ταπεινῶς τὸν Κύριον. καὶ τὸν παρακαλεῖ εἰς ταπεινότερον νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν πενιχρὰν τελετήν. κ.τ.λ.»

Πάντες εἶχον ἔλθει νὰ τιμήσωσι τοὺς μελλονύμφους καὶ μετὰσχῳσι τοῦ πολυτελοῦς γεύματος.

Ὁ Κίν-Φό τοὺς ὀδήγει εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, καὶ τοὺς παρακαλεῖ δις νὰ διέλθωσι ἐνώπιόν του, πρὸ ἐκάστης θύρας τὴν ὁποίαν ἡνοίγουν ὑπηρεταὶ ἐν μεγάλῃ οἰκοστολίᾳ. Προσεφώνει δ' αὐτοὺς διὰ τοῦ συγγενοῦς των ὀνόματος, καὶ ἡρώτα περὶ τῆς εὐγενοῦς των ὑγείας καὶ τῶν εὐγενῶν των οἰκογενειῶν.

Οἱ Κραίγ καὶ Φράϋ ἐθαύμαζον τὴν κινεζικὴν κτὴν φιλοφροσύνην, μὴ ἀποσπώντας τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸν ἄφρογον εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν πλάτην των.

Μία καὶ ἡ αὐτὴ ἰδέα ἐβασάνιζε ἀμφοτέρων τὴν διάνοιαν. Ἄν ὁ Βάγγ δὲν εἶχε πνιγῇ εἰς τὸν ποταμὸν Πεϊ-γὸ, καὶ ἐνεφανίζετο αἰφνης μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων; Ἡ εἰκοστὴ τετάρτη ὥρα, τῆς 25ης Ιουνίου, ὥρα ἐσχάτης προθεσμίας, δὲν εἶχεν ἀκόμη σημαίνει. Ἰσως τὸ γέρι τοῦ ἀρχαίου Τάι-Πιγγ ἦτο ἀκόμα ὀπισθιόν.

Ὁ ! τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπίθανον! Ἀλλὰ καὶ ὅπως δὴποτε ἀκόμη δύνατον.

Ὁθεν καὶ οἱ δύο, προσεκτικὸι πάντοτε παρατήρουν τὸν συρρέοντα κόσμον.

Οὐδεμίαν ὁμως ὑποπτον φυσιογνωμίαν ἀνακαλύπτοντες.

Καὶ τὸ αὐτὸ διάστημα ἡ ὥραία Λέ-Οὐ, ἄφηνε τὴν ἐν Χα-Κούα, οἰκίαν της καὶ ἐπέβαινε κλειστοῦ φορείου.

Ὁ Κίν-Φό μετριοφρῶν δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδυσθῇ τὴν στολὴν γοῦ μαγδαρίνου, ἣν ὡς μελλονύμφος ἐδικαιοῦτο, ἡ χαριτωμένη ὁμως μνηστή του εἶχε συμμορφωθῇ πρὸς τὰ παρὰ τῇ ἀνωτέρα κοινωνίᾳ κεκατονισμένα καὶ ἀπέστραπτε ὅλη ὑπὸ τὴν ἐρυθράντης ἐσθῆτα κατεσκευασμένην ἐκ θαυμασίου κεντητοῦ μεταξίνου ὑφάσματος. Τὸ δὲ πρόσωπόν της ἐκρύπτετο ὑπὸ πέπλου καταστολίστου ἐξ ἀληθῶν μαργαριτῶν αἰτινες ἐφαίνοντο σταλαζόντες ἀπὸ τοῦ πλουσιοῦ διαδέματος, τοῦ ὁποίου ἡ χρυσὴ στεφάνη περιέβαλλε τὸ μέτωπόν της.

Λίδοι πολυτίμοι, καὶ θαυμάσια τεχνητὰ ἀνθηπεριπλεγμένα εἰς τὴν κόμην της καὶ τοὺς μακροὺς μαύρους πλοκάμους της. Ὁ Κίν-Φό βεβαίως θὰ τὴν εὗρισκε πολὺ ὠραιότεραν ὅτε θὰ ἐξήρχετο τοῦ κεκλεισμένου φορείου.

Φίλοι καὶ σύντροφοι παρηκολούθουν τὸ φορεῖον φέρουσαι ἐν πομπῇ τὴν προίκα τῆς νύμφης. Εἰκοσὰς δὲ γυναικῶν προσπερνοῦντο τύπτοντα χάλκινα δογῆνα, καὶ πενκὸν πλήθος δαδοφόρων καὶ φανοφόρων περιστοιχίζον τὸ φορεῖον, ὅπου ἔμεγεν ἡ μελλονύμφος ἀπόσπτος εἰς τὰ βλέμματα τοῦ πλήθους, καὶ προσδοκῶσα τὸ πρῶτον γλυκὺ τοῦ συζύγου τῆς βλέμμα. Ὅτιον ἐν μέσῳ βαῖς καὶ πλήθος μεγάλου περὶ τὴν ὀγδόην ἐσπερινήν, ἡ συνοδεία ἐφθασε πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Οὐρανίας Εὐδαιμονίας.

(Ακολουθεῖ)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΝΙΑΚΟΠΟΙΙΑΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΠΡΟΣ

ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΑΜΠΕΛΟΥ

«ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΜΠΑΣ»

—Τὰ πρῶτα βήματα.

Συνεχίζοντες τὴν ἔρευναν, τὴν ὁ ποία, ὑπεσχόμεθα σχετικῶς πρὸς τὴν ποικίλην Ἑλληνικὴν Βιμηχανίαν παραθέτομεν σήμερον ὅσας λεπτομερείας κατωρθώσαμεν νὰ περισυλλέξωμεν περὶ τῆς τόσο διαδεδομένης βιομηχανίας τῆς κατεργασίας τῶν προϊόντων τῆς ἀμπέλου, τῆς ὁποίας ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους καὶ κυριωτέρους πρωτεργάτας εἶναι ὁ κ. Ἀνδρέας Π. Καμπᾶς.

* *

Ὁ κ. Ἀνδρέας Καμπᾶς ἀντελήφθη ὅτι ἡ Ἀττικὴ γῆ δὲν ἦτο διόλου κατάλληλος διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου ἐνῷ τοῦναντίον ἡ ἄμπελος εἶχε πολλὰς πιθανότητας ὑπὲρ αὐτῆς ὅπως εὐδοκίμησῃ.

Ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν ἐνεργητικότητά του, τὸ σὸν διὰ τὸ ἀτομικὸν του συμφέρον ὅσον καὶ διὰ τὸ καλὸν τοῦ τόπου του ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀνέυρεσιν κτήματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο κατάλληλον ὡς πῶς ἐφορμώσῃ τὰ σχέδιά του.

Μὲ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἠγόρασε κατὰ τὸ ἔτος 1875 τὸ κτῆμα τῆς

Κάντζας, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖτο ἀπὸ 3755 στρέμματα ἀργότερον δὲ προσέθεσε εἰς αὐτὸ καὶ τὸ κτῆμα τῆς Γιαλλοῦς ἀποτελούμενον ἐκ 3000 περίοι στρεμμάτων.

Ἐκτὶ ἔσπυνε, ἀμέσως νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀποκτήσει κατόπιν σοβαρῶν σπουδῶν καὶ δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς προτοῦ αἱ προσπάθειαι του στεφθῶσιν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Μετὰ παρέλευσιν βραχυτάτου, σχετικῶς, χρονικοῦ διαστήματος ὅλη ἡ ἔκτασις τῆς Κάντζας καὶ τῆς Γιαλλοῦς ἐκαλύφθη ἀπὸ ἀμπέλους, τῶν ὁποίων ἡ παραγωγή εἰς μούστον ὑπῆρξε τόσο πολὺ ἀφθονος, ὥστε ἔφθασεν ἐποχὴ κατ' ἣν «τὸ γαλόνι» ἐπωλεῖτο πρὸς 12 μόνον λεπτά.

Ἡ τόσο μεγάλη αὕτη ποσότης παραγωγῆς ἠνάγκασε τὸν κ. Ἀνδρέαν Καμπᾶν νὰ ἀποθηκεύσῃ μέγα μέρος τῆς παραγωγῆς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, καὶ νὰ σκεφθῇ ποῖος θὰ ἦτο ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ χρησιμοποιοῖ αὐτήν.

Ἐσκέφθη τότε νὰ παραγγείλῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἓν μηχανήμα ἀπο-

στάξεως οἴνου καὶ πράγματι κατὰ τὸ 1880 ἐφθανε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ πρῶτον τοιοῦτου εἶδους μηχανήμα.

Ἀμέσως ἤρχισεν ἡ ἀπόστασις τοῦ ἀποθηκευμένου οἴνου, καὶ σχεδὸν ὅλοι οἱ γνωστοὶ καὶ φίλοι του τὸν ἀπέτρεπον νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην ἐπιχείρησιν φοβούμενοι ὅτι ἦτο προωρισμένη νὰ ἀποτύχῃ.

Ὁ κ. Ἀνδρέας Καμπᾶς ὅμως ἔχων πεποθήσιν εἰς τὴν ἰδίαν του ἀντίληψιν καὶ πεῖραν ἐνέμενεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἤρχισε νὰ ἀποθηκεύῃ τὸ ἀπόσταγμα πλέον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἤρξε.

Κατὰ τὸ 1888 ἀπέστειλε δείγμα τοῦ ἀποστάγματος τούτου εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἐπιστήμονας, οἵτινες ἔπαντες ἔσπευσαν νὰ συγχωρῶσιν αὐτὸν διὰ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τῆς ἐπιμονῆς του.

— Τὸ ἀπόσταγμα τοῦ Οἴνου Καμπᾶ ἐγκρίνεται καὶ ἐν Εὐρώπῃ.

Κατόπιν τῆς ἐγκρίσεως τῆς ὁποίας ἔτυχεν παρὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐπιστημόνων ὁ κ. Καμπᾶς ἤρθε τὸ πρῶτον του Προαγγέλιον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 8. Δὲν παρήρκετο δὲ πολὺς καιρὸς ὥστε ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ μέρος εἰς Διεθνῆς Ἐκθέσεις τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Βορδῶ, ὅπου καὶ ἔλαβε βραβεῖα χρυσᾶ.

Ἡ φήμη τοῦ ἀποστάγματος του, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ἀγνόητον, μόνον ἐκ σταφυλῆς ποσειδονομένην, δὲν ἤρκεσε νὰ διαδοθῇ ὅχι μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀλλὰ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀνατολῇ. Τοιοῦτοτρόπως τὸ Κονιάκι Καμπᾶ κατέχει σήμερον τὴν πρῶτην θέσιν.

Εἰς τὴν Κάντζαν, φυσικὰ, μετὰ

λαὶ πρόδοι, ἔλαβον χώραν. Εἰς τὴν θέσιν ὅπου ὑπῆρχεν ἡ πρῶτη ἀποστακτήριος μηχανή, ἀνηγέρθησαν δύο ἐκτεταμένα ἐργοστάσια τὸ μὲν ἓνα ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ Κονιάκι, τὸ δὲ ἄλλο διὰ τὴν Οἰνοποιάν, διὰ τὰ ὁποῖα ἐδαπνήθησαν περὶ τὰ 2.000.000 δραχμῶν.

— Ἡ τελειωτικὴ ἐπιτυχία

Ἀπὸ τοῦ 1900 τελειωτικὴ ἐπιτυχία ἔσπεψε τὰς μεγάλας προσπάθειάς τοῦ Ἀνδρέα Καμπᾶ. Αἱ ἐν Κάντζᾳ φυτευμέναι ἀμπέλοι ἤσαν περὶ τὰ 100 στρέμματα αἱ δὲ ἐν Γιαλλοῦ περὶ τὰ 1500 στρέμματα, παράγουσαι ἀμφοτέρω περὶ τὰς 4 χιλ. κάροα μούστου ἐτησίως, ἦτοι 1.600.000 ὀκάδες.

Ἡ ἐπιχείρησις αὕτη εἰς ἣν συμμετεῖχον πλέον ἀμφοτέροι οἱ υἱοὶ του, Παναγιώτης Α. Καμπᾶς καὶ Ἀγγελος Α. Καμπᾶς εὐρίσκειτο ἐν πληρεπιτυχίᾳ, ἡ δὲ ζήτησις τῶν προϊόντων ἀλματώδως ἠρξάνετο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Ὡς ἐκ τούτου ἐσκέφθη πλέον περὶ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ νέων Κεφαλαίων εἰς τὴν ἐπιχείρησιν καὶ μετέβαλε ταύτην εἰς Ἀνώνυμον Μετοχικὴν Ἑταιρείαν, μετὰ Κεφάλαιον ὅσως κατὰ πληρὴν ἐκ δραχμῶν ἑξ ἑκατομμυρίων ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν:

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

πρὸς

ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΑΜΠΕΛΟΥ
«ΑΝΔΡΕΑΣ Π. ΚΑΜΠΑΣ»

καὶ ἡτὶς ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1918 ὑπὸ τὴν Γενικὴν Δεϋθυσιν τοῦ ἐκ τῶν Συμβούλων κ. Ἀναστ. Ν. Χαροτουλάρη καὶ ὑπὸ δεκαμελὺς Συμβουλίου ἐκ τῶν:

Ἀνδρ. Π. Καμπᾶ, Προέδρου

Ἀγγ. Α. Καμπᾶ

Παναγ. Α. Καμπᾶ

Ἀναστ. Ν. Χαροτουλάρη

Κωνσταντ. Σμαρά
Μηνά Καψάνη
Γουσταύου Γιαβλ
Χρήστου Λαδά
Ιωάννου Γκέκα
Αλεξάνδρου Ναούμ.

Ἡ Ἑταιρεία αὕτη τόσον ὑπὸ τὴν
ἰσχυράν, διεύθυνσιν τοῦ Γενικοῦ δι-
ευθυντοῦ ὅσον καὶ τοῦ τεχνικοῦ δι-
ευθυντοῦ τῶν ἐργοστασίων τῆς κ.
Αλεξ. Τσιπούρη κατάρθωσεν ὅπο
σβαίνουσα τακτικῶς τὰς παλαιὰς ἐγ
καταστάσεις καὶ προβαίνουσα συγ
χρόνως καὶ εἰς νέας τοιαύτας νὰ
πραγματοποιήσῃ κέρδη κατὰ μὲν
τὸν πρῶτον αὐτῆς Ἰσολογισμόν εἰ

νὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους ἐκ δορ. 1.
231.011.50 καθαρὸν, κατὰ δὲ τὸν
δεύτερον αὐτῆς τοιοῦτον ἐν ἔτει
1920 ἐκ δορ. 987.872.80 ἀποδώσα
σο εἰς τοὺς Μετόχους αὐτῆς μερί-
σματα ἐν συνόλῳ ἐκ δορ. 22 κατὰ
μετοχὴν, ἥτοι 10 ο)ο ἐπὶ πλέον τοῦ
ἐκ τοῦ Καταστήματος αὐτῆς ὀριζομέ
νου.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀνθηροτάτη κατὰ
στάσις τῆς ἑλληνικῆς ταύτης ἐπι-
χειρήσεως, ἥτις τιμᾷ τόσον τὸν κ.
Ἀνδρέαν Κομπᾶν, ὅστις συνέλαβε
τὴν ἰδέαν καὶ ἔθεσεν αὐτὴν ἐν ἐφχρ
μογῇ ὅσον καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα
ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΤΠΑ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΡΟΥ

μπήκην ἐς τὸ συ-
νοικιακὸν καφε-
νεῖο, ὁ φαντάρος.
Ἐδιάλεξε μίαν γω-
νίαν καὶ ἐκάθησεν
ἢ μᾶλλον ἐρρί-
φθη ἐπάνω εἰς
τὸν καναπέ. Ἐ-
φάνετο πολὺ κου-
ρασμένος — καὶ
ἐφώνησε πρὸς τὸ
γκαρσόνι.

— Ἐνα καλαμάρι καὶ ἓνα θαρινὸν
γλυκόν...

Πρῶτα τὸ καλαμάρι καὶ ἔπειτα ὁ
καφές. Σὰν νὰ ἔλεγε, ἦλθα στὸ κα-
φενεῖο διὰ νὰ γράψω καὶ ὄχι διὰ νὰ
πιῶ καφέ.

Τὸ γκαρσόνι ἐστραβομουτσούνα-
σε καὶ ἰκκινήθη ἀνθρώπινα διὰ νὰ
ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν.

Ὁ φαντάρος, κατακόκκινος ἀπὸ
τὴν πεζοπορία, ἔβγαλε τὸ πιλίκιον
του, καὶ ἀφοῦ ἐσκουπίσε τὸ μέτωπό
του, τὸ ἐφόρεσε πάλιν κανονικῶς.

Σὲ λίγο, προσεκοιμήθη ὁ καφές,
χωρὶς τὸ μελανοδοχεῖον.

— Εἶπα καὶ καλαμάρι, ἐφώνησε πε-
σιμαμένος ὁ φαντάρος.

— Ἐφθασεεεε ! Ἦτο ἡ ἀπάντη-
σις τοῦ γκαρσονιῶ, τὸ ὁποῖον παγε-
λῶς ἔθαλε πλῶρη πρὸς τὸν πάγκον

τοῦ καφενεῖου.

Ἦλθε καὶ τὸ καλαμάρι. Ὁ φαν-
τάρος ἔβγαλε ἓνα κύλινδρον ἐπιμε-
λῶς διπλωμένον. Ἦτο ἓνα χαρτοφά-
κελλο, πρὸ ὀλίγου ἀγορασθέν. Τὸ
ἐτύλιξε ἀπὸ τὴν ἀνάποδὴ διὰ νὰ τὸ
ἰσώσῃ, τὸ ἔπλωσε καὶ ἔπειτα μὲ εὐλά-
βεια ἀπέσυρε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν, θυ-
λάκιον τοῦ ἀμπερχόνου του ἓνα διπλω-
μένο φάκελλον. Ἦτο γράμμα, εἰς
τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἀπαντήσῃ.
Θὰ τὸ εἶχε διαβάσῃ πολλὰς φορὰς,
διότι ἔφερε τὰ ἴχνη ἐπανειλημμένων
τσακισμάτων. Ἐν τούτοις τὸ ἔαυ
διάβασε μὲ πολλὴν προσοχήν. Τὸ εἰ-
στοδοχέτησε διπλὰ στὸ ἄγραφο χαρ-
τί, ἀνεσήκωσε τὸ πιλίκιον πρὸς τὰ ὀ-
πίσω, ὥς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρή-
σῃ κατὰ δοξαρίον, ἐπῆρε τὴν πένα,
τὴν ἀκύτταξε καλά, τὴν καθάρισε
στὰ μαλλιά του ποῦ ἔξεραιναν πλε-
γίως ἀπὸ τὸ πιλίκιον, ἔπλωσε τοὺς
ἀγκῶνας κατὰ μήκος τῆς τραπέζης, εἰ-
σκήψε, ἐβούτηξε τὴν πένα στὸ μελα-
νοδοχεῖο καὶ ἤρχισε μὲ μεγάλην προ-
σοχήν καὶ πολλὴν βραδύτητα νὰ συ-
ρῇ τὴν πένα ἐπάνω στὸ χαρτί.

Ἀφοῦ ἐγραψεν ὀλίγας λέξεις ἐ-
σταμάτησε. Ἐφάνετο δύο τρεῖς ματι-
ες στὸ γράμμα καὶ ἤρχισε νὰ σιέ-
πτεται. Ἦδελε νὰ ἐκφρασθῇ καὶ εἰ-
δυσκολεύετο. Ἐδοκίμασε πῶς καφέ,
ἔφερε πάλιν τὸ πιλίκιον πρὸς τὰ κα-

τω, έρριξε ένα άόριστον βλέμμα γύρω στους πελάτας, ένώ ή φωνή του γκαρσονιού δίπλα έξεσφενδόνιζε εις την διά πασών την παραγγελίαν.

— Ένα Συριακό και ένα γιαβάσι-κοοον...

Εύρε επί τέλους την κατάλληλον φράσιν και ήρchiσε να γράφη.

Σε λίγο, έσταμάτησε διά να επιθεωρήση ότι έως τώρα είχε γράψη. Έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα, άναψεν ένα και παρηκολούθησεν άρκετήν ώραν τά σύννεφα πού έξαπέστελλε τό στόμα του. Έγραψε δύο σειρές άκόμη, έφύσησε στα γράμματα διά να στεγνώσουν, έπτυσεν εις στιγμήν στενοχωρίας και διαταγματού χάμαι, ήρchiε μία καταπισιά καφέ, έπιπύλισε τό τσιγάρο και άρχισε να δργώνη και τό άλλο κατεβατό.

☆☆

Ένώ όταν άρχισε να γράφη ήτο κατακόκκινος τώρα πού έτελείωνε τό γράμμα ήταν κατακίτρινος. Περισσότερα κουρασμένος τώρα ή πριν.

Τί να έγραφε ;

Πού να έγραφε τάχα με τόσο συγκίνησι ;

Στή μάνα του ή στην άρρεσθωνία στικιά του ;

ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΥΓΑΣ

Στήν άπόκεντρο συνοικία, γυναίκες είχαν μαζευθή εις την έξώπορτα ένδς χαμηλού οικίσκου με ξεχαρβαλωμένα παράθυρα. Δίπλα στη βούσι άλλαι γυναίκες, κορίτσια, μεσόκοπες, γοηδες είχαν συγκεντρωθή με στάμνες, λαγήνια, κανατάκια, τενεκέδες, παρακολουθούν με άκατάσχετον φλυαρίαν την φυλάγγορον ροήν του ύδατος. Αίφνης άκούονται εις την έξώπορτα του σπητιού φωνά, άνερχόμενα, τους ύψηλοτέρους τόνους της μουσικής κλίμακος. Δύο γυναί-

κες έλυνον την διαφορά των δια κραύγών και χειρονομιών άπειλητικών. Ο γυναικόκοσμος της βρύσης άποτελέσας κύκλον περι τάς δύο Μαινάδας. Μήλον της έριδος ένας... τενεκές σκουπιδιών. Διότι ή μία να τό βάλλη έμπρός στο παράθυρο της άλλης πριν περάση ό σκουπιδιάρης. Άνεσκαλεύθησαν δλαι αϊ από κειρού ύπεύλως διατυπούμεναι εναντίον άλλήλων, κατηγορία περι της διαγωγής του κοριτσιού της μιας και του ποιού του υιού της άλλης, έξεθύναιναν τώρα κατακόκκιναι από θυμόν. Άνεσκουμπώθησαν τά μπράτσα, άνεμίσθησαν ως χαίται κελήτων τά κατσόμαλλα, έξέφυγαν τά τσόκαρα και μετά τόν καταρράκτην των λόγων, των βλασφημιών, των ύβρεων ένεπλάκησαν αϊ χείρες των δύο... χερών. Διότι διά τό μη έχειν άνδρας—ή μία τόν έχουρισε και ή άλλη τόν άπέθανε—διεδίδοντο πολλά εις βάρος άμφοτέρων και αϊ διαδόσεις αύται έξετοξεύοντο ήδη ως πυράυλοι από τά άφορισμένα στόματα των άντιπάλων.

Τότε επενέβησαν αϊ άλλαι γυναίκες, αϊ παρακολουθοῦσαι με ένδόνυχον άγαλλίασιν τόν κανγάν, διότι ή κουον την μία να σιγουρίξη για καλά την άλλη και διότι έδίδετο και εις αύτάς άφορμή αναμίξεως. Αϊ φωναι πολλαπλασιάζονται, την μονομαχίαν διαδέχεται όγλοβοή. Καμμία δέν άκούει τί λέγει ή άλλη, διότι όλα όμιλούν ταυτόχρονα.

Αίφνης, άκούεται ένας κρότος μία στάμνα έσπασε. Άναστατώσις περι της ένόχου του κακουργήματος.

Η στάμνα της μιας γυναίκος και ό τενεκές της άλλης γίνονται τά σύμβολα περι τά όποια διεξάγεται άγριον ξεμάλλισμα. Ένας δρυμαγ

Α. Ο. Δ. Ο.

—Η κ. Σπερρύ εκ Νέας Υόρκης διατείνεται ότι ενσαρκώνει την «Νέαν Εβαν».

—Διέτρεξεν 75 χιλ. μίλια όπως διδάξη τάς συμπατριώτιδάς της πού ύπάρχουν οι καλλίτεροι νυμφεύσιμοι άνδρες.

—Φαίνεται ότι ό παράδεισος αύτός εινε ή 'Ιάβα όπου εκατομμυριοῦχοι έπιχειρηματία αναμένουν ματαίως μίαν έκλεκτήν σύντροφον.

☆☆

—Η κ. Σπέρρυ συνιστά εις τάς νεαράς όμοφύλους της ν' άποφεύγουν την Κίνα.

—Έκεί πολλαι Άγγλίδες και Άμερικανίδες συζευχθείσαι Κινέζους περιήλθον εις φρικώδη άθλιότητα.

δός, εν άλληλοσπρώξιμο, εις τό όποιον όπως εις την άφορισμένην θάλασσαν εν ώρα θυέλλης ήκούσθη άντί κερσανού μία κραυγή λιποθυμίας και έθεάθησαν επιπλέουσai έπάνω στα νερά της βρύσης πού έχύνοντο μερικές τούφες μαλλιών. Η θυέλλα ήρchiσε να κοπάξη. Η μία γυναίκα ήκούσθη να λέγη τότε εις την άλλην πού είχε ύποκύψη εις τά νευρά της άπολέσασα τάς αισθήσεις της :

—Έννοια σου, σκρόφα, και αύριο σου δείχνω έγώ. Πού θα μου πās κακομοίρα...

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Τηλέφ. 40-74 ΑΘΗΝΑΙ

Συνεργασία Ε. Λ. ΚΑΜΠΑ Ιατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστική, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται άνευ φαρμάκων ειμή δι' ιδιαιτέρας δλωσ μηχανικής μεθόδου, άνωδύνου και ανακουφιστικής, πλείστα έσα χρόνια νοσήματα δυσίατα ή και άνάστα μέχρι σήμερα θεωρούμενα ήτοι

Ρευματισμοί, Ισχιαλγίαι, Στοιμαχικά, δυσκοιλίότης, Προστατίτις, Ψαμμίασις, Αυπνία, Αναιμία, Εξηνητλημένοι οργανισμοί, Παράλυσεις, Συρίγγια, Αιχμόν, Πολυσαρκία, Αιμορροΐδες κτλ. Προλαμβάνεται και σημειωτικώς βελτιώνεται ή Αρτηριοσκληρώσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τοκετοί, Στείρωσεις, Μητροειδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυτίτιδες κτλ.

Δι. ιδιαιτέρας μεθόδου με καταπληκτικά άποτελέσματα.

ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

ΟΙ

ΚΟΥ - ΚΛΟΥΞ - ΚΛΑΝ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΜΕ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΕΛΩΝ

ΟΙ ΖΗΛΩΤΑΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὰ τελευταία τηλεγραφήματα ἀναφέρουσι σχεδὸν καθ' ἐκάστην λεπτομερείαν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀγῶνος ὃν διεξάγουσιν ἐν Ἀμερικῇ οἱ Κου-Κλουξ-Κλάν, ὡς ὀνομάζονται, κατὰ τοῦ ἀμερικτοῦ διώκτου τῶν διοικητοῦ τῆς ἐπαρχίας Ορεγκόν.

Ὁ ἀγὼν οὗτος κατέστη καὶ αἱματηρὸς ἐπ' ἐσχάτων εἰς τὰς μετὰ τοῦ στρατοῦ συμπλοκὰς συνεπεία τοῦ ἀμερικτοῦ πολέμου ὃν ἐκήρυξε κατ' αὐτῶν ὁ ρηθὲς διοικητὴς, ἡρξισ δὲ νὰ προκαλῇ γενικὸν τερὸν τὸ ἐνδιαφέρον, τείνον ἄλλως τε νὰ λάβῃ χαρακτηριστὰ ἐσωτερικὰ καὶ ζητήματα ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις, λόγῳ τῆς πληθύνου τῶν ὁπαδῶν τοῦ παραδόξου τούτου συλλόγου.

Διὰ τοῦτο ἐθεωρήσαμεν οὐχὶ ἄσκοπον νὰ παράσχωμεν πληροφωρίαν τινὰ περὶ τοῦ περιέργου τούτου συλλόγου καὶ νὰ παρουσιάσωμεν τοὺς παραδόξους νοουκυλοφόρους τῶν ὁποίων τὴν εἰκόνα βλέπετε εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ παρόντος τεύχους.

Φραγκίσκος Κρουὸν, εἰς ἐκ τῶν διασημωτέρων συνεργατῶν τῆς «Ἰλουστράσιον» περιοδεύων κατὰ Νοέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, περιγράφει ὡς ἔξης τὸν περιέργον αὐτὸν Σύλλογον ἐκπροσωποῦντι

τὴν πολιτικοθηροκεντικὴν ἀρεσὴν τῶν Κου-Κλουξ-Κλάν.

«Ἀμα τῇ ἀφίξει μου, γράφει, εἰς Νέα Ὑόρκην ἐξεπλάγην διὰ τὸ ἐν διαφέρον ὄλου τοῦ Ἀμερικανικοῦ τύπου ἐπὶ δύο γεγονότων περιγραφόμενων διαρκῶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἀπαγόρευσις» καὶ «ὁ Κου-Κλουξ-Κλάν».

Ἐστέραν τινὰ εἰς Βοστώνην περιπατῶν μετὰ τοῦ Ἀνδρέου Μορίε, καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τοῦ Χάρβαρντ παρετήρησα μίαν συνοδείαν ἐκ δώδεκα φοιτητῶν μετὰ τὰ φορέματά των ἀνεστραμμένα πρὸς τὰ ὦτα καὶ μετὰ ἄσπρα μα

κρὰ ὑποκάμισσα πεποικιλμένα μετὰ ἀφροὰ ἐμβλήματα, εἰς τὴν κεφαλὴν μετὰ κάλυμμα ἱερατικόν, τινὰς ἐξ αὐτῶν σείοντας τηγάνια καὶ μικροὺς λέβητας, τινὰς δὲ ἱππεύοντας εἰς σάρανθρα.

—Τί σημαίνει τοῦτο ἡρώτησα.

—Διασκεδάζουν μου ἀπήντησεν ὁ συνοδὸς μου παρωδοῦσι τὸ Κου-Κλουξ-Κλάν.

—Ἄ, παρετήρησα καλὸν καὶ τοῦτο. Ἀναγινώσκων τὰς ἐφημερίδας ἐνόμισα ὅτι πρόκειται περὶ σοβαροῦ ζητήματος.

—Καὶ πράγματι εἶναι μου ἀπήντησεν ὁ φίλος μου. Μὴν λησιμονεῖς ὅτι ἡ Ἀμερικὴ περιέχει εὐρείας ἐκτάσεις—ὅτι ἐδῶ προκαλεῖ τὸν γέλωτα ἄλλοις ἐνλαβάνεται ὡς σοβαρὸν, ὡς εἰς τὸ Ὀρεγὸν ἢ εἰς τὸ Τάινεξ.

Ἐν τούτοις ἡ ἐπιμονὴ τοῦ τύπου τοῦ νὰ ἐρευνᾷ διαρκῶς τὸ ζήτημα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ μετὰ ἐπίπαισιν ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο ἂν δὲν ἦτο ἐπικίνδυνον ἦτο ὅμως πράγματι σοβαρὸν. Τὸ τέταρτον μίαν στήλιν ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἐν Ἀμερικῇ εἶνε ἀφιερωμένον μετὰ τίτλους καὶ τῶν τοὺς διὰ νὰ ἐφιστῶσι τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου. Ἐξ αὐτῶν συνέλεξα μερικὸς ἔχοντας ὡς ἑαῖς

«Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ δυσασθηροῦ ἐν εἰς τινὰ ἐκκλησίαν τοῦ Βροῦκλιν ἕνας ὁπαδὸς τοῦ Κλάν μετρηφισμένος προκαλεῖ τὴν ἀστυνομίαν. Μετὰ τὴν στολὴν καὶ τὰ σύμβολα τοῦ Κου-Κλουξ ὑπερασπίζεται τὸ ἄδικοτον κράτος κτλ.»

«Εἰς τὰ Δυτικὰ μέρη οἱ ἐργάται διεκοψαν τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ Κλουξ μποῦκοτάρει τοὺς ἐμπόρους.

«Ἡ σκιά τοῦ Κλουξ ὑψοῦται ὑπεράνω τοῦ Κογκρέσου καὶ τοῦ Ἐθνους.»

«Ὁ διοικητὴς τοῦ Ἀλλεν καταγγέλλει τὴν σκανδαλώδη διαφθορὰν τῶν Κου-Κλάν».

«Εἰς τὸ Σικάγον ἡ Δημαρχία προτείνει νὰ ἀπολυθῶσιν οἱ ὑπάλληλοι οἱ ἐγγεγραμμένοι ὡς μέλη τοῦ Κλάν».

«Ἀποστολὴ στρατοῦ κατὰ τῶν Κλάν».

Τὸ Σωματεῖον καταγγέλλει τὸν Δημαρχὸν ζητοῦντα νὰ διαλύσῃ τὸ Σωματεῖον τῶν Κου-Κλουξ — Κλάν».

«Κολλοκρούονται πιστεύοντες ὅτι τὸ πνεῦμα τῶν Κου-Κλουξ — Κλάν θὰ κυβερνήσῃ τὸ ἔθνος».

Ἐκ τῶν τίτλων τούτων καταφαίνεται ὅτι τινὰ ἐκ τῶν φύλλων περιγεγράφει καὶ τινὰ ἐκφράζουσι φόβους.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δεκεμβρίου ὁ Προκαταρτὴς τοῦ Συνεδρίου τῆς Ἀμερικανικῆς ἐνώτητος ἀδήλωσεν ὅτι γνωρίζει τὰ ὄνματα 10.000 ὁπαδῶν τοῦ Κου-Κλουξ-Κλάν ἐν Νέα Ὑόρκη. Ἀφ' ἑτέρου ἀνακοινώσας τοῦ Σωματείου τούτου γράφει τὸ Ἀμερικανικὸς λαὸς θεωρεῖ ὅτι αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ Κου-Κλουξ ὡς κωμῶδιαν. Ἀς προσέξῃ ὅμως διότι ἀργότερον θὰ πεισθῇ ὅτι ἡ προδοσις τοῦ Κου-Κλουξ θὰ εἶναι προάγγελος ἐμφυλίου πολέμου ἂν ὅχι μεγαλειότερα κακοῦ.

Τοιαῦτα πράγματα ἐδιάβαζα καὶ ἐκάστην εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ ὅποια ἐπανελαμβάνοντο εὐρύτερον. Ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην νὰ εἰσδύσω καὶ τὰ βάθος εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἡρῶτησα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ· ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ συνάδελφοι μεθ' ὧν περιώδευον διεσκέδαζον μᾶλλον μὲ τὴν περιέργειάν μου ἀντὶ νὰ ἱκανοποιῶσιν αὐτήν.

Ἐν τούτοις μία μεγάλη ἐφημερίς τῆς Νέας Ὑόρκης «Ὁ Κόσμος τῆς Νέας Ὑόρκης» πρὸ τινος καιροῦ εἶχε δημοσιεύσει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρευνῆς τῆς ἐπὶ τῶν Κοῦ—Κλουῦξ ἐκ τῆς περιγραφῆς δὲ ταύτης παραλαμβάνω τὰς ἐξῆς λεπτομερείας.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΛΟΥΞ

Ἡ λέξις Κοῦ—Κλουῦξ προέρχεται ἐκ τῆς ἐλληνικῆς λέξεως κούκλος δηλ. σὺλλογος, συνέλευσις, Σωματεῖον. Τὸ πρῶτον Κοῦ—Κλουῦξ—χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1866. Τὴν ἐπαύριον τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τὰ νοτία Κράτη ἐν πλήρει ἀναρχίᾳ ἠρεθίζοντο παρὰ τῶν ἀπλήστων αἰσχροκερδῶν τῶν παλαιῶν μαύρων δούλων οἵτινες ἀπεπειρῶντο νὰ προβῶσιν εἰς ἀντεθνικήσεις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τὸ πρῶτον Κοῦ—Κλουῦξ ἰδρύθη πρὸς προστασίαν τῶν λευκῶν καὶ μὲ τὴν πρόφασιν νὰ συγκαταστήσῃ τὴν τάξιν ἀνέστησε δύναμιν κρατικήν. Αποτελούμενον κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ πρόσωπα μὴ φοβοῦμένα οὔτε τὸ ἔθιλονόημα, οὔτε τὸ πυροβόλον ἀντεπεξῆλθε μὲ δύναμιν φυλοκίζον τοὺς μὲν μαστιγῶνον τοὺς δὲ καὶ ἐνίοτε τουφεκίζον καὶ ἀπελευθύνον ἐκείνους ποῦ δὲν ἤρχοντο εἰς πενίαν. Ἐν τούτοις ὁ ὁργανισμὸς οὗτος περιεῖχε κατὰ τὴν ἀρχὴν μερικὰ φαντασιώδη ἐμβλήματα τὰ ὅ

ποῖα καὶ κατέστησαν τοῦτον κινδυνώδη. Παράδοξοι στολὰι, προσωπίδες, καταστατικὸν μυστηριώδες, νυκτερινὰ τελετὰ καὶ ἱεραρχία αὐστηροτάτη. Τὸ πρῶτον Κοῦ—Κλουῦξ ἐπανομάζετο «Ἀόρατον Κράτος» ὁ ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῦ ὠνομάζετο Μέγας Βεζάρδος, ὑπ' αὐτὸν δὲ ὑπῆρχον ἐπὶ κεφαλῆς διαφόρων ὑποδιαίρεσεων «ὁ μέγας Δράκων», «ὁ Μέγας Γίγας», «ὁ μέγας Κύκλωψ», «ὁ Μέγας Μάγος», «ὁ μέγας ἐκτελεστής», «ὁ μέγας φρουρός» κτλ.

Τὸ Κοῦ—Κλουῦξ ἔχει τὸ Καταστατικὸν του, ἀλλ' ὄχι ἔγγραφον. Τούτωντιον ἔχει εὐρετήριον περὶ τῶν ὑποβαλλομένων ζητημάτων εἰς ἀομέλλαν νάπροσωρήσῃ εἰς τὸ Σωματεῖον ὀφείλει νὰ ἀπαντήσῃ μεθ' ὅρκου. Τὰ δύο πρῶτα εἶνα ἰσυνθηματικά, τὸ δὲ τέταρτον καὶ πέμπτον ἔχουσιν ὡς ἐξῆς· «Ἀποτελέσατε μέρος τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ στρατοῦ καὶ ἐπολεμήσατε κατὰ τῶν Νοτίων εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον; ἔχετε ἀντιστῆ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τόσοις τῆς κοινωνικῆς ὅσον καὶ τῆς πολιτικῆς τῶν λευκῶν καὶ μαύρων;»

Τέλος τὸ μυστικὸν τοῦ Σωματείου ἀνεκοινοῦτο ἐπὶ ἀπειλῇ βαρυτάτων ποινῶν.

☆☆

Τρία ἢ τέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὁργανισμοῦ τούτου ἡ ὁμοσπονδικὴ κυβέρνησις ὑπεχρεώθη νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν σειράν νόμων διὰ νὰ ἀπαλλάχῃ.

☆☆

Τὸ δεύτερον Κοῦ—Κλουῦξ, τὸ ὅποιον συνετάραξεν ἐν νέου τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἔχει παραλάβει πολὺ ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ πρῶ-

του. Ὅταν ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισιν του, δὲν μετεχειρίσθη διακριτικὰ σημεία. Μετέβαλε κατὰ τὸ λεξιλόγιόν του καὶ μερικὰς μόνον παραλλαγὰς παρεδέχθη εἰς τινὰς λέξεις. Ὁ ἰδρυτὴς ἐκράτησε τὸν τίτλον «Βεζάρδος» τὸ ὅποιον σημαίνει Αὐτοκράτωρ, ἐξελλέγη δὲ ἰσοβίως.

Ὁ Γουλιέλμος I, Σίμης, Αὐτοκρατορικὸς Βεζάρδος τοῦ Ἀοράτου Κράτους εἶναι παλαιὸς πάστωρ καὶ ἐδίδασκε τὴν ἱστορίαν ἐς μικρὸν προτεσταντικὸν Πανεπιστήμιον. Πότε καὶ πῶς τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Κοῦ—Κλουῦξ οὐδεὶς γνωρίζει. Τοῦτο μόνον ἐγνώσθη ὅτι τὸ δεύτερον Κοῦ—Κλουῦξ ἐνεφανίσθη εἰς Ἀτλάντα τῆς Γεωργίας.

Τὰ πρῶτα τοῦ βήματα θὰ ἦσαν βεβαίως δύσκολα ἀλλὰ μετὰ τὸν πόλεμον ἡ διάδοσις τῶν ἀρχῶν του δὲν εὐρίσκει δυσκολίας.

Κατὰ τὸ 1919 καὶ 1920 ἐπροώδευον ταχέως. Κατὰ δὲ τὸ 1921 διαπιστοῦνται κατορθώματα εἰς τὸ ἐνεργητικόν του μεγάλῃ σπουδαιότητος.

ΔΥΝΑΤΗ ΔΡΑΣΙΣ

Τὴν 5 Φεβρουαρίου 1921 ἕνας διηγήτορος ὀνόματι Β. I. Χόμπς διαμείνων εἰς Χούστον τοῦ Τεξᾶς συνελήφθη παρὰ τοῦ Κλάν καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐξύρισαν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν διὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀδελφοποιήσῃ μὲ τοὺς μαύρους.

☆☆

Τὴν 3 καὶ 7 Φεβρουαρίου ἐν τῇ αὐτῇ πόλει δύο νέγροι, ὁ εἰς ἑμπορεὺς καὶ ὁ ἄλλος ὁδονομετρεὺς ἠκρωτηρίασθησαν παρὰ τῶν ἐκτελεστικῶν ὁργάνων τοῦ Κοῦ—Κλουῦξ. Ἀμφότεροι κατήγοροντο ὅτι εἶχον ἔλθει εἰς σχέσεις μετὰ λευκῶν γυναικῶν. Τὸν ἀκόλουθον μῆνα δύο ἄλλοι μούροι κατηγοροῦμενοι διὰ τὸ αὐτὸ ἐγκλήμα

ἐμαστιγώθησαν καὶ ἐχαράχθησαν εἰς τὸ μέτωπον αὐτῶν τὰ τρία ἀρχικά γράμματα τοῦ Σωματείου Κ Κ Κ τῇ διαταγῇ πάντοτε τοῦ Κοῦ—Κλουῦξ.

Ἡ παλαιὰ τιμωρία διὰ τῶν πτερόων καὶ τοῦ κατοράμιου ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν καὶ πάλιν. Τὴν 17 Ἰουλίου εἰς Μίμιξι (Φλωρίδα) ὁκτὼ ὄργανα τοῦ Κλάν μετῃμφοισμένα ἀπῆγαγον τὸν αἰδ. Φίλιππον Ἰοβαν ἀρχιδιόκονον τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὰ δάση. Τὸν ἐξέδυσαν καὶ τὸν ἐμαστιγώσαν ἀκολούθως δὲ ἤλειψαν τὸ σῶμα του μὲ κατοράμι καὶ τοῦ προσήρμοσαν πτερά. Τὸ Κλάν τὸν ἐκήρυξεν ἔνοχον διότι συνέστησεν ἀπὸ τοῦ ὑψίστου τὴν ἰσότητα τῶν φυλῶν.

Τὸ Κοῦ—Κλουῦξ—Κλάν ὥς ἐλέγκτης τῶν ἠθῶν ὑπεἰσηλθεν, εἰς τὰ δικαιώματα τῆς ἐξουσίας. Μία γυναῖκα ἐκατηγορήθη ἐπὶ διγαμίᾳ· τὸ Κλάν τὴν συνέλαβε, ἐξύρισε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ τὴν ἤλωσε μὲ κατοράμι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

☆☆

Ἐνίοτε τὸ Κλάν καλύπτει τοὺς δρόμους διὰ τοιχοκόλλησεν ἀναγγέλων ὅτι θὰ ἀπαλλάξῃ τὴν πόλιν ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῶν ἐμπορέων τοῦ ἀλκόλ, τῶν λοποδυτῶν καὶ τῶν γυναικῶν κακῆς διαγωγῆς. Ἐπίσης ἀπειλεῖ τοὺς ἐγγάμους ἄνδρας μὲ αὐστηρὰ τιμωρία εἰς δὲν συμπεριφέρωνται καλῶς πρὸς τὰς συζύγους των.

Τὴν 20 Μαΐου κατὰ τὸ δειλινὸν χιλιοὶ ἰσπεῖς φέροντες τὴν στολήν τοῦ Κλάν διασχίζουν τὰς ὁδοὺς τοῦ Δελῶς (Τεξᾶς). Ἐπὶ κεφαλῆς εἰς ὁ δὲν ἐκράτει τὸν πύρινον σταυρὸν. Πικροῦσθαι οἱ φέροντες τὰ λάβαρα μὲ διαφόρους ἐπιγραφάς· «Ἀόρατον Κράτος», «Καὶ ἀνδρὶς τῆς γυναικός», «Πρέπει νὰ καθαρῶσθῃ ἡ πόλις Δελῶς», «Ὅλοι ἰθαγενεῖς κτλ. κτλ.»

Κατὰ τὴν διαμονὴν μου εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας ὁ τύπος ἔλαμνε μέγαν θόρυβον ἐπὶ τοῦ ἑξῆς συμβάντος. Φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ ὅστις ἀπετέλει μέλος τοῦ Κλάν καὶ ἀκολούθως παρητήθη καὶ ὅστις δὲν ἐκράτησε τὸ μυστικὸν καὶ τοὺς κανόνας, καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κοῦ—Κλουξ—Κλάν ἔλαβεν ἡμέραν τινὰ τὸ ἑξῆς σημείωμα:

«Εἶσθε πολὺ ἀδιάκριτος, τῇ ἀληθείᾳ. Ἐὰν παρκαμίνετε εἰς τὸ Κάμπριτζ θὰ εὐρίσκασθε ἐν κινδύνῳ.» (ὁ πογρ. Κ Κ Κ). Καὶ ὁ νέος φοιτητὴς ἔφυγεν ἀρῶν προηγουμένως εἰδοποιῆσαι τὴν ἀστυνομίαν. Ἐν τῇ διανογραφίᾳ τῇ τόσον ὀγκώδει, σχηματίζονται παρὰ τῶν ἀντιπάλων τοῦ Κλάν ἡτοισώμαται πρὸς καταπολέμησιν τοῦ Κοῦ—Κλουξ—Κλάν εὐρίσκει τις ὁλόκληρον ἀλληλογραφίαν ἀνταγωνιστικῶς, ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Ἰδοὺ μερικὰ ἀποσπάσματα ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης ἐκ μέρους ἑνὸς μέλους τοῦ Κλάν ἐκ Νορφολκ (Βιργινίαν) πρὸς τὸν ἱεραρχικῶς προϊστάμενον πρὸς ὃν δίδει λόγον τῶν πράξεων του.

«10 Ἰουνίου 1921. — Ἐστρατολογήσαμεν πρὸ μικροῦ τὸν διευθύνον τὴν τῆς ἀστυνομίας. Ἐδοκιμάσαμεν ἐν τούτοις μεγάλης δυσκολίας προτοῦ νὰ βεβαιωθῶμεν ἂν ἦναι ἐκλέξιμος. Ἐπὶ τέλους θεωρεῖ ἑαυτὸν εὐτυχῇ διότι εἰσῆλθε εἰς τὸ Σωματεῖόν μας, εὐτυχῇ διότι δύναται νὰ βασίσειται ἐφ' ἡμῶν οἵτινες δυνάμεθα νὰ θέσωμεν εἰς τὴν διάθεσίν του τὴν στρατι-

ωτικὴν μας ὁργάνωσιν. Μᾶς διαβεβαίωσι ὅτι τὸ ζήτημα τῶν μυζῶν, αἱ διαφοραὶ καὶ αἱ συγκρούσεις αἵτινες ἐγεννήθησαν, ἔθεσαν τὴν πόλιν ὑπὸ ἀληθῆς ἡφαιστείον. Μᾶς ὑπεσσέθη νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν μας 260 του φέκια ἐπαναληπτικά καὶ εἶναι ἔτοιμος ν' ἀναγνωρίσῃ πάντα ἀρχηγὸν τὸν ὁποῖον ἡθέλαμεν τοῦ ὑποδείξει ὡς ὑποδιευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

A: Δ: Ο: Δ,

—Ὁ περίφημος νικητὴς τῶν ἵππων δρομίων, ἀγγλικὸς ἵππος «Πάπυρος» ἀποστέλλεται εἰς Ἀμερικὴν ὅπως λάβῃ μέρος εἰς ἀγῶνας διὰ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ.

—Τὸ περίφημον αὐτὸ ζῷον συνοδεύεται ἀπὸ ὁλόκληρον ἀκολουθίαν ὡς βεβαίως.

—Ὁ ἀσύρματος ἀναγγέλλει δις τῆς ἡμέρας εἰς τοὺς δύο κόσμους τὰ τῆς ὑγείας του.

—Ἐνα τελευταῖον τηλεγράφημα ἀναφέρει ὅτι ὁ «Πάπυρος» ἔπαθε ναυτία σιν καὶ ὑπέφερε πολὺ κατὰ τὸ ταξίδιον.

—Οἱ ταξιδιώται συνεκινήθησαν ἀπὸ τὸ πάθημα τοῦ «Πάπυρος» καὶ παρηλόθουν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὴν κατὰστασιν του.

—Γεννῶνται φόβοι μήπως ἡ ναυτία καὶ τὸ κακὸν ταξίδιον συντελέσουν εἰς τὸ ν' ἀποτύχη ὁ «Πάπυρος» κατὰ τοὺς ἀγῶνας.

Ἡ ΕΞΑΠΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ἡ ΑΦΡΙΚΗ ὍΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἡ διεξόδους τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν Μαύρην Ἠπειρον. — Ἀπέοαντο ἐκτάσεις εὐφρόρων, ἀλλ' ἀκαλλιεργήτων γαιῶν. — Ἡ κατάστασις τῶν ἰθαγενῶν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Επεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ θεωρῶμεν τὴν Ἀφρικὴν, ὡς τὴν μυστηριώδη καὶ ἀνεξερεύνητον ἐν πολλοῖς Μαύρην Ἠπειρον, ἀνὰ τὰς ἀπεράντους καὶ ἀκατοικήτους ἐκτάσεις τῆς ὁποίας ἐνδιαιτῶνται ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀγρίων θηρίων, καὶ εἰς τινὰ σημεῖα αὐτῆς, ἄνθρωποι εἰς τὴν πλεον πρῶτόγονον κατάστασιν, ἡ ὁποία ὀλίγον διαφέρει τῆς ζώϊκῆς. Καὶ ἐσχηματίσθη πλέον ἡ πεποίθησις, ὅτι ἡ «Μαύρη Ἀφρικὴ» ἀποτελεῖ τὸν ἀντίποδα τοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι ὅμως καιρὸς νὰ μεταβληθῇ ἡ ἐπικρατοῦσα περὶ τῆς Ἀφρικῆς αὐτῇ γνώμη, ἡ ὁποία ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ πράγματα. Εἰς τὸ Βελγικὸν Κόγκον αἰφνης, εἰς τὰ ἐνδότερα δηλαδὴ τῆς ἀπεράντου Ἀφρικανικῆς ἡπείρου, ὅπου παλαιότερα οἱ ἰθαγενεῖς μαῦροι κατεδιώκοντο καὶ κατεδυναστεύοντο ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους τυχοδιώκτας, ἐπειδὴ δὲν ἤθελον νὰ τοῖς παραδώσουν ἐλεφαντόδοντα καὶ ἐλαστικὸν κόμμι, ὑπάρχον ἡμέρον αὐτοκίνητα, ποδήλατα καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη πολιτισμοῦ.

Εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὑφίστανται σήμερον τρία ἡμιανεξάρτητα ἔθνη: ἡ Διβερία, ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Ἀβησσυνία με ἐκτασιν 741,000 τετραγωνικῶν μιλίων. Ἡ ὑπόλοι-

πος ἐκτασις τῆς ἀπεράντου Ἀφρικανικῆς Ἠπείρου, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τὸ ἐν πέρπτον περίπου τῆς ὅλης ἐπιφανείας τῆς γῆς, διατελεῖ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων. Ἡ εὐκολος αὕτη κατάκτησις τοῦ Ἀφρικανικοῦ ἐδάφους ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, ἐπραγματοποιήθη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς 19ης ἐκατοστατηρίδος. Αἱ ἐξερευνητικαὶ ἀποστολαὶ τοῦ Λίβερτσαν καὶ τοῦ Στάνλεϋ, τοῦ Ρόλδς καὶ τοῦ Δεσελοῦ, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς ἐκατοστατηρίδος, ὑπέβαλσαν τὴν λαϊκὴν φαντασίαν, καὶ ἐστρεψαν πρὸς τὴν μυστηριώδη ἡπείρον τὴν προσοχὴν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κοινού.

Πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν περιπετειῶν ταξιδίων τοῦ Στάνλεϋ καὶ τοῦ Λίβερτσαν, ἡ Γαλλία εἶχεν ἐγκαθιδρυθῇ ἐπὶ τῆς Ἀφρικανικῆς παραλλίας πλησίον τοῦ Σενεγάλη ποταμοῦ. Ἡ Πορτογαλία εἶχεν ἐπίσης ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὴν κάτω Ρουινῶν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς ὡσαύτως παραλλίας, καθὼς καὶ εἰς μικρὰν περιοχὴν ἀπέναντι τῆς νήσου Μαγαδασκάρης πρὸς

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

Ανατολάς. Ενώ το κύριον ενδιαφέρον της Μεγάλης Βρετανίας συνεκτροπύει εἰς τὴν ἀποικίαν τοῦ ἀκρωτηρίου, τὴν ὁποίαν εἶχε κυριεύσει ἀπὸ τοὺς Ὀλλανδοὺς κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πολέμων τοῦ Ναπολέοντος. Βραδύτερον ἐφειλικύσθη καὶ ἡ προσοχὴ τῆς Γερμανίας πρὸς τὸ γότιον σημεῖον τῆς μεγάλης ἡπείρου. Χάρις εἰς τὰς μεθόδους τῆς προπαγάνδας, τὴν ὁποίαν διωργάνωσε μία Γερμανικὴ ἀποικιακὴ ἐταιρεία, προσελκύσθη τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Βίσμαρκ καὶ ἤρχισεν ἡ ἐγκατάστασις σταθμῶν ὑπὸ Γερμανῶν ἐμπορέων, κατὰ μῆκος τῶν δυτικῶν Ἀφρικανικῶν παραλίων. Ὁ ἐκ Βρέμης Λίδερτς, ἐγένετο ἀκόχως ἀπεράντου ἐκτάσεως γῆς, χάρις εἰς σχετικὴν σύμβασιν μετὰ τῶν ἰθαγενῶν καὶ ἐξήτησε τὴν προστασίαν τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως. Ὅταν αὕτη παρεσχέθη, ἡ Γερμανικὴ σημαία ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς καὶ διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ τῆς Ἀφρικανικῆς ἡπείρου. Ταῦτα ἐπηκολούθησεν ἡ ἀπόκτησις τῆς Τογκολάνδης καὶ τοῦ Καμερούν, ἐπὶ τῆς Ανατολικῆς παραλίας, ὅπου ἀνεκλήθη τὸ προτεκτοράτον τῆς Ανατολικῆς Γερμανικῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ παγκόσμιος ὁμως πόλεμος μετέβαλε καὶ τὸν χάρτην τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ Γερμανία ἐξετοπίσθη ἐκ τῆς Ἀφρικανικῆς ἡπείρου ὁλοσχερῶς καὶ αἱ κτήσεις της διενεμήθησαν μεταξὺ τῶν νικητριῶν Δυνάμεων. Εἰς τὴν ἐνωσιν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἐδόθη ἡ ἐντολὴ ἐπὶ τῆς τέως γερμανικῆς νοτιοδυτικῆς Ἀφρικῆς. Ἡ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς Γερμανικῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, γνωστῆς ἕως ἄρτι ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἐκτάσις τῆς Ταγκανίας», μίαν χωρίδα τῆς Τογκολάνδης, μετ' ἐκτασίν 13,414 τετραγωνικῶν μιλίων καὶ τμή-

μα τοῦ Καμερούν ἐκτάσεως 34,750 τετραγωνικῶν μιλίων, συνορεύον μετὰ τὴν νοτιοανατολικὴν Νιγηρίαν κτήσεις της.

Ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία σήμερον εἶναι ἡ μεγαλύτερα Εὐρωπαϊκὴ Δύναμις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτασίν τῶν ἐν Ἀφρικῇ κτήσεων ἔλαβε τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς Τογκολάνδης καὶ τοῦ Καμερούν, μίαν ἐκτασίν δηλαδὴ ἐκ 290,000 τετραγωνικῶν μιλίων. Αἱ Γαλλικαὶ ἀποικίαι, προτεκτοράτα καὶ ἐντολοδοσίαι εἰς τὴν Ἀφρικὴν, υπερβαίνουν σήμερον τὴν ἐκτασίν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἀλάσκας καὶ τῶν νησιωτικῶν τῶν κτήσεων, κατὰ 80,000 τετραγωνικὰ μίλια. Ἐκ τῶν πρώην Γερμανικῶν κτήσεων ἔλαβε τὴν μερίδα τοῦ τὸ Βέλγιον, μίαν ἐκτασίν δηλαδὴ 19,000 περίπου τετραγωνικῶν μιλίων, κειμένων κατὰ τὸ πλεῖστον περὶ τὰς λίμνας Βικτωρίας καὶ Ταγκανίας.

Αἱ Εὐρωπαϊκαὶ κτήσεις εἰς τὴν Ἀφρικὴν

Σήμερον αἱ Εὐρωπαϊκαὶ κτήσεις εἰς τὴν Ἀφρικὴν κατανέμονται ὡς ἑπεται: Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἔρχεται ἡ Γαλλία μετ' ὀλικὴν ἐκτασίν 4,474,000 τετραγωνικῶν μιλίων, ἐκτασις μεγαλύτερα τῆς Γαλλίας κατὰ τριακόντα φορές καὶ πλέον. Δεύτερα ἔρχεται ἡ μεγάλη Βρετανία μετ' ἐκτασίν 3.854,000 τετραγωνικῶν μιλίων, ἥτοι τριακοντάκις μεγαλύτεραν τῆς ἐκτάσεως τῶν Βρετανικῶν νήσων. Τρίτον: Τὸ Βέλγιον μετ' ἐκτασίν 928,900 τετραγωνικῶν μιλίων, ἥτοι ὀγδοηκοντάκις μεγαλύτεραν τοῦ Βελγικοῦ βασιλείου. Τετάρτη ἡ Πορτογαλία μετ' ἐκτασίν 927,200 τετραγωνικῶν μιλίων, ἥτοι κατὰ εἰκοσιν ἕξ φορές μεγαλύτεραν αὐτῆς τῆς Πορτογαλίας. Πέμπτη ἡ Ἰταλία μετ' ἐκτασίν 601,000

τετραγωνικῶν μιλίων ἥτοι τετράκις μεγαλύτεραν τῆς ἐκτάσεως τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ Ἰσπανία μετ' ἐκτασίν 128,000 τετραγωνικῶν μιλίων, τὰ δύο τρίτα δηλαδὴ τῆς ὅλης ἐκτάσεως τῆς Ἰσπανίας.

Τὰ συμφέροντα, τὰ ὁποῖα ἔχουν αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις εἰς τὴν Ἀφρικὴν δὲν εἶναι καθόλου ἀξιοαναφρόντητα. Ἡ τιτλοφορουμένη «Μαύρη Ἠπειρος» εἶναι μία ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας χώρας τοῦ πλανήτου μας. Γπάρχουν ἐκεῖ ἀνεξάντλητα μεταλλεῖα παντὸς εἴδους ὀρυκτοῦ, ἀπὸ τοῦ ἀδάμαντος καὶ τοῦ χρυσοῦ μέχρι τοῦ ἀνθρακος καὶ τοῦ πετρελαίου. Αἱ ἀπέραντοι ἐκτάσεις τῆς καλύπτονται ἀπὸ παρθένα δάση ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐνδαιτυνται παντοῖα ζῶα, πολὺτιμα διὰ τὸ δέρμα των, τὸ τρίχωμά των καὶ τὰ ὀστά των. Ἐχει ἀπεράντους εὐφορωτάτας γαίας, αἵτινες καλλιεργούμεναι δύνανται νὰ ἀποδώσουν ἀμύθητον πλοῦτον προϊόντων, ἀρκετῶν νὰ θρέψουν ὀλόκληρον τὸν κόσμον. Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ πλοῦτος τῆς Ἀφρικανικῆς Ἠπείρου εἶναι ἀνυπολόγιστος. Τὸ κλίμα δὲν εἶναι τόσο ὀθλιον, ὅπως γενικῶς πιστεύεται. Πλείστα σημεῖα τῆς Ἀφρικῆς ἔχουν κλίμα γλυκύτατον. Μόνον εἰς περιοχὰς τινὰς ἐπικρατεῖ υπερβολικὴ θερμότης. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν ἡ υπερβολικὴ θερμότης δὲν διαρκεῖ καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Βορείως τῆς Ροδαίσιος εἰς τινὰς ἐποχὰς τοῦ ἐτους ἐπικρατεῖ τὴν νύκτα αἰσθητάτατος ψυχρός.

Εἰς τὰ ἀδαμαντωχεύματα τῆς Ἀφρικῆς χρησιμοποιοῦνται Ἀμερικανικὰ μηχανήματα, ἡ δὲ καλλιέργεια μεγάλων ἐκτάσεων γῆς διενεργεῖται μετὰ τὰ τελευταῖα ἐπιστημονικὰ συστήματα. Σιδηρόδρομοι χαράσσονται καὶ κατασκευάζονται μετὰ ταύτην γοργότητα, ὥστε ἡ ἐθνικὴ γεωγραφικὴ ἐταιρεία, ἡ ὁποία ἐπεχείρησε

προσφάτως νὰ συντάξῃ τέλειον χάρτην τῆς Ἀφρικῆς, εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διακόψῃ τὸ ἔργον της, δις ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἵνα συμπεριλάβῃ καὶ τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς, αἵτινες εἶχον ἀποπερατωθῇ κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα. Τοῦ ποταμοῦ τῆς Ἀφρικῆς διασχίζουν σήμερον πολυτελέστατα ἐπιδατικὰ ἀτμόπλοια μετὰ ὅλας τὰς ἀνέσεις, ἐνῶ τὰ φορητὰ μεταφέρουν τὰ προϊόντα τῆς χώρας. Παράλληλως πρὸς τὴν πρόοδον τῆς συγκοινωνίας, βαίνει καὶ ἡ πρόοδος τῆς βιομηχανίας εἰς τοὺς διαφόρους αὐτῆς κλάδους.

Τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ σήμερον μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν πληθυσμῶν τῆς Ἀφρικῆς εἶναι: «Νὰ μείνῃ ἡ Ἀφρικὴ λευκὴ». Εἰς τὰ νοτιοανατολικά μέρηματα τῆς ἡπείρου ἡ θέσις τῶν ἰθαγενῶν εἶναι παρομοία μετὰ τὴν τῶν Ἰνδιῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τούτου ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ ἄλλα σημεῖα τῆς Ἀφρικῆς. Τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν κατὰστασιν περιπλέκει περισσότερο, ἡ ὑποδούλεια τῶν πληθυσμῶν εἰς τρεῖς κατηγορίας. Οἱ Εὐρωπαϊκῆς καταγωγῆς Ἀφρικανοὶ διεκδικοῦν δι' ἑαυτοὺς ἀποικιοκρατικῶς τὰ προτεῖα εἰς τὴν κοινωνικὴν, οἰκονομικὴν καὶ διοικητικὴν ζωὴν τῆς χώρας. Μετ' αὐτοὺς ἔρχονται οἱ Μπόρες, οἵτινες διακρίνονται ὡς στοιχεῖα συντηρητικὰ καὶ γεωργικά. Τὴν κατωτέραν κοινωνικὴν θέσιν κατέχουν οἱ ἰθαγενεῖς μαύροι, οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν ὅλας τὰς γεωργικὰς ἐργασίας, χωρὶς νὰ τοῖς ἐπιτρέπεται ὁαδήποτε τάσιν πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεώς των.

Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἡ Ἀφρικὴ ἐπέρχεται μετὰ γοργὰ βήματα ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ πρὸς τὸ φῶς. Ὁ ἐσχάτως ἐπιστρέφας εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐκ Ἀφρικῆς λ. Κέννικμάχαρ, μετὰ πολυετὴ παραμονὴν, συνώφισε τὰς ἐντυπώσεις του ὡς ἑξῆς: «Ἡ Ἀφρικὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ τώρα ὡς πολιτισμένη Ἠπειρος. Πολλὰ ἐκ τῶν ὑφισταμένων ἐκεῖ συνθηκῶν, εἶναι ἀπαράλατοι ὅπως αἱ ἐδοῦ. Γπάρχουν ἐκεῖ τώρα αὐτοκίνητα, ταχτεῖς σιδηρόδρομοι, ἀνετὰ ἀτμόπλοια καὶ ὅλαι αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ πολιτισμοῦ».

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

ΜΙΑΣ ΚΟΣΜΙΚΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

Π. μ. Γύρος στα ἐμπορικά και τελειώνει με μερικές κορσες, κανένα ζευγαράκι κάλτσες μεταξωτές — δρ. 300 — τὸν συρτὸν με τὸ γογάκι τῆς μόδας, καμιμιὰ μυρωδιά — βλέπετε κάθε τόσο ἀλλάζει ἡ μόδα και πρέπει μιὰ μονταίν νὰ ἔχῃ τὸ ἄρωμα τῆς μόδας γιὰ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν — κατόπιν κανένα κουτί χαρτί γιὰ τὴν ἀλληλογραφία μου, — Θεέ μου πόσες προσκλήσεις ἔχω νὰ γράψω γιὰ τὸ αὐριανὸ γκροὺπ χοροῦ. Ἐπειτα πρέπει νὰ πᾶω στὴν ράφτρα μου, μού ἔχει ὀρίσει ὥρα γιὰ δοκιμὴ, κάθε ἡμέρα πρόβα γιὰ ἄλλη τουαλέττα, βλέπετε τώρα γιὰ νὰ φιγουράρῃ κανεὶς πρέπει νὰ ἔχῃ δεστιάρα ἀρτίστας διασήμου. Ὅτι τὸ πιστέψετε και μ' ὅλα ταῦτα εἶνε γεγονόσῃς τῷ

ρα ἔχω παραγγεῖλῃ πέντε τουαλέτες! Μάλιστα δυὸ βραδυνές, δυὸ ἀπογευματινές και μιὰ πρωινὴ και ἐντούτοις εἶνε ἡ πλέον φτωχὴ συλλογὴ γι' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ἀδιάφορον ἂν στοιχίζει ἡ φθηνότερα 5 χιλιάδες. Τί δουλειές, φοδερὸ σούρ μενάζ. Ἀμέσως κατόπιν ἔχω ράντεβου στοῦ Βιαννάκη γιὰ νὰ κανονίσω τὸ ἀπόγευμά μου. Μόλις ἔφαγα και ἔἀπλωσα, με ζητεῖ στοῦ τηλεφώνου εἶνε ἡ Σπάτς, γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Κηφισιά νὰ φάμε τὸ βράδυ με συντροφιά στοῦ Στροφύλι, Δὲν προφθάνω ν' ἀφήσω τὸ ἀκουστικὸ εἶνε ὁ παρτεναίρ μου τοῦ χοροῦ γιὰ νὰ χορέψωμε τὸ βράδυ στῆς Δ. στὴν Κηφισιά. Δὲν ἀναπνέω, και μόνον ποὺ δὲν ποικίλλει ἡ διασκέδασις ἐδῶ στὰς Αθήνας και τὸ πρόγραμμα τῆς μιᾶς ἡμέρας με τὴν ἄλλη μοιάζουν σὰν δυὸ σταγόνες νεροῦ.

ΚΑΠΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Τὴν Κυριακὴν τὸ πρωὶ κοσμικὴ συγκέντρωσις ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη. Ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης τοῦ βιολοντσέλλου ὁ κ. Πιτσιρίλος ἔδειξε δείγματα τῆς τέχνης τοῦ,

Τὸ παίξιμό του τεχνικὸ, γοητευ-

τικὸ, συγκρατητικὸ. Ἐξετέλεσε διαφορὰς συνθέσεις κλασσικὰς και μοντέρνας. Καὶ κάθε μία ἀπ' αὐτὰς και μιὰ δημιουργία.

Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦσαν ἡ κ. και Δις Τριανταφυλλάκου, ὁ κ. και ἡ κ. Θ. Συναδινού, ἡ κ. Μαρία Χέλμη, ἡ κ. Ναντίνα Σχλημάν, αἱ Δες Φίτσου, ὁ κ. Γ. Βλάχος, ὁ

κ. και ἡ κ. Βελουδίου, ὁ κ. και ἡ κ. Μπιστεντούτ, ὁ κ. και ἡ κ. Καραπαναγιώτη, ὁ κ. και ἡ κ. Κετσέα.

Ἡ κ. Κοτοπούλη — Χέλμη — με τουαλέττα ἀπλουστάτη και πολὺ κομψή, φρεζ μαροκαὶν περιποιητικὴ συμπαθητικὴ σὲ ὄλους, τὴν φιλοξενία τῆς χαρακτηρίζει ὅπως πάντοτε ἕνα ἔμφυτον τάκτ ἀρχοντοπούλας.

Προσεφέρθησαν ἄφθονοι και γευστικοὶ μεζέδες με οὐζο και μαστίχα.

Μετὰ τριῶν ἐτῶν ἀπουσίαν στὴν Γενεύην ἐπανέκαμψεν στὰς Αθήνας ἡ ὡραιότατη Αθηναία ἡ κ. Ἐλένη Νικολοπούλου, ὑπέρποτε κομψὴ και χαριτωμένη.

Μεταξὺ τῶν ἐπανελθόντων ἐκ Παρισίων κομψὴ ἐκ τῶν κομψότερων με τουαλέττες και καπέλλα ποὺ τὰ χαρακτηριστίζει ὁ παριζιανισμὸς ἡ Δις Λένα Βαλαωρίτη.

Ἡ μόδα τῶν κομμένων μαλλιῶν πάλιν κυριαρχεῖ ἐν Αθήναις. Ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ Παρίσι κουρεμένες, ἀρα γε πῆγαν γιὰ μαλλί; —

Μεταξὺ αὐτῶν και ἡ κ. Μαρία Δεληγιάννη (τὸ γένος Βαλαωρίτη) ἡ Δις Λένα Βαλαωρίτη, ἡ κ. Ρουσσοῦ ἐφήρμοσαν τὴν θελκτικὴν μόδα τῶν κοντῶν μαλλιῶν ποὺ συνδυάζεται με τὰ εὐμορφα πρόσωπά των.

Τὸ Τέννις — κλόμπ στῆς δόξες του κάθε ἀπόγευμα ἐν ἀπαρτίᾳ. Παιτρίαι με Τζάμπαρ μοντέρνα σὲ ζωρὰ χρώματα, παίχεται με περιβολὴν σπόρ και θεαταὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Πέρνουν τσάνι και παγωτὰ και ἡ τετραὶν τοῦ τένις μεταβάλλεται σὲ ὑπαίθριον σαλόνι.

Μεταξὺ αὐτῶν αἱ Δες Αἴτσα ἐκ Περαιῶς ἡ Δις Σ. Μεταξά, μιὰ χαριτωμένη λουλουδένια εὐμορφία, ἡ Δις Καίτερον κ. ἡ τόσον χαριτωμένη τέως Πειραιώτισσα. Ἡ Δις Λ. Βαλα

ωρίτη, ἡ Δις Λεωνίδα ἔνας τύπος γοητευτικὸς, ἡ Δις Φορέστη, ἡ κ. Καυταντζόγλου, ἡ κ. Μεταξά.

Ἡ πρώτη τοῦ «Ντεντέ» εἶχε ἀπαρτία ἀλλὰ ὅσοι εἶδαν αὐτὴ τὴν ὀπερέττα στοῦ Παρίσι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν. Ἰλικὸ ἐξπνὰ δας δὲν ἐμπεριέχει, ἡ ἐπιτυχία του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν διάκοσμον, πολυτέλειαν, ὡραίες γυναῖκες και δὴ Παριζιάνες. Ἐδῶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὅλα αὐτὰ λάμπουν διὰ τῆς ἀπουσίας των, ἀλλὰ παρουσιάζονται και γυναῖκες — ἐκτὸς τῶν πρωταγωνιστριῶν ποὺ καθυστεροῦν ἐλαττωματικά.

Ἡ πρῶτες δροσιές ἐπανεφέραν τὸ ξανθὸν ποτὸν στῆς δόξες του, τσάγια δεξιά και ἀριστερὰ και ὅπου και ἂν βρεθῇτε. Αἱ αἰθουσαι τῶν τή-ρούμ' ἔχουν μεγάλην κίνησιν κάθε ἀπογευμα, γίνεται εὐκαιρία νὰ φορεθοῦν και νὰ ἐπιδειχθοῦν τὰ πρῶτα χειμερινὰ φορέματα και τὰ ἐπανωφόρια τῆς μόδας.

Και ἐπειδὴ ὁ λόγος γιὰ μόδα θὰ ὑπερισχύσουν δύο ἀντιθέσεις μεγάλες, τὰ πολὺ κεντημένα φορέματα ἡ μαντῶ, ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια ἕνα εἶδος πυκτὴ ἀπὸ κέντημα, κυρίως σουτάς. Συγχρόνως δὲ τὰ ἐντελῶς ἀπλά φορέματα, ποὺ ὅλη των ὁ πολυτέλεια θὰ εἶναι ἡ κοῦπ, και τὸ ὕφασμα, μονόχρωμον, ἀλλὰ εἰς ἐξαιρετικὴν ποιότητα και πρὸ πάντων εἰς τὰ νέα μεταξωτὰ τῆς μόδας. Ἐπίσης ἤρηνισαν και τὰ προδύγκερα και ἡ χαρτοπαζιζία σὲ ἀρκετὰ ἀθηναϊκὰ στήθη.

Φέτος ἐκτὸς τοῦ μπριτζ θὰ παίζε-ται και ἕνα νέον κινέζικον παιγνίδι, ποὺ ἔχῃ φανατικὰς θιασώτιδας τῆς πλέον chic Αθηναίης.

H MONTAIN

ΠΕΝΙΕΣ

Εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἐπουλοῦσε χθὲς ἕνας κάλτσας γυναικείες μεταξωτὲς πρὸς 35 δραχμὰς τὸ ζεύγος.

Μία κυρία ἐγελάσθη καὶ ἠγόρασε ἀπ' αὐτῆς.

Ἀλλὰ μόλις ἐπῆγε σπῖτι της γὰρ τῆς φορέσει ἔσκασαν διότι τὸ μεταξὶ ἦταν ἀναμμένο.

Μεταξὺ κυρίας καὶ πωλητοῦ ἔλαθεν χώρῳν σοδαρόν ἐπεισόδιον.

Καὶ τέλος ὁ πωλητὴς ἠγαγκάσθη νὰ ἐπιστρέφῃ τὸ ἀντίτιμον.

Στῆς βυτρίνας μερικῶν ἀνθοπωλείων ἐπρόβαλαν σιγά-σιγὰ οἱ πρῶτοι μενεξέδες. Οἱ ὅποιοι ὅμως γίνονται ἀνάρπαστοι μὲ ὅλη τὴν τσουχερή τιμὴ των.

Διότι εἶναι τὸ πλεόν ἀγαπημένο ἄνθος τῶν Ατθίδων.

Σὲ πολλοὺς δρόμους ἀνεγείρονται νέα περίπτερα διὰ τοὺς τραυματίας.

Καὶ γίνεται σωστὸς καυγᾶς μεταξὺ των πρὸς θὰ πρωτοπάρῃ.

Οἱ πτωχοὶ συνταξιῶχοι ἔχουν βάσανα τώρα τελευταίως.

Διότι λόγῳ των γενομένων καταργήσεων εἰς τὸ ταμεῖον των δέον νὰ ἐπικολλήσουν εἰς τὰ φυλλάδια των τὴν φωτογραφίαν των.

Καὶ νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ταυτότητα καὶ τὴν ὑπογραφὴν των ἐντὸς τοῦ δημάρχου καὶ ὁ ἀστυνόμος.

Η πιστοποιήσις γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει θεβαιώσεως δύο μαρτύρων κ. λ. π.

Οἱ πλανόδιοι πωληταὶ ξένων χαρτονομισμάτων, αἰσχροκερδοὺν ἀφαντάστως.

Διὰ χίλια μάρκα ποῦ στοχίζουν μιά πεν-

τάρα ζητοῦν 10 δραχμὰς.

Καὶ ὅμως εὐρίσκουν κουτοὺς ποῦ ἀγοράζουν.

Τὰ ἀδιάβροχα, τὰ κοινὰ καὶ ἀπλά, τιμῶνται ἐπὶ 900 μέχρι 1300 δραχμῶν.

Εἴαν θελήσετε καὶ ὀλίγην πολυτέλειαν δὲν ξεύρομεν τί μπορεῖ νὰ σᾶς συμβῇ.

Καὶ μάλιστα, αἱ τιμαὶ των ἀνέρχονται συνεχῶς, ἀναλόγως των ἀλμάτων τῆς λίρας.

Εκάμαν τὴν ἐμφάνισιν των εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ φιρίκια μῆλα.

Η τιμὴ τους ὅμως εἶναι ἀληθῶς ἐξωφρενική.

Διότι πωλοῦνται ἀπὸ 6 — 10 δραχμὰς τὴν ὀκτῶν.

Περὶ τὸν νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ των 6 δραχμῶν δὲν τρώγονται ἀκινδύνως.

Δι' ἀποφάσεως τῆς ἀγορανομίας ἤρθη ἡ διατίμησις εἰς τὰ ἐκλεκτὰ ψάρια.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως τὰ μεγάλα μπαρπούγια θὰ πωλοῦνται πρὸς 50 καὶ ἄνω δραχμὰς τὴν ὀκτῶν.

Κάποιος συμπολίτης ποῦ ἐπῆγε γ' ἀγοράσῃ παλτὸ εἰς ἐμπορικὸ ἐφυγεν ἀπρακτός.

Διότι ἡ τιμὴ του ἔδεκαπλασιάσθη μὲ τὴν ὕψωσιν τῆς λίρας ὥς τοῦ εἶπεν ὁ καταστηματοῦχος.

Εἰς ἑξῆς δὲ ἠκούσθη σιγοτραγουδῶν.

«Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε ἡ λίρα γιὰ ν' ἀνέβῃ, τώρα ποῦ πιάσαν ἡ βροχὲς καὶ τὸ παλτὸ ζητιέται».

Τὰ ἐκτελοῦντα τὴν συγκοινωνίαν μὲ τὰ χωρία τῆς Αττικῆς αὐτοκίνητα, γεμίζουν κυριολεκτικῶς ἀπὸ κόσμον.

Πολλοὶ στέκονται εἰς τῆς σκάλες τοῦ αὐτοκινήτου ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκουν θέσιν.

Καὶ θέτουν τὰς ἀποσκευὰς των καὶ ἐπάνω εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ αὐτοκινήτου ἀκόμη.

Τὸ τυρὶ ἔχει ἐξαφανισθῇ πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν ἀγοράν.

Καὶ τοῦτο διότι δίδονται ἀδειαι ἐξαγωγῆς διὰ τὴν Ἀμερικὴν.

Η ζήτησις δὲ ἐκεῖ εἶναι μεγάλη. Δι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι προτιμοῦν νὰ τὸ πωλοῦν εἰς τὴν διπλασίαν τιμὴν.

Προχθὲς εἰς τὸ τράμ τῆς γραμμῆς Ἀμπελοκήπων.

Ἀσυκοντυμένη δεσποινίς ὅταν κατήλθεν ἐξ αὐτοῦ ἀντελήφθη ὅτι τὸ φόρεμά της εἶχε ἀλλάξει χρῶμα.

Εἶχε τὸ χρῶμα τῆς παπαροῦνας.

Καὶ τότε ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ γείτων συνεπιβάτης τοῦ τράμ ἐκρατοῦσε . . . σακούλα μὲ ντομάτες.

Ἀπὸ τοὺς χυμοὺς των ὁποίων ἐδανείσθη τὸ χρῶμα . . . τῆς αἰδοῦς, διότι ἦτο ἐνδε-

δυμένη ἐλαφρά.

Αἱ διατυπώσεις των ταξιδίων πολλαπλασιάζονται.

Διὰ νὰ ταξιδεύσετε ἀτμοπλοικῶς πρέπει νὰ μαρτυρήσετε διὰ τὴν ἀπόκρησιν ἐμβατηρίου.

Σιδηροδρομικῶς καὶ ἐντὸς τοῦ κράτους τὰ ἴδια καὶ χειρότερα.

Θὰ σᾶς ζητηθοῦν εἰς τὸν σταθμὸν ἐπιβεβάσεως πιστοποιητικά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Η φιλότιμος καὶ φιλεργατικὴ τάξις των ἐφ-μεριδοπωλῶν ἦρε μίαν ωραίαν νίκην χθὲς δι' ἐνὸς των μελῶν της εἰς τοὺς Πανινίους ἀγῶνας.

Εκέρδισε τὸ βραβεῖον τοῦ Μαραθωνίου δρόπου ὁ ἐφημεριδοπώλης Ἀλ. Κράνης, ἀπὸ τοὺς καλλιτέρεους δρομεῖς.

Ο ἴδιος ἔλαβε καὶ τὸ ἐπαθλὸν τοῦ «Θησαυροῦ» ὡς νικητῆς τοῦ δρόμου των 10 000 μ.

Τὸ ἐπαθλὸν μας ἦτο ὠραῖον ὠρολόριον ἐξ ὀρειάλκου καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱσταται ὡς ἀθλητῆς φέρων στέφανον.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΤΡΑΙ

Επὶ τέλους!... ἀρχίζει καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἀθλητισμοῦ νὰ ριζώνῃ καὶ ἐδῶ.

Δὲν πᾶει πολὺς καιρὸς ποῦ ἀρχισε νὰ καταλαμβάνῃ τὴ νεολαία των Πατρῶν μιὰ ποδοσφαιρικὴ μανία... Παντοῦ θποῦ καὶ ἂν ριζῇς ἐρευνητικὰ τῆς ματιᾶς σου θὰ συναντήσης ποδοσφαιρικὰς ὁμάδας οἱ ὁποῖες συναγωνίζονται μὲ μιὰ πρωτόφαντὴ ἔμφυλλα. Μεταξὺ ὧν των ἄλλων ὁμάδων φαίνονται ὡς ὑπερέχουσαι αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες «Παναθηναϊκὴ Γυμναστικὴ Ἐνωσις» καὶ «Λευκὸς Ἀστὴρ» ὁ ὁποῖος τώρα τελευταία δείχνει ἀλματικά βήματα πρόοδου. Συγχαίρω μ' ὅλη μου τὴ καρδιά

τὰ φιλοπρόδοα μέλη του...

Σήμερον (1 Οκτωβρίου) τέλει τοῦ γάμου τοῦ ὁ ἐξ Ἀχαΐας ἐμπροσθεύμενος ἀξιότιμος κ. Ντίνος Γ. Σπυροπούλος μὲ τὴν ἐκ Πατρῶν χαριτέδωτον καὶ καλλιμορφον ὁδῶ Ἀσημίναν Ντότσικα. Τοὺς εὐχόμεθα διὸν τρισευτυχὴ καὶ ἀνέσφελον. Ρε...ος - Παπ...ης.

ΠΥΡΓΟΣ

Ο κ. Γ. Λαμπροδεκίου καὶ ἡ δις Κατρίνα Μπόκαρη, ἡγεμονίσθησαν.

Η δις Πόπη Κ. Σταυροπούλου καὶ ὁ κ. Διον. Νικολόπουλος ἐδρσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

Ο κ. Αργ. Γιαννέλης και ἡ δις Κωνσταντῖνα Δ. Ξένου ἐμνηστεύθησαν.

Ο κ. Ανδρ. Μπαρίτης και ἡ δις Εὐθ. Γαλανοπούλου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

Ο κ. Ιωάννης Βελονάκης και ἡ δις Ελένη Φωτοπούλου ἡράθωνίσθησαν.

Ο κ. Διον. Γκριντζέλης (Σκουροχώριον) και ἡ δις Μαρία Σαμπάλου (Κούκουρα) ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

Αφίχθη και ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς διευθυντῆς ἀστυνομίας Πύργου, ὁ κ. Σκορδίλης.

Ηρχισεν ἡ λιθοστρωσις τῆς ἀπὸ Κατακόλου μέχρι Αγουλινίτης ὁδοῦ ἣτις διασχίζει τὴν πόλιν.

ΑΜΑΛΙΑΣ: Συνελήφθη ὑπὸ τοῦ κ. Κατεργάρη και τινων ἄλλων, ὁ φυγόδικος Δημάκης, ἀνευ ἀντιστάσεως.

Ο 9ετῆς παῖς Θεόδ. Σταυρόπουλος ἐτραυματίσας διὰ περιστροφῆς τὸν βετῆ Γαλάνην Αλέξιον, κατὰ τύχην πάντως.

Τ. Ι. Κ.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Εἰς τὸ ἰδρυθὲν Γυμνάσιον θηλέων αἱ μαθήτριαι φοροῦν μίαν στολήν ἥτοι πολὺμακρον ἃ ποδιά μέγιστρο γιανὰ ἄσπρα μανικέτια

ἄσπρη ζώνη μαῦρο καπέλο μὲ ἄσπρη κορδέλλα τὰ μαλλιά πόλκα και εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τὰ ψηφία Γ.Θ.Π. και εἰς ποίαν τάξιν φοιτῶσιν.

Καθημερινῶς στήν πόλιν μας ἰδρύνονται πολλὰ φιλολογικὰ ὀργανώσεις. Προχθές ἰδρύθη στήν συνοικίαν τῆς Αγίας Σοφίας «Σύνδεσμος τῶν Νέων ὁ Τιτάν» ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Μάρκου Δαμῖα μὲ τμήματα Φιλολογικὸ Ποδοσφαιρικὸ και Εκδρομῶν. Ἐἵσης ἀναδιοργανώθη ὁ πρὸ ὀδοῦ ἰδρυμένος Φιλολογικὸς Ομιλὸς «Αθηνα» ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Τιμ. Πάρρη.

Εἰς τὸ νεοἰδρυθὲν χοροδιδασκαλεῖον (ὁδὸς Ἀρτεμεισίου και Αγίας Σοφίας) «Πρᾶσινο Ζαλόγι» τοῦ κ. Θεμ. Αφεντούλη συγκεντρώνεται ἡ ἀφρόκρεμα τοῦ Πειραιῶς διακρίνονται αἱ Δες Ολ. Γαβριήλ Σουλτάνα Βασιλείου Βαρβάρ. Μαζαράκη Ιωάννα Λαμπράκη Εὐαγ. Καλογεράκη και οἱ κ. κ. Δυκ. Σωτήρης Βασίλ. Μπραδοῦκος Παν. Λάσκαρης Πέτρ. Καραγιώργης Μιχ. Μαντούβαλος Σταῦρος Καλαρούκης Κ. Σωτηρόπουλος.

ΑΛΕΞ. ΜΟΥΝΤΑΝΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1893

Κεφάλαιον καταβεβλ. Δρ. 48,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκτελεῖται πᾶσα τραπεζικὴ ἐργασία
Ἀγοραπωλήσια Συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ

Πιστώσεις ἐναντι Φορτωτικῶν

Πιστώσεις ἐναντι Φορτωτικῶν

Προεξοφλήσεις και Εἰσπράξεις Γραμματίων

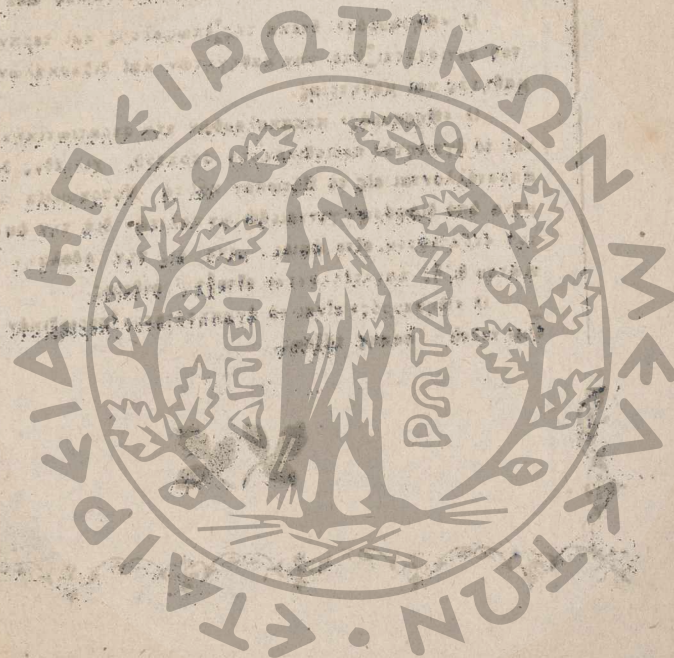
Χρηματιστικὰ ἐντολαί

Πιστωτικὰ Ἐπιστολαί και Ἐντολαί πληρωμῶν

Ἑνοικίσεις Χρηματοκιβωτίων

Ταμειυτήριον ἐπὶ τόκῳ 4 ο/ο ἑτησίως.

Καταθέσεις ὅψεως και ἐπὶ προθεσμία

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμαλῆτε ν' ἀγορίζεστε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεύχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ἑλὴν τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κιάστια καὶ τὰ
ὀπιοπρακτορεῖα.

«Θησαυρός» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι-
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς κάθε Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ὅλην
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ἔχει ἄνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅλην τὴν κοι-
νωτικὴν καὶ κοινωνικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρός» ἔνεκα τῆς ἐπιποφελούς καὶ τερπνῆς ὅλης
τοῦ συνιστάται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοῦ-
μαθητὰς καὶ μαθητρίας.

Ο «Θησαυρός» παρακολουθῶν τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἶ-
ναι τὸ ἀγαπητὸν περιοδικόν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν
ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεία προσφερό-
μενα ὑπὸ διαφόρων γενναίων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχῶν καὶ
τοῦ στρατιώτου, εἴτε ἀφ' ἑνὸς καὶ εἴτε ἀπὸ πολλῶν τοῦ στρα-
τού δι' ἧς ἀποστέλλονται εἰς τὴν εὐθείαν.

Ο «Θησαυρός» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικόν εἰς τὰς
οἰκίας γενεῆς καὶ πατρὸς τάξεως.

